ADEVĂRUL NU CONTEAZĂ

„Provoacă dependență"
– Alice Feeney

„Amuzantă și surprinzător de dulce."
– Liane Moriarty

„Un mister de mare clasă"
– Stephen King

„Un deliciu."
– Alex Michaelides

AMY TINTERA

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Tintera, Amy
Adevărul nu contează / Amy Tintera. – București: Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-288-5

821.111

Traducător: **Constantin Dumitru-Palcus**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

LISTEN FOR THE LIE

AMY TINTERA

ADEVĂRUL NU CONTEAZĂ

Traducere în limba română de
Constantin Dumitru-Palcus

– 2024 –

Pentru Laura, Emma și Daniel.
Vă mulțumesc pentru că aveți atât de multe idei.

CAPITOLUL 1
LUCY

Un podcaster a decis să-mi distrugă viața, așa că cumpăr un pui.

Fac planuri legate de acest pui în timp ce stau în biroul meu de la Walter J. Brown Investment Services, așteptând să fiu concediată. Am încetat să mă mai prefac că lucrez acum două ore. În acest moment mă zgâiesc la rețete pe telefon, visând să bag lămâi în fundul unui pui.

E un „pui de scuze”, pentru prietenul meu.

Este precum puiul acela de logodnă. Cel pe care îl gătesc femeile pentru a-și convinge iubiții să le ceară în căsătorie? Doar că acesta este un pui din categoria „îmi pare rău că nu ți-am spus că sunt principalul suspect în cazul uciderii prietenei mele”.

Pe scurt, pui de scuze.

— Lucy?

Îmi ridic privirea de pe telefon și îl văd pe șeful meu stând în ușa biroului său. Își aranjează cravata și își drege glasul.

— Poți să vii la mine un minut? întreabă el.

În sfârșit. E clar că au decis să mă concedieze în această dimineață. Pereții de sticlă ai birourilor sunt o alegere ciudată întotdeauna, dar mai ales atunci când ai o întâlnire cu alți trei manageri și niciunul dintre ei nu se poate abține să se uite la asistenta ta, despre care e clar că discută, pe toată durata conversației.

— Sigur, spun și, vârându-mi telefonul în buzunar, îl urmez în biroul imaculat.

Mă frapează cât de impecabil este, chiar și după aproape un an de lucru pentru el. Nu vezi nimic pe pereții bej. Nicio cutie îngrămădită într-un colț. Biroul este complet gol, cu excepția monitorului și a tastaturii. În fiecare seară, când Jerry Howell iese din birou, nu lasă absolut nicio dovadă că a fost vreodată acolo. Probabil că și-a ratat vocația de criminal în serie.

Bineînțeles, are doar în jur de patruzeci și cinci de ani. Timp berechet ca să se apuce de un nou hobby.

Mă așez pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului său și încerc să afișez o expresie plăcută. Una care să nu

trădeze faptul că mă gândeam cu calm la eventualitatea ca el să fie un ucigaș.

(Un efect secundar al faptului de a fi acuzat de crimă este că petreci mult timp gândindu-te la ea. Te obișnuiești cu asta.)

Jerry ridică mâna, își atinge părul, apoi își încrucișează rapid palmele deasupra biroului. Face asta foarte des. Cred că obișnuia să se joace cu părul, dar acum chelește și este tuns aproape zero.

— Îmi pare rău, Lucy, dar trebuie să renunțăm la serviciile tale, spune el, spre surprinderea nimănui.

Dau din cap.

— Din păcate, ne reducem personalul.

Se uită la un punct aflat chiar în spatele umărului meu, în loc să se uite la fața mea.

— Secretarele o să aibă sarcini dublate. Chelsea o să ne ajute și pe mine, și pe Raymond. Îmi pare rău.

Chelsea chiar a tras lozul necâștigător aici. Are de muncit dublu, totul din cauza unui podcast despre crime adevărate.

— Am înțeles.

Mă ridic în picioare. Jerry pare ușurat că n-am de gând să fac o scenă.

Prin peretele de sticlă nepotrivit al biroului, văd un agent de pază care se află deja în fața biroului meu. Este procedura standard atunci când cineva este concediat, dar nu pot să nu observ că toate cele trei asistente care stau în compartimentul meu au dat bir cu fugiții.

Cred că nu primim băuturi de genul „ne pare rău că ai fost concediată pentru că ești suspectată de crimă".

Biroul meu nu este la fel de curat ca cel al lui Jerry și am nevoie de un minut ca să-mi strâng cana, sticla de apă, poșeta și cele câteva tuburi de balsam de buze. Agentul de pază îmi dă târcoale tot timpul.

Mă conduce prin biroul acum tăcut până la lift, în timp ce toată lumea fie se uită, fie se preface că nu observă. Chelsea pare supărată.

Mă urc în lift. Ușa alunecă și se închide.

Agentul de pază se apleacă mai aproape de mine cu un zâmbet. Unul dintre dinții din față i se suprapune peste celălalt.

— Deci, ai făcut-o? Ai omorât-o?

Oftez și spun:

— Nu știu.

— Pe bune? Ăsta-i adevărul?

Ușa liftului se deschide din nou cu un *ding.* Ies și mă uit la el peste umăr.

— Adevărul nu contează.

CAPITOLUL 2
LUCY

Probabil că e nedrept să spun că un podcast mi-a distrus viața.

Practic, viața mi-a fost distrusă în noaptea în care Savvy a fost ucisă.

Și apoi a fost distrusă din nou, a doua zi, când am decis să fac o plimbare dimineața devreme, cu sângele ei uscându-mi-se pe rochie.

Și pentru a treia oară, când toată lumea din orașul natal a decis că *eu* am fost cea care a ucis-o.

Dar faptul că un podcaster a readus cazul în atenția publicului, cinci ani mai târziu, nu-mi îmbunătățește prea mult viața.

Gătesc puiul de scuze pentru că foștii mei colegi de muncă nu sunt singurii care ascultă cel mai nou sezon al podcastului lui Ben Owens despre crime adevărate. Iubitul meu, Nathan, s-a purtat ciudat aseară, când a venit acasă de la serviciu. A întârziat, mirosea a bere și nu s-a uitat la mine. Evident, cineva l-a pus la curent.

Să fiu sinceră, n-am avut niciodată intenția să-i spun. În afară de propria persoană, pe Nathan nu-l interesează mai nimic. Nu m-am gândit c-o să vină vorba de asta.

Am cunoscut o mulțime de bărbați egocentrici, dar Nathan îi întrece pe toți. Este ceea ce îmi place la el. Nici măcar nu-mi amintesc când mi-a pus ultima dată o întrebare personală. Când i-am spus că am fost măritată timp de doi ani, la douăzeci și ceva de ani, a spus:

— Nicio problemă, vrei să mergem la un film?

Sunt sigură că m-a căutat pe Google la un moment dat, la începutul relației noastre, dar cazul nu a atras atenția presei la nivel național și n-am fost niciodată arestată pentru această infracțiune, așa că trebuie să cauți un pic ca să mă găsești. E un efort prea mare pentru Nathan.

Dar acum, mulțumită celui mai puțin favorit podcaster al meu, *crimă* este primul lucru care apare atunci când cauți pe Google „Lucy Chase”. Așa că prepar un pui de scuze și mă pregătesc să fiu părăsită. Imediat după ce am fost concediată.

Ca să fiu corectă față de Ben Căcănarul Owens, probabil că eu și Nathan n-am mai fi rezistat mai mult de o lună sau două, chiar și fără o crimă-surpriză în relația noastră. Ne întâlneam doar de trei luni când s-a oferit să mă lase să mă mut cu el. Îmi expirase contractul de închiriere, iar noi eram încă în faza de sex-tot-timpul a relației noastre, așa că a părut o propunere logică. Oricum eram acolo în fiecare seară.

Din păcate, această fază s-a încheiat cam la două săptămâni după ce m-am mutat. Sunt destul de sigură că Nathan și-a regretat decizia, dar este genul de om care evită conflictele cu orice preț. Așa că, de două luni, ducem o viață ciudată împreună, deși sunt destul de sigură că niciunul dintre noi nu este prea încântat de asta.

Fie ca asta să fie o lecție pentru toți bărbații care nu fac față unui conflict: ia-ți inima-n dinți și dă-i papucii gagicii tale, că altfel riști să trăiești cu o suspectă de crimă până la sfântu-așteaptă.

Ușa de la intrare se deschide, iar Brewster fuge să-l întâmpine pe Nathan, dând din coadă.

Aș minți dacă aș spune că fățuca galbenă și blănoasă de labrador a lui Brewster nu a contat în decizia mea de a continua să locuiesc cu acest om. O fi el un ins profund obișnuit, dar are gusturi grozave în materie de câini.

De asemenea, gusturi decente în materie de apartamente. Unul de 85 de metri pătrați, recent renovat, cu un singur dormitor, cu mașină de spălat vase și mașină de spălat rufe și uscător încorporate, este mai mult decât mi-am putut permite vreodată în Los Angeles. Are podelele din parchet gri și blaturi de marmură albă strălucitoare care nu mai sunt atât de la modă, dar care indică în mod clar că plătești o chirie lunară care ar îngrozi oamenii din majoritatea celorlalte părți ale țării.

— Salut, băiete.

Nathan își mângâie îndelung câinele, încercând să evite să mă privească.

— Ceva miroase bine.

— Am făcut pui.

Se ridică în picioare, uitându-se în cele din urmă spre mine. Atenția lui se îndreaptă spre puiul care se răcește pe aragaz.

— Grozav.

Își slăbește cravata și o scoate, descheindu-și gulerul. Îmi plăcea să-l privesc făcând asta. Întotdeauna

își întinde gâtul într-o parte în timp ce-și desface nasturele de sus, și e ceva foarte sexy în asta. De fiecare dată când venea acasă, mă opream din ceea ce făceam și săream să-l sărut. Îmi treceam mâinile prin părul lui negru, perfect pieptănat într-o parte pentru muncă, și îl ciufuleam puțin, pentru că mi se părea că arată mai bine așa.

Observă că mă holbez la el și brusc pare alarmat.

— Eu… ăă… merg să mă schimb.

Se duce repede în dormitor, ca și cum l-aș putea urmări pentru un sărut.

Scot o furculiță și un cuțit de tranșat carnea. Puiul mi se pare acum o idee proastă. Poate că nu-mi pasă suficient de mult ca să-mi cer scuze.

Pe de altă parte, va trebui să-mi găsesc un alt loc unde să stau dacă Nathan mă dă afară, iar proprietarii au tendința de a cere lucruri enervante, cum ar fi să dovedești că ai un venit.

Străpung puiul chiar în momentul în care Nathan revine în cameră. Înghite în sec, mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos, iar eu îmi imaginez preț de o fracțiune de secundă că-i înfig furculița direct în gât. Are două vârfuri, așa că ar lăsa două găuri mici și sângerânde, ca o mușcătură de vampir.

Am cuțitul în cealaltă mână și mă uit la el în timp ce-mi țin strâns armele, așteptând. Vreau ca el s-o spună primul. El este cel care crede în mod clar că sunt o ucigașă; el trebuie să o spună primul. Sunt destul de sigură că astea sunt regulile.

Mă uit lung. El se uită lung.

În cele din urmă, spune:

— Cum a fost la muncă?

— M-au concediat.

Mă ocolește și deschide dulapul de lângă frigider.

— Nu-i nimic. Vrei niște vin? O să beau niște vin.

Aștept ca vorbele mele să-și facă efectul, dar el doar întinde mâna spre sticla de vin, nepăsător.

Înfig cuțitul în pui, chiar între piept și pulpă. Este posibil să fi aplicat un pic mai multă forță decât era necesar.

Nathan tresare. Zâmbesc.

În ritmul ăsta, o s-ajungă să se căsătorească cu o criminală.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 1 – „CEA MAI DULCE FATĂ PE CARE AI ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ”

Maya Harper: A scăpat nepedepsită pentru crimă și toată lumea știe asta. Orice om din Plumpton știe că Lucy Chase mi-a ucis sora. Doar că nimeni nu poate dovedi asta.

Maya Harper avea optsprezece ani când sora ei mai mare, Savannah, a fost ucisă. O descrie pe Savannah ca fiind amuzantă și dulce, genul de femeie care putea să organizeze o petrecere în mai puțin de o oră și să facă să pară că a lucrat la ea toată luna.

Maya: Era tare drăguță și primitoare cu toată lumea. Și era cea mai bună soră. Când era la liceu, mă lăsa să ies uneori cu ea și cu prietenii ei. Și nici măcar nu eram apropiate ca vârstă. Era cu șase ani mai mare decât mine. Nu cunoșteam pe nimeni altcineva cu o soră mai mare care să lase un copil de zece ani să o însoțească la meciurile de fotbal.

Maya era bucuroasă să vorbească cu mine, dar nu credea c-o să găsesc ceva nou.

Maya: Știi că familia mea a angajat trei detectivi particulari diferiți, nu? Părinții mei nu au renunțat. Nu știu dacă a mai rămas ceva de găsit.

Ben: Sunt conștient, da.

Maya: Cred că n-ar strica, totuși. Adică, au trecut cinci ani și parcă nimănui nu-i mai pasă că Savvy e moartă. Toți au renunțat.

O scurtă remarcă aici – veți auzi adesea oameni care au cunoscut-o pe Savannah spunându-i „Savvy”[1]. Așa o numeau majoritatea oamenilor.

Ben: Deci n-ai mai auzit nimic de la poliție, de la procuror sau de la altcineva?

Maya: Nu, de ani întregi. Cu toții știau că Lucy a făcut-o, doar că nu puteau să o dovedească, cred.

Ben: Nu au mai existat alți suspecți?

Maya: Nu. Adică, Lucy era acoperită de sângele lui Savvy când au găsit-o. Avea pielea lui Savvy sub unghii, au găsit zgârieturi pe brațul lui Savvy și vânătăi în forma degetelor lui Lucy. Oamenii le-au văzut bătându-se la nuntă. Lucy a ucis-o. Mi-a ucis sora și a scăpat nepedepsită pentru că cei de la poliție au spus că nu au destule dovezi ca s-o aresteze.

Ben: Ai vorbit recent cu Lucy?

Maya: Nu, nu de când a plecat din Plumpton. Nu s-a mai întors niciodată, chiar dacă părinții ei încă locuiesc aici.

Ben: Din câte știi, ea susține în continuare că nu-și amintește nimic din noaptea în care a murit Savannah?

Maya: Da, asta a fost povestea ei.

Ben: O crezi?

Maya: Bineînțeles că n-o cred. Nimeni n-o crede.

Este adevărat că nimeni nu o crede pe Lucy Chase? Ascunde ea ceva, sau oamenii din Plumpton au acuzat o femeie nevinovată de crimă timp de cinci ani?

Asta încercăm să aflăm.

Sunt Ben Owens și acesta este podcastul *Ascultă minciuna,* unde descoperim toate minciunile pe care le spun oamenii și găsim adevărul.

CAPITOLUL 3
LUCY

După cum se pare, Nathan nu are curaj.

Am mâncat pui. Am băut vin. M-am jucat cu uriașul cuțit de tranșat doar ca să-l văd cum transpiră. A trăncănit despre muncă.

Nu m-a întrebat dacă sunt o ucigașă.

În acest moment, sunt curioasă cât timp mai poate dura chestia asta. E clar că vrea să ne despărțim de ceva vreme, iar acum se teme că o să-i vin de hac. Sigur o să-și găsească curând curajul și chiar o să spună cuvintele „Te rog să te muți din apartamentul meu și să nu mă mai contactezi niciodată”, nu-i așa?

Partea bună este că am mai mult timp ca să-mi caut un loc nou în timp ce aștept inevitabilul. Chiar în dimineața asta am găsit o locuință cu un dormitor foarte promițătoare, fără cerințe de venit. În poze arată ca o groapă de gunoi, iar proprietarul a cerut să vadă o poză cu picioarele mele când i-am trimis un e-mail, dar ce poți să zici? E ieftină.

Uneori mă gândesc la faptul că versiunea mea de douăzeci și doi de ani ar fi absolut îngrozită de mine, cea de aproape treizeci de ani. Acea tânără proaspăt căsătorită, strălucitoare și îngâmfată, cu o casă cu patru dormitoare, era atât de sigură că a înțeles care-i treaba cu viața asta și că totul merge așa cum vrea ea.

Ghici ce, idioato?

De asemenea, am depus, fără tragere de inimă, CV-uri la câteva noi locuri de muncă în weekend și deja am primit un refuz de la unul dintre ele. I-am omorât, ce să mai vorbim (joc de cuvinte intenționat).

Dar, dacă e să fiu sinceră, nu-mi doresc o slujbă nouă. Am publicat trei romane de dragoste sub pseudonim, iar din al treilea chiar s-au vândut câteva exemplare. Este o întorsătură neașteptată a evenimentelor, având în vedere cât de puțini mi-au cumpărat primele două cărți, dar înseamnă că a trebuit să lucrez în draci la următoarea carte, ca să nu-mi ies din ritm.

Și poate că, cu puțin noroc, vor începe să vândă destule exemplare, astfel încât să nu mai fiu nevoită să-mi

fac griji că-i musai să-mi găsesc un nou job enervant și plictisitor.

Bineînțeles, acum trebuie să-mi fac griji că un podcaster o să arunce o lumină strălucitoare asupra trecutului meu și că unii ar putea să afle că noul lor roman de dragoste a fost scris de o persoană suspectată de crimă. Nimeni, cu excepția agentului, editorului, și bunicii, nu știe că scriu romane de dragoste, dar sunt un subiect preferat al detectivilor amatori de pe internet.

Gândul mă bântuie tot weekendul. Luni dimineață, alerg kilometri în plus pe banda de alergare din sala de sport a complexului în care locuiește Nathan, apoi mă îndrept spre magazinul alimentar, pentru că trebuie să-mi mărturisesc simțămintele ciocolatei. Și e nevoie de multă ciocolată.

În L.A., magazinele alimentare nu sunt niciodată goale, nici măcar în zilele lucrătoare, pentru că aici nimeni nu are o slujbă adevărată. Mă strecor pe lângă o femeie de la intrare care vorbește la telefon și poartă colanți care probabil că au costat mai mult decât întreaga mea ținută. Totuși, îi fac poponețul să arate grozav.

Întorc căruciorul spre raionul de legume-fructe. Sper să găsesc ceva de tăiat în bucăți mici în fața lui Nathan.

(O persoană mai drăguță ar spune doar: „Hei, ai auzit de podcast, nu-i așa?” și i-ar curma suferința. Ar trebui să încerc să nu mai fiu așa de nesimțită. Poate mâine.)

O femeie blondă și subțire bate cu un deget într-un dovleac plăcintar, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu-mi imaginez că-i trântesc dovleacul în cap.

Nu reușesc. Dovleacul, după cum se pare, este o slăbiciune a mea.

Mă întreb dacă ar rezista măcar după o ciocnire cu un cap uman. Probabil că ar exploda și te-ai alege cu o durere de cap și cu resturi de dovleac pe toată fața.

Femeia își ridică privirea și observă că mă holbez la ea. Zâmbesc ca și cum nu mi-aș fi imaginat cu o clipă în urmă că-i vin de petrecanie lovind-o cu dovleacul în cap. Se îndepărtează, aruncându-mi o privire alarmată peste umăr.

Chiar ar trebui să încerc să nu mai fiu atât de nesimțită.

Nu *vreau* să mă gândesc la crimă, dar se pare că nu pot să mă opresc. Nu o fac cu toată lumea, dar mi-am

imaginat că am ucis o mulțime de oameni.

Totul a început la scurt timp după ce Savvy a murit. Toată lumea spunea că sunt o criminală, iar eu nu puteam spune cu siguranță că nu sunt, așa că am început să mă gândesc la toate modurile în care aș fi *putut să* o ucid. Mi-am zis că, dacă treceam prin destule variante, găseam ceva care să-mi trezească o amintire.

Până acum, n-am avut noroc. Dar poate că într-o zi o să-mi amintesc. O să-mi imaginez cum omor o chelneriță cu paharul de milkshake gol și totul o să-mi revină în minte. *Ah, da*! *Da, așa e*! *Eu și Savvy ne certam dacă milkshake-ul de căpșuni era mai bun decât cel de ciocolată, iar eu m-am înfuriat teribil și-am ucis-o cu paharul. Luați-mă de aici, domnule polițist*!

Mi-aș fi dorit ca poliția să fi găsit arma crimei. M-ar fi scutit de o mulțime de crime imaginare.

Îmi sună telefonul. Mă uit în jos la ecran și văd cuvântul „Bunica”, ceea ce nu-i deloc surprinzător. Telemarketerii și bunica – singurele persoane care folosesc telefonul în modul în care a fost inițial destinat.

Accept apelul și duc telefonul la ureche.

— Bună, bunico.

Tipul de lângă mine îmi zâmbește ușor, ca și cum ar aproba faptul că vorbesc cu bunica. Împing căruciorul până în colț, în fața standului cu varză.

— Lucy, dragă! Bună. Ești ocupată? Te întrerup?

Mereu mă întreabă dacă mă întrerupe, de parcă ar crede că am un calendar social încărcat. Nici măcar n-am prieteni apropiați. Doar câteva cunoștințe de la serviciu care cu siguranță nu vor mai vorbi niciodată cu mine.

— Nu, doar la cumpărături, spun eu.

— Ce mai face Nathan?

— El e… știi tu. Nathan.

— Mereu spui asta, dar nu știu ce vrei să spui. Nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta.

— E în regulă.

— Înțeleg.

Își drege glasul.

— Ascultă-mă. Vreau să-ți cer un favor.

— Ce anume?

— Este un favor mic, de fapt, și aș vrea să-ți reamintesc că nu mai am mult de trăit.

— De douăzeci de ani tot spui că nu mai ai mult de trăit.

— Ei bine, atunci e logic că nu mai am mult! zice ea, chicotind.

— Ești beată?

— Lucy, este ora două după-amiaza. Bineînțeles că nu sunt beată.

Face o pauză.

— Sunt doar ușor amețită.

Mă abțin să râd.

— Despre ce favor e vorba?

— M-am hotărât să organizez o petrecere de ziua mea. Una mare. Este marea aniversare de optzeci de ani, știi tu.

— Știu.

De fapt, chiar știu. Ziua de naștere a bunicii este singura de care-mi amintesc fără notificarea calendarului.

— O să vii, nu-i așa? mă-ntreabă cu o voce plină de speranță.

La naiba!

— Nici nu mă gândesc să o fac fără ca nepoata mea preferată să fie de față.

A trecut la vinovăție.

— Știi că e de prost gust să-mi spui că sunt preferata ta când ai trei nepoți?

— Dar amândouă știm că Ashley și Brian sunt niște nemernici.

— Cred că se presupune că ar trebui să ne prefacem că ne sunt dragi.

— Ei bine… Nu pot să-mi sărbătoresc ziua înconjurată doar de nemernici.

Aș râde, de n-ar fi groaza care crește rapid.

— Crezi că ai putea să-ți iei liber de la serviciu? întreabă ea.

— Am fost concediată.

— Oh, perfect! Adică, îmi pare rău, adaugă ea grăbită.

— Știi că oricum nu-mi plăcea slujba aia.

— Îmi retrag scuzele. Felicitări pentru că ai fost concediată.

— Mulțumesc.

— Dacă tot ai atât de mult timp liber, poate prelungești vizita? O săptămână? Am vorbit deja cu mama ta și a spus că poți sta cu ei cât timp vrei.

— O săptămână?

Am strigat cuvintele atât de tare, încât o femeie care trecea pe lângă mine s-a uitat foarte speriată.

— Ei bine, toată povestea asta a apărut în ultimul moment, iar maică-ta și-a rupt piciorul… Am avea nevoie de ajutor ca să le punem pe toate la punct. Te-aș lăsa să stai cu mine, dar nu e loc, desigur.

Perspectiva de a petrece o zi în orașul natal este și-așa destul de rea, dar o *săptămână întreagă*?

Șapte zile în locul în care cândva avusesem succes, mă căsătorisem și avusesem o mulțime de prieteni care erau geloși pe fericirea mea (falsă).

Ar fi opusul unei întoarceri triumfătoare. Cinci ani mai târziu, mă întorc împleticindu-mă, divorțată, șomeră și fără prieteni. Nici măcar nu pot să le spun oamenilor că am publicat trei cărți. Mă ia cu fiori când se pornește umidificatorul de produse, care-mi stropește brațul, dar și varza. Mă îndepărtez de el.

— Dacă nu cumva preferi să vii cu Nathan și să stați la hotel? Sunt sigură că mama ta ar înțelege că stai la hotel dacă îl aduci cu tine.

Îmi imaginez, pentru scurt timp, că-l invit pe Nathan să vină cu mine în Plumpton, Texas. Mă întreb dacă ăsta ar fi lucrul care l-ar face să mă părăsească în sfârșit. Vizita la locul crimei ar fi probabil prea mult, chiar și pentru el.

— Poți să și refuzi.

Aud un clinchet la celălalt capăt al firului, ca niște cuburi de gheață lovindu-se de sticlă.

— Știu că trebuie să fii foarte ocupată…

— Știi bine că nu sunt niciodată ocupată.

— E atât de ciudat cum spui mereu asta. Oamenii de vârsta ta sunt de obicei atât de mândri că sunt ocupați. Una dintre fetele de la biserică mi-a spus de cel puțin o sută de ori cât de ocupată este. Încep să mă întreb dacă nu cumva e un strigăt de ajutor.

— Ai vorbit și cu tata? Despre faptul c-o să stau cu ei?

— Bineînțeles că nu; caut să evit să discut cu tatăl tău ori de câte ori este posibil. Dar Kathleen a vorbit cu el. N-am fi vrut să-l punem pur și simplu în fața faptului împlinit.

— Nu i-au plăcut niciodată surprizele.

— Nu. Asta înseamnă c-o să vii?

Mă holbez la dovleacul plăcintar și mă gândesc să mi-l sparg în cap.

— Lucy?

Clipesc.

— Îmi pare rău. Dovleac.

— Nu cumpăra dovleac, doar vii în Texas!

— Oh, Doamne.

— Nu-i așa?

E din nou plină de speranță.

Oftez. Nu-l pot refuza pe singurul membru al familiei pe care îl plac. Unul dintre singurii *oameni* pe care îi plac.

— Da. Vin în Texas.

O voce blândă, o voce pe care încerc mereu să o ignor, îmi șoptește la ureche: *Hai să-l ucidem…*

Strâng mai tare telefonul și fac vocea să dispară.

— Oh, minunat! Crezi că Nathan o să vrea să vină?

Respir sacadat. Vocea pare să fi dispărut.

— Nu cred că poate pleca de la serviciu.

— Oh, sigur. Ei bine, atunci o să-ți cumpăr un bilet de avion. Poți să pleci în weekendul ăsta?

— Nu trebuie să faci asta.

— Prostii, vreau. Oricum o să mor în curând.

S-ar putea să murim cu toții în curând, dar asta pare o speranță exagerată.

— Sigur, în weekendul ăsta.

Mă gândesc mai bine la ultima ei afirmație și adaug:

— Ia stai, cumva ești bolnavă?

— Nu din câte știu eu, dar prietenii mei cad ca muștele, așa că, într-adevăr, este doar o chestiune de timp.

— Așa te vreau!

— Acum, ascultă, eu nu prea mai conduc, dar probabil că pot ajunge până în Austin să te iau. Dacă-mi pornește mașina. Nu se știe niciodată în zilele astea.

— Nu-ți face griji. O să-închiriez o mașină. Și-o să-mi iau cameră la hotel.

— Ei bine, maică-tii n-o să-i placă *asta.*

Îmi ciupesc rădăcina nasului cu degetele.

— Și, Lucy?

— Da?

— Ai auzit de podcastul ăla, nu? Cel despre tine?

CAPITOLUL 4
LUCY

Trebuie să cumpăr o valiză pentru că nu călătoresc niciodată. Am avut cândva un set de trolere frumos asortat, dar mi-am părăsit fostul soț cu hainele îndesate în saci de gunoi.

Brewster mă întâmpină la ușă când intru, adulmecând cu entuziasm noua valiză mov. Nathan este acasă, încă îmbrăcat în pantalonii negri și în cămașa albă cu nasturi pe care le poartă la serviciu. Fața i se luminează când vede valiza. Subtil, amice.

— Pleci undeva?

Las valiza pe podea.

— Nu, e pentru un cadavru.

Buzele i se despart. Se uită de la mine la valiză.

— Ce e?

Mă uit în jos la ea.

— Crezi că ar fi trebuit să iau una mai mare?

Se uită la mine câteva secunde înainte de a slobozi o răsuflare lungă și exasperată.

— Dumnezeule, Lucy!

Mă aplec să-l mângâi pe Brewster. Îmi linge mâna, fără să țină cont de tensiunea din cameră. Câinii nu știu de podcasturi despre crime. Ce noroc pe capul lor!

— Nici măcar n-aveai de gând să te prefaci, nu-i așa? întreb eu.

— Poftim?

Apare mica adâncitură dintre sprâncene. Are sprâncene perfecte marca L.A. Sculptate de un profesionist. Îmi plăcea că era genul de tip care nu avea impresia că masculinitatea lui este legată de rutina de înfrumusețare (sau de lipsa ei).

Acum mă simt deranjată de acele două sprâncene pensate ireproșabil.

— Multă lume se preface că nu crede că eu am comis-o, spun. Se comportă de parcă ar vrea să audă și varianta mea, de parcă nu ar fi dat deja verdictul.

— Aha. Păi, ăă, vreau să-ți ascult versiunea…

Îmi dau ochii peste cap. Replica asta a fost atât de nesinceră, încât nu mă mai obosesc să-i răspund.

Unora chiar le place chestia cu suspectul de crimă. În primii doi ani după ce s-a întâmplat, primeam din când în când câte un e-mail cu o invitație cochetă la întâlnire. Căutători de senzații tari, cred. Sau unii care vor să mă salveze. Sunt o rablă numai bună de reparat.

Nu și pentru Nathan, se pare.

— Cumva… pleci undeva? întreabă el, după o lungă tăcere.

— În Texas. Bunica mea dă o petrecere de ziua ei.

— Aha.

— Te-a invitat și pe tine.

Clipește.

— Păi… Nu știu dacă pot… știi tu, cu munca.

— Sigur.

— Când pleci?

— Vineri. O să fiu plecată cam o săptămână.

Dă din cap. Aștept să-mi sugereze să-mi iau toate lucrurile cu mine la plecare. Singurele sunete din încăpere sunt adulmecările puternice ale lui Brewster în timp ce îmi examinează minuțios manșetele blugilor.

— Și, ai de gând să-mi spui? întreabă în cele din urmă.

— Ce?

— Versiunea ta.

Pentru numele lui Dumnezeu. Bărbații sunt niște copii. Sunt prea speriați ca să se rupă de tine, așa că devin răi sau se pierd în decor până când te-nfurii și-i părăsești.

Să-l faci pe un suspect de crimă suficient de furios încât să te părăsească e o mișcare riscantă.

— M-ai crede dacă aș face-o? îl întreb.

Îmi sună telefonul. Îl scot din geantă și văd un mesaj de la mama.

Nu stai la niciun hotel. Pregătesc acum camera de oaspeți.

Scriu repede un răspuns.

Stau foarte bine la hotel.

Îmi ridic privirea spre Nathan și văd că răspunsul la întrebarea mea este în mod clar *nu.*

— Da, minte el.

— Încă nu-mi amintesc nimic din acea noapte, dar nu i-aș fi făcut rău lui Savvy.

Cuvintele îmi ies ușor din gură. Le-am spus de o sută de ori.

Nathan se uită fix, ca și cum s-ar aștepta la mai mult. Așa se întâmplă mereu.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele mamei. Oftez și răspund:

— Nu stai la niciun hotel!

Tonul ei nu lasă loc de discuții.

— Bună, mamă, ce mai faci? întreb sec.

Nathan se uită în continuare la mine când ies pe balcon.

— Sunt bine. Nu te duci la niciun hotel.

— Bunica mi-a spus că ți-ai rupt piciorul.

Mă uit în jos și văd cum o femeie de pe stradă împinge un cărucior pe trotuar. Un cățeluș rasa pug ițește capul, înclinându-și fața turtită spre soare.

— Nu mai schimba subiectul.

— Credeam că-ți place când încerc să fac conversație. Să mă port ca o persoană normală și toate astea.

— *Lucy.*

Deja am obosit-o incredibil de tare și nici măcar n-am ajuns acolo.

— Lasă-l pe unul dintre verii mei să ia camera. O să vină și ei în oraș, nu?

— Doar pentru o noapte sau două. Tu stai cu noi. Avem o mulțime de camere. În plus, toată lumea o să vorbească dacă nu stai aici.

Ah. Ăsta e singurul motiv care contează.

Mă întorc și mă sprijin de balustradă. Înăuntru, Nathan trimite frenetic mesaje.

— Doamne ferește ca oamenii să mă bârfească. Nu-mi pot imagina cum ar fi.

— Cel mai ieftin hotel din oraș costă oricum optzeci de dolari pe noapte și mă îndoiesc că se ridică la standardele tale.

— Îndrăzneț din partea ta să presupui că am standarde.

Totuși, are dreptate. Având în vedere că tocmai am rămas fără serviciu, n-am nevoie să cheltui câteva sute de dolari pe o cameră de hotel.

— Stai la noi, Lucy. Nu îngreuna lucrurile.

A renunțat să încheie cu „așa cum faci mereu”. Probabil că se-nțelege de la sine.

— Bine. Mulțumesc.

— Oh!

Pare surprinsă, ca și cum n-ar fi crezut c-o să reușească. Cred că mi-am pierdut duritatea.

— Bine.

— Serios, cum ți-ai rupt piciorul?

— Am căzut de pe aparatul scară rulantă. Știi, ăla de la sala de sport, cu scări care se învârt întruna și nu duc nicăieri? Ei bine, este destul de ridicat și am ratat o treaptă și… a fost cel puțin jenant.

— Sună dureros.

— Așa a fost. Oricum, nu te mai rețin. Ah, ți-a povestit bunica despre…

— Da, știu despre podcast.

De fapt, cred că știu despre podcast de mai mult timp decât oricine altcineva. Am primit primul e-mail acum cinci luni.

De la: Ben Owens

***Subiect: Podcastul* Ascultă minciuna**

Bună, Lucy,

Mă numesc Ben Owens, sunt jurnalist și gazda podcastului *Ascultă minciuna*. Fac cercetări în legătură cu uciderea lui Savannah Harper și mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine. De fapt, și eu locuiesc în Los Angeles, așa că aș fi bucuros să vin la tine. Nu ezita să îmi trimiți un e-mail sau să mă suni la 323-555-8393.

Salutări,

Ben

N-am răspuns.

Cercetările mele au scos la iveală primul sezon al podcastului său și câteva articole de presă în care i se făceau recenzii mixte.

„Etică discutabilă”, spunea un articol, „dar rezultatele nu pot fi contrazise!”

Un alt articol îl descria pe Ben ca având „o înfățișare băiețească”, ceea ce nu reușise decât să mă facă să-l urăsc și mai mult. Niciodată nu mi-au plăcut bărbații care pot fi descriși ca având o înfățișare băiețească. Sunt întotdeauna îngâmfați.

Dar nu răspund niciodată la e-mailurile despre Savvy și n-aveam de gând să fac o excepție pentru acest ticălos îngâmfat, așa că l-am arhivat și am trecut mai departe.

Bineînțeles, majoritatea e-mailurilor despre Savvy nu necesită un răspuns. De obicei, sunt variațiuni pe tema

„Cum trăiești cu tine însăți, scorpie fără inimă?” sau „Ai să ajungi în iad”, doar că aproape de fiecare dată conțin câte o greșeală gramaticală, ceea ce este extrem de deranjant. O insultă nu are impactul dorit dacă e scrisă greșit. Le-aș răspunde doar ca să-i fac atenți, dar, din experiența mea, tâmpiții nu apreciază să li se corecteze ortografia.

Mă așez pe pat lângă valiza deschisă și trec în revistă e-mailurile pe care Ben mi le-a trimis cu luni în urmă. Brewster împinge cu botul punga de jeleuri de pe noptieră, iar eu îl îndepărtez de ea și îmi bag o bombonică în gură.

La câteva săptămâni după primul e-mail, a sosit un al doilea, în care îmi cerea din nou o întâlnire. Și apoi un al treilea:

De la: Ben Owens

***Subiect: Podcastul* Ascultă minciuna**

Bună, Lucy,

Un ultim e-mail! Mi-ar plăcea foarte mult să-ți iau un interviu și să aflu și varianta ta. Sunt dispus să ne întâlnim în condițiile tale. Podcastul este foarte bine pus la punct și cred că este important să ascultăm și versiunea ta.

Salutări,

Ben.

Oh, dulcele și naivul Ben! Nimănui nu-i pasă de versiunea mea.

Ca să fim corecți, partea mea de poveste este „Nu-mi amintesc nimic”, așa că nu e chiar interesant. Sau credibil, se pare. Mă uit prin ușă la Nathan, care-și bea pe canapea sentimentele stânjenitoare legate de iubita lui criminală, în timp ce lumina strălucitoare de la televizor îi dansează pe fața încordată.

Am încercat să evit să mă gândesc la cât de popular este acest sezon al podcastului, dar acum nu mă mai pot opri. Am căutat pe Google *Ben Owens Ascultă minciuna.* Apare o poză cu el. Pare foarte îngâmfat.

Există numeroase articole despre podcast. Site-urile obișnuite despre crime adevărate au preluat povestea, dar s-a răspândit și în presa națională. *Entertainment Weekly* și *Vanity Fair,* plus o duzină de alte publicații au articole cu titluri precum „Această crimă dintr-un orășel va fi noua ta obsesie în materie de crime adevărate” și „Vii pentru crimă, rămâi pentru accente: Podcastul *Ascultă*

minciuna dezgroapă un caz nerezolvat în Texas.” Pe Twitter este o zi de pomină pentru teorii.

Se pare că oamenii au format echipe, având în vedere că tot văd apărând „Echipa Savvy”. Logica dictează că trebuie să existe și o „Echipă Lucy”, deși nu văd dovezi în acest sens.

Având în vedere valul de atenție mediatică, toată lumea din Plumpton ascultă cu siguranță idioțenia asta.

Mă uit în jos la Brewster, dorindu-mi să găsesc o scuză ca să evit călătoria. Ar fi trebuit să-i atrag atenția bunicii că prezența mea la ziua ei de naștere va strica probabil totul. Eu sunt ruda despre care le povestești tuturor la petreceri, atunci când compari familii nenorocite. Ca poveste, sunt valoroasă. Dar nu mă *inviți* la petrecere.

Însă bunica nu-mi cere niciodată nimic și n-am mai văzut-o de când am plecat din Plumpton, acum aproape cinci ani. Nu s-a urcat niciodată într-un avion și *e al dracului de sigur că n-o să înceapă acum,* ca să folosesc cuvintele ei. De asemenea, nu o dată și-a exprimat îngrijorarea că va fi hrănită forțat cu varză kale dacă va vizita vreodată California.

Texanii urăsc California. Este unul dintre motivele pentru care a devenit casa mea.

În plus, verii mei sunt niște nemernici. Bunica are dreptate – nu poate da o petrecere doar cu ticăloși.

Dacă tot mă duc, aș face bine să fiu pregătită. Îmi deschid aplicația de podcasturi și găsesc *Ascultă minciuna.*

Dau play primului episod în timp ce îmi fac bagajele.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 1 – „CEA MAI DULCE FATĂ PE CARE AI ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ”

Ajung în Austin într-o zi de marți și, sincer, sunt dezamăgit de lipsa pălăriilor de cowboy.

Este prima vizită în Texas și îmi imaginasem străzi pline doar de grătare și magazine care vând cizme și orice altceva ai nevoie pentru a călări un cal. Șei? Nu știu. Nu știu nimic despre cai. N-am făcut niciodată nici măcar traseul pe care îl fac turiștii în L.A. pe dealuri, unde poți să călărești un cal până la un restaurant mexican, să bei kile de margarita și apoi să te întorci. Întotdeauna mi s-a părut o idee proastă.

Aeroportul din Austin este extrem de Austin. Îmi dau seama imediat de acest lucru, chiar dacă este prima dată când vin în oraș. Există panouri care anunță că este capitala mondială a muzicii live, iar într-una dintre zonele cu restaurante cântă o trupă, în caz că te îndoiești de acest lucru. Există chitare decorative în zona de recuperare a bagajelor. Nu există nici măcar un singur Starbucks sau McDonald’s în tot aeroportul, pentru că știi vorba aia? „Să păstrăm Austinul ciudat”? A doua parte a acestui dicton, partea de care nimeni nu-și amintește, este „susținem afacerile locale”. În aeroportul din Austin există doar afaceri locale.

Mă gândesc să mănânc un grătar înainte de a pleca, dar să iau cina într-un aeroport după ce am *ajuns* mi se pare trist. Așa că mă urc în mașina închiriată și mă îndrept spre Plumpton.

Iar aici Texasul nu mai e cum te-ai aștepta să fie. Este foarte verde. Probabil că am crezut că-i un deșert. Și ca să mi se demonstreze cu adevărat că sunt un idiot, începe să plouă atât de tare, încât trebuie să trag pe acostament pentru câteva minute, căci nu mai văd drumul. Plouă de parcă apocalipsa e aproape și încep să mă întreb dacă nu cumva e un semn că acest caz a fost o alegere proastă.

O să fiu sincer cu voi. În timp ce stăteam în mașina aia, privind ploaia apocaliptică, m-am gândit serios să mă întorc la aeroport și să zbor direct acasă.

Și, sincer, încă mă gândeam la grătarul acela.

Când ploaia se oprește în sfârșit, îmi continui vitejește drumul, flămând și neliniștit. După vreo două ore, ajung în Plumpton, Texas.

[*muzică country*]

Plumpton este un oraș pitoresc și fermecător din ținutul texan Hill Country. Aici locuiesc în jur de cincisprezece mii de oameni, un număr care crește în fiecare an. Este un oraș turistic, datorită apropierii sale de mai multe crame din Hill Country, dar a devenit și un loc popular pentru cuplurile tinere care doresc să scape de orașele mari. Sistemul de învățământ public este unul dintre cele mai bune din Texas.

La sosirea mea, centrul orașului este plin de turiști, dar când mă plimb prin cartier, mai mulți localnici mă recunosc. Un bărbat chiar îmi strigă că așteaptă cu nerăbdare podcastul. După cum se vede, reputația mi-a luat-o înainte.

Cea mai mare parte a afacerilor din oraș sunt locale, dar câteva lanțuri de magazine au ajuns în Plumpton odată cu dezvoltarea lui din ultimii zece ani. Primul Starbucks s-a deschis aici acum câtiva ani, lucru de care cel puțin cinci persoane mi s-au plâns în primele două zile de la sosirea în oraș.

Dar principalul motiv pentru care orășelul este celebru e Savannah Harper, spre nemulțumirea aproape tuturor celor care locuiesc aici. Cei mai mulți oameni din această așezare nu vor să aibă de-a face cu nimic legat de viața din marile orașe – fie trăiesc aici de generații întregi, precum familia lui Lucy Chase, fie s-au mutat aici tocmai ca să scape de oraș, cazul familiei lui Savannah Harper. Nu le place să fie cunoscuți pentru o crimă macabră.

Este un sentiment comun în Plumpton – asta nu trebuia să se întâmple aici. Astfel de lucruri se întâmplă în locuri rele, nu într-un oraș în care toți localnicii se cunosc între ei și merg la aceeași biserică.

Norma îmi dă câteva sfaturi privind orașul Plumpton când mă cazez la hotel. Este o femeie prietenoasă, în vârstă de cincizeci de ani, și lucrează la recepție până la ora șase seara în fiecare zi lucrătoare.

Norma: Și n-ai ce să cauți la barul de pe Franklin, unde se duc toți turiștii să se facă praf. Ultima dată când am fost acolo, era o petrecere a burlăcițelor și se arunca cu confetti în formă de penisuri, dacă-ți vine

să crezi una ca asta. Ore-ntregi am stat și mi-am scos penisurile alea din păr.

Ben: Asta e… neplăcut.

Norma: Du-te la barul de mai jos, cel de pe Main Street. Bluebonnet Tavern.

Ben: O să țin minte, mulțumesc.

Norma: Ești din California?

Ben: Da, din Los Angeles. Mă rog, la început a fost San Francisco. Acum locuiesc în L.A.

Norma: Tot statul ăla o să se facă fărâme și-o să piară în ocean după un cutremur mare, știi?

Ben: Am auzit asta.

Norma: Știi că și Lucy Chase locuiește acolo? O femeie îngrozitoare. Savannah a fost o bomboană absolută. Cea mai dulce fată pe care ai întâlnit-o vreodată. Sper c-ai s-o pui la zid pe ucigașa aia de Lucy.

Ar trebui să subliniez faptul că asta a fost o temă comună în primele mele câteva zile în Plumpton.

CAPITOLUL 5
LUCY

Casa de pe Clover Street este aceeași în care am crescut. Timp de câteva minute, stau în mașina închiriată, parcată pe stradă în fața casei, și mă uit la ea.

Au vopsit-o într-o culoare nouă – o nuanță subtilă de piersică, o alegere ciudată pentru exteriorul casei – dar, în rest, este la fel. De-a lungul verandei sunt plantate tufe de flori mov. Un gazon bine tuns. Un balansoar pe veranda pe care timp de șase luni pe an nu poți să stai pentru că e al naibii de cald.

În cele din urmă îmi iau inima-n dinți și cobor din mașină. Este șase seara, încă e lumină afară și e teribil de cald. Căldura e necruțătoare în această perioadă a anului. A fost o mare nesimțire din partea bunicii să se nască în august.

Îmi iau geanta și îmi târăsc picioarele pe iarbă până la ușa din față. Tata o deschide înainte ca eu să bat. Are pe față un zâmbet larg, prietenos.

Tata stăpânește la perfecție arta texană de a-i trata cu amabilitate pe oameni, în față, pentru ca apoi să-i bârfești pe la spate.

— Lucy!

Face un pas înainte și mă îmbrățișează scurt.

— Bună, tată.

— Mă bucur că, în sfârșit, ești acasă. Intră!

Face un pas înapoi, întinzând brațul în mod teatral.

Intru în casă. E răcoare și întuneric înăuntru, ca întotdeauna. Casa n-a fost niciodată bine luminată la parter.

Închide ușa în urma mea. Părul lui negru este mai grizonant decât ultima dată când l-am văzut. Cu ochii înfundați în orbite, tata are o înfățișare de om cu trăiri profunde, care e întotdeauna mai pronunțată atunci când se uită la mine. Se citește dezamăgirea în fiecare rid de pe chipul lui.

— Cum a fost zborul cu avionul? zice și se uită la valiza mea.

— A fost bine.

Minciuni. Am mâncat prea multă ciocolată, au avut loc turbulențe și aproape am vomitat. Mi-am petrecut ultimele cincisprezece minute ale zborului strângând în brațe punga de vomă.

Dă din cap, întâlnindu-mi pentru scurt timp privirea, apoi se uită repede în altă parte.

Se pare că încă nu se poate uita la mine.

Mă întorc și cercetez sufrageria. Mobila este în mare parte nouă. Sau, cel puțin, nouă pentru mine. Există o canapea maro plușată și un scaun incomod cu o tapițerie urâtă cu dungi roz și portocalii. Cadrul scaunului pare vechi, dar tapițeria este nou-nouță, de parcă cineva i-a făcut intenționat asta recent. Mama a avut întotdeauna gusturi îndoielnice în materie de design.

Pe masa de lângă acest scaun îngrozitor se află o fotografie cu mine și Savvy, alături de alte câteva femei. A fost făcută la o nuntă, la scurt timp după ce m-am mutat înapoi în oraș. Arătăm ca la o ședință foto pentru revista *Southern Living,* un grup de doamne albe în rochii pastelate cu părul perfect ondulat.

Poza mi se pare de un incredibil prost gust din două motive: unu, majoritatea oamenilor cred că am ucis-o pe Savvy și poate că au dreptate; și doi, a murit după ce a mers la o nuntă. Nu *la acea* nuntă, dar oamenii care vin pe la noi nu știu asta. Se arată îngroziți și spun: „Doamne, asta a fost făcută în ziua în care a murit?” După care mama e nevoită să spună toată povestea.

De fapt, tocmai mi-am dat seama exact de ce a ales acea fotografie. Cei mai mulți oameni n-ar vrea să vorbească despre fiica lor care posibil să fie o criminală, dar nu și mama. Ea știe cum să relaționeze cu oamenii dintr-o încăpere și că nu există o modalitate mai bună de a atrage atenția decât a spune cea mai proastă poveste din lume.

— Mama ta este la ea în dormitor. Cred că a tras un pui de somn, dar probabil că s-a trezit acum.

Tata zâmbește și face un pas în spate, astfel încât între noi să fie un spațiu cât mai mare.

— Nu te duci sus să o saluți?

Veioza de pe masa de lângă canapea nu este nouă. O avem de când mă știu. Este un cilindru lung, din ceramică solidă și grea. Dar nu *prea* grea. Aș putea să o ridic, să o legăn și să i-o trântesc în cap. Poate că nici măcar nu s-ar sparge. E destul de rezistentă. Mama ar aprecia asta. De

bună seamă că-i place veioza, având în vedere de cât timp o are.

Totuși, n-ar aprecia mizeria. Sângele i-ar țâșni din gură și s-ar împrăștia pe pereți. Poate și pe canapea, care *nu* pare genul de canapea de pe care sângele să poate fi curățat ușor.

Nu că aș ști de pe ce canapele e ușor să cureți sângele. Poate că s-ar face mai puțină murdărie dacă l-aș pocni în ceafă.

Ar fi și convenabil, pentru că acum s-a întors cu spatele la mine. Nici măcar nu și-ar da seama.

Cel puțin nu pe moment. Nu cred că cineva – cu atât mai puțin tata – ar fi surprins de faptul că ucid pe cineva.

— Dar tu, ești bine?

Cuvintele tatei mă sperie, pentru că s-a întors în timp ce eu îl omoram și acum se uită lung la mine.

— Ai o expresie ciudată, spune. E ceva în neregulă?

— Sunt doar obosită din cauza zborului.

Încep să alung gândurile criminale, dar fiecare terapeut la care am fost (și am fost la mai mulți) mi-a cerut să-mi înfrunt fanteziile violente în loc să încerc să le fac să înceteze.

Recent, am recunoscut în fața ultimei mele terapeute că încercarea de a evita să ucid oameni în minte a dus la omorârea și *mai multor* oameni în minte. M-a susținut foarte mult în ideea de a-mi lăsa gândurile să zboare și să văd ce se întâmplă.

Așa că îmi imaginez cum creierul tatei se împrăștie din nou pe canapea și mă duc sus să o văd pe mama.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 1 – „CEA MAI DULCE FATĂ PE CARE AI ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ”

Cadavrul lui Savannah a fost descoperit dimineața devreme, la doar câteva ore după ce murise. Gil Bradford ieșise să alerge când a dat peste cadavru.

Gil: Da, a fost într-o duminică, pe când obișnuiam să alerg mai mult. Pe atunci, îmi plăcea foarte mult să alerg, dar genunchii mei sunt cam distruși zilele astea. Oricum, obișnuiam să alerg pe o potecă de lângă Byrd Estate, unde se organizează nunți și alte chestii de lux. Savannah fusese la o nuntă acolo cu o seară înainte.

Eram pe traseu când am văzut o sclipire de roz printre copaci. Rochia ei – rochia lui Savannah – avea o culoare destul de strălucitoare, așa că am văzut-o imediat.

Ben: I-ați văzut cadavrul imediat? Sau doar rochia?

Gil: I-am văzut trupul poate o jumătate de secundă după ce am observat rochia. Nu era deloc ascunsă. Era foarte devreme – soarele abia începuse să răsară, dar tot am putut să o văd acolo, limpede ca lumina zilei. Așa că am alergat spre ea și cred că am strigat, întrebând-o dacă are nevoie de ajutor.

Dar când m-am apropiat, mi-am dat seama că era deja moartă. Avea ochii deschiși, era palidă și udă până la piele. Avea o tăietură uriașă pe cap, de parcă cineva o lovise cu ceva. A plouat foarte tare în noaptea aia, sunt sigur că ați auzit. Abia se oprise când am ieșit să alerg.

Dar am văzut toate serialele alea cu polițiști, așa că m-am îndepărtat, n-am atins-o deloc și am chemat poliția. Bineînțeles, nu a contat, s-a dovedit că ploaia a spălat oricum toate dovezile.

(Doar o notă aici, pentru cei care se întreabă – am încercat de mai multe ori să iau legătura cu poliția din Plumpton pentru a vedea dacă cineva vrea să vorbească cu mine despre acest caz. Au fost… mai puțin prietenoși, ca să mă exprim frumos. Crima nerezolvată a cărei victimă a fost Savannah Harper este un punct sensibil pentru departamentul de poliție de aici și mi s-a spus foarte clar că nu vor coopera cu podcastul în niciun fel. Suntem pe cont propriu aici.)

Ben: O mai întâlniserăți pe Savannah înainte de acea zi?

Gil: Nu, locuiesc la marginea orașului și sunt cam singuratic. Pe cei din familia Chase îi cunoșteam, desigur, dar nu, n-am întâlnit-o niciodată pe Savannah. Habar n-aveam cine era când am sunat la 911.

Ben: Ce s-a întâmplat când a venit poliția?

Gil: Au izolat zona, mi-au pus câteva întrebări. I-au găsit mașina pe marginea drumului – nimeni nu circulase încă pe drum în dimineața aceea, pentru că fusese inundat de ploaie. Polițiștii au trebuit să coboare pe cărare, ca mine. Au trecut ore întregi până au reușit să ajungă la mașină.

Ben: Cum au ajuns acasă ceilalți invitați la nuntă?

Gil: Există două drumuri care pleacă de la Byrd Estate. Un mic drum de țară și șoseaua principală. Savannah și Lucy au plecat de la nuntă înainte să înceapă să plouă, din câte am auzit mai târziu. Așa că au luat-o pe acel mic drum de țară. Dar când ceilalți invitați au plecat, circa o oră mai târziu, ploua deja cu găleata, iar drumul era inundat. Oamenii de la Byrd Estate l-au blocat. Toată lumea a trebuit să meargă pe șoseaua principală.

Ben: Ce s-a întâmplat după ce a venit poliția?

Gil: Mi-au spus să vin la secție câteva zile mai târziu. Le-am dat o mostră de ADN – cred că nu era nevoie, dar le-am zis: „Uitați, dacă vă ajută, tamponați-mi obrazul sau faceți ce vreți voi, nu-mi pasă. Știu că n-am ucis pe nimeni."

Lucy a fost găsită o oră mai târziu, mergând desculță pe drumul cu două benzi care ducea la ieșirea din oraș, încă în rochia ei bleu. Un bărbat pe nume Billy Jack a văzut-o în timp ce pleca din oraș ca să-și viziteze familia.

Billy Jack: Eram cu mașina și am văzut o fată care mergea. Nu auzisem nimic despre o persoană dispărută sau ceva de genul ăsta, dar părea că are probleme, știți? Era desculță și mergea ciudat. Se clătina ca o bețivă. Purta o rochie… o rochie frumoasă. Și era murdară. Ca și cum s-ar fi tăvălit în noroi sau ar fi făcut ceva.

Așa că am oprit, că doar nu puteam să-mi văd de drum când fata aia era în mod clar în pericol. Am coborât geamul și am strigat: „Drăguță, ai nevoie de ajutor?"

Ea se oprește și se uită la mine. Și vă spun ceva, aproape că am avut un atac de cord. Avea o vânătaie imensă pe frunte. Hainele îi erau leoarcă, iar machiajul îi curgea pe toată fața. Avea sânge închegat în păr, cred, dar era greu de spus. O fi fost noroi. Era un dezastru.

Știți cum te poți uita uneori la oameni și îți dai seama că nu sunt întru totul prezenți? Omule, când s-a uitat la mine, nu a văzut nimic. Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni acasă. Arăta ca un strigoi dintr-un film de groază.

Oricum, o văd că se-ntoarce și începe să meargă din nou. Sau să se clatine, de fapt. Așa că am zis: „La naiba, nu pot să plec de-aici, pur și simplu. Și să mor dac-am s-o târăsc pe fata asta în mașină cu mine."

Așa că am sunat la poliție și le-am spus unde se află și c-o să merg încet în urma ei până când ajung ei acolo, pentru că sunt foarte îngrijorat. Nu știam asta la momentul respectiv, dar toți polițiștii din oraș o căutau pe Lucy pentru că deja găsiseră cadavrul lui Savannah și se temeau de ce e mai rău, știți? Oricum, un polițist ajunge acolo cât ai clipi. Îi vedeam în oglinda retrovizoare, cred c-avea 160 la oră.

Polițistul o prinde din urmă și aștept puțin pentru că vor să le dau o declarație. Vin o ambulanță și cel puțin alte șapte mașini de poliție. Nu mai văzusem niciodată o asemenea agitație în Plumpton. Unul dintre polițiști îmi povestește despre Savannah și zic: „La naiba, fata asta trebuie să fi fost foarte norocoasă." Iar polițistul spune: „Da, pe bune: sper să ne poată spune cine le-a făcut asta."

Nu cred că vreun polițist dintre cei aflați acolo s-a gândit că tocmai fata asta fusese cea care o ucisese pe Savannah. Toată lumea a fost atât de ușurată. Au crezut că și Lucy era moartă și au fost foarte bucuroși că au găsit-o.

Noi nu știam. Nici măcar nu visam că era posibil.

CAPITOLUL 6
LUCY

Scările de lemn scârțâie în timp ce le urc, mult mai rău decât atunci când eram mică. În prezent, mi-ar fi foarte greu să mă furișez.

Mă uit înapoi la tata în timp ce merg. E în bucătărie, respirând atât de adânc, încât îi văd umerii ridicându-se din cauza efortului. Prezența mea îi face pe mulți oameni să se simtă inconfortabil, dar pe nimeni mai mult decât pe propriul tată. Mă gândesc la Nathan, care stătea ieri în colțul dormitorului, divagând despre muncă în timp ce mă privea cum îmi fac bagajul. Puteam să simt cum se detensionează.

La naiba, îmi amintește de tata. Minunat. Terapeutei o să-i placă asta.

Ușa de la dormitorul principal este crăpată și aud sunetul unui umidificator venind dinăuntru. Îmi lipesc mâna pe lemnul ușii ca s-o deschid mai larg.

Mama stă pe pat, cu spatele sprijinit de perne, cu picioarele întinse în față, unul dintre ele într-un ghips alb uriaș. Părul ei blond (vopsit, e brunetă ca mine) este strâns într-o coadă de cal și este complet machiată. Rareori am văzut-o pe mama fără machiaj. Plumpton este genul de oraș în care oamenii se vizitează pe neașteptate.

Mă zărește apărând în cadrul ușii și zâmbește.

— Lucy! Mi s-a părut că te-am auzit acolo, jos. Vino aici, dragă.

Intru. Dormitorul principal obișnuia să găzduiască deasupra patului o adevărată expoziție cu imagini cu mine crescând – cel puțin douăsprezece fotografii cu mine foc de drăguță de-a lungul anilor –, dar acum acolo este o cuvertură mare albastru cu alb. Probabil că a fost lucrată manual de mama, dar tot sunt puțin tristă că am fost înlocuită de o pătură.

— Bună, mamă.

— Vino aici și dă-mi o îmbrățișare. Știu că arăt îngrozitor, dar nu-ți face griji, sunt bine.

Nu arată îngrozitor. Totuși, pare mai în vârstă. Poate că la asta se referea când spunea îngrozitor. Mama, asemenea mamei ei, este binecuvântată cu o piele netedă

și frumoasă, care a făcut-o întotdeauna să pară cu zece ani mai tânără decât este în realitate. Acum, la cincizeci și cinci de ani, începe să arate ca și cum ar avea în jur de cincizeci.

Am moștenit această piele minunată, dar arăt de douăzeci și nouă de ani. Într-o zi proastă, aș putea să arăt de treizeci. Faptul că am fost acuzată de crimă m-a îmbătrânit prematur.

Mă îndrept spre pat și o îmbrățișez rapid. Miroase a parfum. Probabil că e scump, dar n-am de unde să știu. Pentru mine, toate parfumurile miros ca un gunoi împodobit cu flori.

— Mă bucur tare mult că ai venit, spune ea. Bunica ta este imposibilă când vine vorba despre această petrecere. Femeia asta nu ne lasă nici măcar să o scoatem la cină în oraș cu ocazia majorității zilelor ei de naștere, iar acum vrea brusc un mare bairam cu toată familia? Și îmi spune cu *două săptămâni* înainte? Cred că încearcă să mă omoare doar ca să se poată lăuda că trăiește mai mult decât fiica ei.

Nu o contrazic, pentru că asta sună a bunica.

Mă așez pe marginea patului.

— Ce-ți face piciorul? Ți-au dat niște medicamente bune pentru durere?

— N-am nevoie de medicamente pentru durere.

Își flutură mâna cu dispreț. Mama are un accent texan mai pronunțat decât tata sau decât mine și asta face ca tot ce spune să pară prietenos. A crescut aici, în Plumpton, dar tata s-a mutat în Texas abia când a început facultatea. Eu mi-am pierdut puținul accent pe care îl aveam după câțiva ani de absență. Nu sunt tristă din cauza asta.

— Cum ai urcat până aici?

— Mi-am folosit cârjele, ce era să fac.

Își flexează bicepsul.

— Doctorul a spus c-o să fie greu, dar a fost floare la ureche. Toate ședințele alea cu antrenorul personal dau roade.

— Când ai devenit un „șobolan de sală”?

Strâmbă din nas.

— Nu cred că-mi place termenul ăsta. Dar exercițiile fizice sunt foarte importante pentru femeile în vârstă. Încă mai petreci toate orele alea pe banda de alergare?

— Da.

Să alerg până când nu mai pot gândi este singurul mod în care rămân sănătoasă la cap, în majoritatea zilelor.

Mă rog, relativ sănătoasă.

— Poate-or să te lase să folosești abonamentul meu cât timp sunt accidentată. O să le reamintesc că nu-i dau în judecată.

— Foarte frumos din partea ta.

Mă mângâie pe mână.

— Acum, cât timp ești în oraș, vreau să te simți liberă să mergi oriunde vrei. Am spus mai multor persoane că vii, ca să nu fie nimeni surprins. Sunt sigură că zvonul s-a răspândit în tot orașul până acum.

— Și eu.

— Sper să ieși să te întâlnești cu lumea.

Mâna ei este încă pe a mea și se uită la mine neliniștită.

— Nimeni nu vrea să mă vadă, mamă.

— Ba cum să nu vrea. Și cred că e mai bine să nu te ascunzi. Nu ai de ce să-ți fie rușine, nu-i așa?

Este o întrebare sinceră, una care necesită răspunsul meu. Mama mă întreabă în mod constant, într-un milion de moduri diferite, dacă am ucis-o pe Savvy. Poate crede că, dacă mă întreabă de suficiente ori, o să-mi scape până la urmă că, într-adevăr, i-am făcut creierii terci prietenei mele. Trebuie să-i admir perseverența.

— Nu, n-am de ce să-mi fie rușine, mint.

— Așa este, dragă.

Asta spune mereu când crede că mint.

Iar mama crede cu *siguranță* că mint când spun că nu-mi amintesc noaptea în care a murit Savvy. A încercat ani întregi să mă facă să mărturisesc.

M-a bătut la cap să mă întorc acasă după ce am plecat în L.A.

„Dacă te întorci aici, poate îți amintești ceva. Sau s-ar putea să te simți obligată să împărtășești ceva nou. Ai văzut monumentul comemorativ pe care l-au făcut pentru Savvy?”

A încercat abordarea creștină – „Trebuie să-ți mărturisești și să-ți ispășești păcatele aici, dacă vrei să fii iertată în viața viitoare.”

A folosit și raționamentul logic – „Ai fost singura care a fost cu Savvy în noaptea aia, prin urmare cred că e timpul să recunoaștem faptele.”

A jucat cartea vinovăție (de departe preferata ei) – „Știi prin ce trece familia aia? Au nevoie de o explicație."

Nimic nu-și dorește mama mai mult decât să mărturisesc că am ucis-o pe Savvy. Nu doar pentru că ea crede că așa e corect, ci pentru că ar excela ca mamă de criminal.

La biserică, ar fi o vedetă. Ar ține discursuri lungi despre iertare. Ar scrie o carte despre cum și-a depășit vina pe care o simțea pentru că a crescut o criminală. Uneori cred că e mai supărată pe mine că am privat-o de asta decât pe faptul că am ucis (poate) pe cineva. Mamei îi place să fie cea mai bună în toate, iar eu i-am refuzat ocazia de a fi cea mai bună mamă a unui criminal. Nu poți fi cea mai bună mamă a unei femei *suspectate* de crimă. Nu sună la fel de bine.

Mă ridic, iar mâna ei alunecă de pe a mea.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, sunt bine, dragă.

Îmi zâmbește, iar eu mă îndrept spre ușă.

— Apropo, nu știu dacă ți-a spus cineva, dar autorul podcastului ăla s-a întors în oraș. Poate vrei să fii cu ochii în patru.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 1 – „CEA MAI DULCE FATĂ PE CARE AI ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ”

Mama lui Savannah, Ivy Harper, mă invită la ea acasă la scurt timp după ce ajung în Plumpton. Aceasta e prima din mai multe conversații.

Ben: Bună ziua, doamnă Harper.

Ivy: Ben! Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Intră, intră. Și te rog să-mi spui Ivy.

Ivy este o femeie scundă, cu o înălțime de puțin peste un metru și jumătate, cu păr blond frumos împletit de fiecare dată când o văd. Savannah semăna cu mama ei, lucru pe care îl menționez când văd pozele cu ea agățate pe perete.

Ben: Uau, câți ani are aici? Arată exact ca dumneavoastră.

Ivy: E în clasa a zecea, deci cam cincisprezece ani. Le-am făcut după slujba din Duminica Paștelui.

Casa Harper este aceeași în care a crescut Savannah. Este o casă mare, cu patru dormitoare, mobilată sărăcăcios, ceea ce o face să pară și mai mare. Sunt poze cu Savannah peste tot – pe pereți, în ramele de pe mese, în diapozitivele care rulează la televizor.

Eu și Ivy ne așezăm la masa rotundă din colțul pentru micul-dejun, o încăpere luminoasă chiar lângă bucătărie, iar ea îmi povestește despre Savannah. Sau Savvy, așa cum îi spuneau toți cei din viața ei.

Ivy: Savvy a fost o fată foarte fericită. Toată viața ei. Chiar și când era adolescentă! A fost cel mai rău bebeluș, plângea tot timpul, fără întrerupere, dar pe la doi ani a devenit cât se poate de veselă, și așa a rămas pentru totdeauna. O fi avut și ea zile mai proaste, cred, dar în cea mai mare parte a fost doar o femeie foarte veselă. Poate *prea* veselă.

Ben: Ce vreți să spuneți?

Ivy: Ei bine, obișnuiam să-i spun să se calmeze, să se gândească bine. Era atât de entuziasmată de ceva și imediat voia să facă acel ceva. Era atât de entuziasmată să experimenteze lucruri noi, uneori era ca și cum ar fi vrut să le facă pe toate deodată. Aș fi vrut să o ia mai încet. Îi spuneam că are toată viața la dispoziție. Dar cred că știa că nu va avea mult timp.

Ben: Puteți să-mi dați un exemplu?

Ivy: Când avea zece ani – sau poate chiar unsprezece – și noi locuiam încă în New Orleans, a decis că vrea să dea probe pentru o producție locală a piesei *Romeo și Julieta.* Pentru rolul Julietei. Iar eu i-am spus: „Savvy, rolul ăsta nu e pentru un copil. Doar adulții pot da audiții pentru acest rol. Poate că o adolescentă ar putea, dar nu o fetiță de zece ani." A fost *foarte* supărată pe mine. M-a implorat și m-a implorat să o duc la audiție, iar eu am refuzat, așa că, într-o zi, după școală, s-a urcat în autobuzul municipal, s-a dus până acolo și a mers singură la audiție.

Ben: A primit rolul?

Ivy: Nu, i-au dat un altul mai mic. Dar, bineînțeles, ea nu l-a vrut pe ăla, ci pe cel al Julietei. Așa că nu l-a acceptat. A jucat-o pe Julieta în cele din urmă, când s-a pus în scenă piesa la liceul din Plumpton. Avea cincisprezece ani atunci. A fost o mare agitație când rolul a fost atribuit unei eleve din anul doi.

Ben: Când v-ați mutat în Plumpton? Ați spus că locuiați în New Orleans când Savvy avea zece ani.

Ivy: Când avea doisprezece ani. Keaton – băiatul cel mai mare – urma să înceapă liceul, iar eu și Jerome plănuiserăm dintotdeauna să ne mutăm înapoi în Texas. Eu am crescut în San Antonio și amândurora ne place aici. Pe atunci se construiau toate casele astea noi la un preț foarte bun, așa că am profitat de ocazie.

Ben: Lucy și Savannah se cunoșteau de la școală?

Ivy: Oh, sigur, bineînțeles. E un oraș destul de mic. Toți copiii se cunoșteau între ei, mai ales dacă erau de aceeași vârstă.

Ben: Dar nu erau prietene?

Ivy: Nu. Nu aveau nimic în comun. Savvy era majoretă, era în consiliul elevilor, a fost regina balului. Lucy nu… a fost… nimic din toate astea.

Ben: Când s-au împrietenit?

Ivy: După ce Lucy s-a mutat înapoi în oraș. Savvy era deja aici… ei bine, știi tu. Se întorsese în Plumpton de câțiva ani, după ce n-a mers cu facultatea. A venit la cina de duminică și-a spus: „Mamă, ți-o amintești pe Lucy Chase?" De fapt, nu-mi mai aduceam aminte. A trebuit să-mi amintească. Fata aia care a fost suspendată odată pentru că a lovit un băiat cu pumnul. Așa era cunoscută Lucy pe atunci.

Și mi-a spus: „Da, s-a căsătorit cu un tip pe care l-a cunoscut la UT" – asta-i Universitatea Texas din Austin, dragule – „și tocmai s-au mutat înapoi în oraș. Am început să vorbim când a venit la Charles." Charles este un restaurant de lux din centru – Savvy era barmaniță acolo.

Ben: Deci, s-au înțeles din acel moment?

Ivy: Da. Savvy zicea că a fost un pic ciudat la început. Lucy a întrebat-o imediat cum îi plăcuse la Tulane și, bineînțeles, Savvy a

trebuit să-i spună că a renunțat după primul an de facultate. A fost… [*oftat lung*], Savvy făcea chestia asta pe atunci, lua totul în derâdere și se cam persifla singură. Spunea gluma înainte ca altcineva să o facă și chestii din astea. Nu mi-a plăcut.

Ben: Și ce spunea?

Ivy: Le spunea oamenilor lucruri de genul: „M-am specializat în chefuri” sau „Am fost o studentă groaznică la facultate, dar o membră excelentă în clubul de fete.” Asta o făcea să pară proastă, dar nu era. Obținuse o bursă la Tulane. A fost a doua din promoția ei la liceu, pentru numele lui Dumnezeu! Doar că era prea tânără. Știu că o mulțime de tineri de optsprezece ani se descurcă bine când pleacă de acasă, dar nu și ea. O fată drăguță care nu era pregătită să fie singură. În sfârșit, începea să se pună pe picioare când Lucy s-a mutat înapoi în oraș.

Ben: Și ați zis că a fost ciudat la început? Din cauza chestiei cu facultatea?

Ivy: Savvy a spus că Lucy părea să nu se simtă foarte confortabil la început, iar Matt a trebuit să intervină și să o salveze. Matt făcea mereu asta. E un ins cu adevărat fermecător. Habar n-am ce a văzut la Lucy. Dar se pare că Lucy și Savvy au început să vorbească și au decis să se întâlnească la un pahar a doua zi. Sinceră să fiu, toată chestia asta mi-a displăcut din capul locului.

Ben: De ce?

Ivy: A sunat ca și cum lui Lucy i s-ar fi făcut milă de Savvy. Lucy se mutase înapoi în oraș cu soțul ei bogat și chipeș, cumpăraseră o casă veche și superbă, iar ea își ajuta soțul să deschidă un restaurant de lux cu propria fabrică de bere. Apoi dă peste fosta regină a balului, care a renunțat la facultate și acum e barmaniță? Te rog. Era atât de evident că lui Lucy îi plăcea cum se întorseseră lucrurile.

Ben: Lucy i-a lăsat lui Savvy această impresie?

Ivy: Nu. Cel puțin din câte zicea ea. Dar fata aia avea ochelari de cal când era vorba de Lucy. Nu a văzut cine era ea cu adevărat. Nu până când a fost prea târziu.

CAPITOLUL 7
LUCY

Dormitorul în care am locuit în primii optsprezece ani din viață nu mai arată deloc ca atunci când eram mai tânără. Înainte de a pleca la Los Angeles, am golit întreaga cameră. Am luat toate lucrurile de pe pereți și le-am pus în cutii, am golit dulapul și comoda, am aruncat toate caietele vechi și temele de la școală din biroul meu.

Mama a înlocuit mobila la un moment dat – patul dublu este acum un pat de dimensiuni medii, iar comoda și biroul sunt noi –, astfel încât camera este complet diferită de cea în care am stat eu. Este o ușurare.

Îmi scot laptopul din geantă și mă trântesc pe pat, care este tare ca piatra. Mama crede că paturile moi fac rău la spate și nu se lasă convinsă de contrariu.

Am primit câteva e-mailuri, câteva legate de carte, unul plin ură („Cu cine te-ai culcat ca să scapi de acuzații, târfă malefică?") și unul de la agenta mea, Aubrey. Aubrey Vargas este o femeie veșnic optimistă și mi-a trimis un e-mail cu multe semne de exclamare despre faptul că nu este deloc îngrijorată de podcast. „Numele tău real va fi ținut secret aici, ca de obicei! Sper să te simți bine în Texas!"

Sigur, Aubrey. O să mă simt excelent.

De asemenea, am un munte de notificări de la rețelele sociale și le parcurg rapid. Am conturi active de social media doar sub numele Eva Knightley. Am avut cândva conturi de Instagram, Facebook și Twitter, dar le-am închis cu mult timp în urmă. Mi s-a părut prea riscant. Am trecut neobservată de radarul rețelelor sociale ani buni înainte de acest podcast. N-am vrut niciodată să ispitesc soarta.

Eva Knightley este doar o autoare energică de romane de dragoste cu mulți prieteni (strict online). Nimeni nu crede că a ucis pe cineva, cu excepția unor personaje fictive ocazionale.

Parcurg comentariile de pe pagina de Facebook a grupului meu de cititori, unde câteva persoane discută despre Clayton, fostul iubit malefic din ultima mea carte.

„Sunt singura care a crezut că Clayton o să moară în mod misterios la sfârșit?” a scris Amber Hutton.

„Da!” a răspuns Erica Burton. „Când Poppy spune «efectiv, nimeni nu ți-ar simți lipsa dacă ai dispărea mâine, Clayton», am crezut că o să-l ucidă pe tipul ăla! Și n-am să fiu tristă din cauza asta!”

„LOL”, a răspuns Amber, „100%. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva am ales un roman de dragoste foarte ciudat, pentru că eroina nu ucide de obicei oameni.”

„Eva, poate ar trebui să scrii și cărți cu criminali în serie!”

Pufnesc în timp ce scriu un răspuns: „Nu-i rea ideea. Ai grijă, lume – intru în etapa mea criminală!”

Comentariul începe imediat să primească like-uri și fețe zâmbitoare. Trebuie să mă întreb cât de amuzant li s-ar părea dac-ar ști cine sunt cu adevărat.

— *Lucy, la masă*! mă strigă mama de jos și, dintr-odată, am din nou șaisprezece ani.

Îmi doresc să fi luat camera aia stupidă de hotel.

Tata a pregătit cina. Amândoi părinții mei gătesc, dar tata o face de cele mai multe ori. Se pricepe mai bine la asta și îi place să lovească foarte tare oalele de pe aragaz atunci când este supărat.

Au fost multe lovituri în seara asta.

M-am oferit s-o aduc pe bunica să ia masa cu noi, dar a pretextat că-i istovită și mi-a spus să vin dimineață.

— Istovită înseamnă beată, mi-a explicat mama, când am închis telefonul.

Acum, stau la masă, vizavi de părinții mei. Amândoi sunt de partea cealaltă, uniți împotriva mea. Sau poate că ei stau mereu acolo. E ciudat, dar poate că nu vor să se privească unul pe celălalt.

Iau o mușcătură din friptura de pui. Dezamăgirea tatei nu se simte și în mâncare. Oamenilor le place să spună că mâncarea are un gust mai bun atunci când e făcută cu dragoste – cum ar fi că plăcinta bunicii lor nu avea același gust atunci când au făcut-o, așa că dragostea trebuie să fi fost ingredientul secret.

După părerea mea, e o prostie. Probabil că doar untul în plus sau zahărul de calitate superioară i-au dat gustul deosebit.

Gătitul tatei este o dovadă în acest sens. Mâncarea nu e făcută cu dragoste; e făcută cu resentimente și dezamăgire. Și totuși are un gust al naibii de bun.

— Cum merg lucrurile la serviciu, Lucy?

Mama își folosește unghiile lungi, de culoarea piersicii, pentru a desprinde încet pielea de pe pieptul de pui. O exilează pe marginea farfuriei, ceea ce mi se pare o rușine.

Mă uit în farfurie în loc să mă uit la ea.

— Bine. Ca de obicei.

Părinții mei nu trebuie să știe că am fost concediată. Părerea lor despre mine e și-așa destul de proastă.

— Asta e bine. Încă mai lucrezi pentru editura aia cu profil educațional, nu-i așa? Te ocupi de redactări și chestii din astea?

— Da, așa e.

Am avut acel loc de muncă timp de câteva luni, acum doi ani. Destul de aproape.

— *Mereu* ai observat greșelile de ortografie și gramatică. Don, îți amintești, nu-i așa? Obișnuia să corecteze programul bisericii și să i-l dea pastorului.

— Îmi amintesc, spune tata.

— Cred că Jan i-a purtat pică întotdeauna pentru asta.

— Jan ar fi trebuit să dactilografieze mai atent programele alea, spun eu.

Mama râde, pentru că e adevărat. Acele programe erau o rușine. Ani întregi m-am amuzat în timpul predicilor numărând toate greșelile, dar pe la vârsta de cincisprezece ani n-am mai putut suporta și îi dădeam corecturile mele pastorului după slujbă. Probabil că i-am părut o mică nemernică lui Jan, recepționera a cărei sarcină era să le bată la mașină în fiecare săptămână.

Au înlocuit-o pe Jan după ce le-am atras atenția că în buletinul informativ a folosit *pubic*[2] în loc de *public*. Tinerii din grupul din care făceam parte s-au tăvălit pe jos de râs. *Evenimente pubice ale bisericii baptiste din Plumpton* a fost tâmpenia cea mai amuzantă pe care am văzut-o vreodată.

Jan a primit o altă slujbă în cadrul bisericii, dar după aceea m-a urât veșnic. Nu e vina mea că Jan nu s-a deranjat să-și corecteze lucrările.

Mă întreb dacă-și mai amintește cineva (în afară de părinții mei) de asta acum. Corectatul agresiv al

documentelor bisericești pare mai degrabă ceva molcom, având în vedere evenimentele din următorii câțiva ani.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 2 – „N-AR EZITA SĂ ÎNJUNGHIE PE CINEVA”

Există o multitudine de informații despre Savannah. Cei mai mulți dintre prietenii și rudele ei nu s-au codit să povestească despre viața ei. Dar Lucy? Este mai degrabă un mister. O mulțime de oameni cu care am vorbit au spus că au vrut ca accentul să rămână pe Savannah, nu pe Lucy. La urma urmei, cea ucisă a fost Savannah.

Cu toate astea, nu putem vorbi despre Savannah fără să vorbim și despre Lucy. Așa că am insistat ca oamenii să-mi dea detalii despre ea și să-mi spună ce își aminteau despre ea de dinaintea crimei. Iată-l pe Ross Ayers, care a crescut în Plumpton și a fost coleg de școală cu Lucy.

Ross: Ce să zic, Lucy a fost… a fost fată bună când eram mici. Era destul de drăguță, cred. Dar mai târziu a… nu știu. Ea…

Ben: Ea ce?

Ross: Trebuie să fiu corect politic și în privința criminalilor? Dumnezeule! Era o scorpie, bine? Era o ditamai scorpia nenorocită!

CAPITOLUL 8
LUCY

În dimineața următoare, mă duc să o văd pe bunica. O invit pe mama, sperând că va refuza, dar ea își ia cârjele și merge șchiopătând până la mașină.

— Ți-a trimis o poză a casei? mă întreabă mama în timp ce conduc pe străzile din Plumpton.

Mi le amintesc bine, spre marea mea uimire.

— Nu.

— Doamne, e oribilă. Sunt tare jenată.

Nu este oribilă. Este totuși extrem de ciudată.

Stau în fața ei și îmi înclin capul într-o parte.

— Aham.

Mama bombăne în timp ce-și înfige cârjele în pământ și se oprește lângă mine.

— Și-a vândut vechea casă – care era achitată, aș vrea să precizez – pentru a cumpăra această… chestie.

— E roz.

— Da.

— Simt că ar fi trebuit să menționeze asta.

— I-a pus intenționat să o vopsească așa. Trebuia să fie maro.

— Pfui.

— Are douăzeci și trei de metri pătrați. Care persoană din lumea asta vrea să locuiască în douăzeci și trei de metri pătrați?

— Bunica, se pare.

— Și de ce este pe roți? Unde are de gând să o ducă? N-a plecat niciodată din Texas.

Trebuie să recunosc că e o observație întemeiată.

Casa mică este chiar drăguță, la drept vorbind. Practic, este o cutie pătrată pe roți, dar are un anumit farmec, și nu e vorba doar de rozul acela vesel. Are o grădină în partea stângă, iar în față, două scaune și o masă mică. Se află pe un teren înconjurat de copaci, iar în depărtare abia dacă se vede o casă mult mai mare.

Ușa se deschide, iar bunica iese. Poartă o rochie albastră largă, decolorată, cu margarete albe pe poale. Părul grizonant e strâns într-un coc, iar buzele ei sunt de

un roz strălucitor care aproape că se asortează cu casa. Nu cred c-o să arăt atât de bine când o să am optzeci de ani.

— Lucy! spune ea și-și desface larg brațele.

Merg pe iarbă ca s-o îmbrățișez. Mă ține la distanță de un braț când mă desprind din îmbrățișare.

— Nu ești doar nepoata mea preferată, ci și cea mai atrăgătoare, de departe.

— *Mamă*!

Mama se oprește lângă mine cu un mormăit.

— Aș vrea să nu mai spui asta. E foarte nepoliticos.

— E nepoliticos doar dacă le spui și celorlalți.

Bunica se întoarce, făcându-ne semn să o urmăm.

— Intrați! Am făcut ceai cu gheață.

O urmez înăuntru, iar aerul rece îmi suflă în față când ies din căldură. Mama tremură. Un avantaj al unei case mici – e ușor să te răcorești vara. Sau să îngheți de frig, dacă ești bunica.

Având în vedere că are doar douăzeci și trei de metri pătrați, casa este impresionant compartimentată. În dreapta mea se află o chicinetă, iar în stânga, o canapea rezemată de perete, cu un televizor montat vizavi de ea. Pentru o clipă, mă întreb dacă doarme pe canapea, până când văd un pat extensibil ascuns în perete. Există o baie în colțul îndepărtat, cu doar o perdea în loc de ușă.

— Stai jos, Kathleen, mă enervezi cu cârjele alea.

Bunica arată spre canapea, iar mama se așază ascultătoare. Îi sprijin cârjele de perete.

— Vezi, pot să mut masa când am musafiri!

Bunica glisează masa mică și pătrată astfel încât să fie în fața canapelei. Mă așez pe unul dintre taburetele pe care le scoate de sub ea.

— E foarte frumos.

Mama îmi aruncă o privire de parcă nu ar trebui să o încurajez. Bunica toarnă ceai dintr-o carafă în trei pahare, apoi pune două dintre ele pe masă. Sunt pahare de vin fără picior, de genul celor pe care ar trebui să le folosești pentru unul roșu. Știu asta doar pentru că Nathan este insuportabil de pretențios în privința vinului. Mie îmi place să-l beau pe al meu direct din cutie.

— Mă bucur că așa crezi. Mamei tale nu-i place deloc.

Iau o înghițitură lungă de ceai și îi zâmbesc. Bunica nu te întreabă dacă vrei ceaiul dulce sau neîndulcit. Există un singur mod în care se face ceaiul rece, în opinia ei –

suficient de dulce pentru a lăsa un strat frumos de zahăr pe fundul paharului. (Are dreptate.)

Mama își flutură brațele într-un mod care pare dezaprobator.

— Ai avut o casă cu trei camere! Și acum locuiești într-un dulap!

— Casele mici sunt foarte la modă. Milenialii le adoră.

— Dar tu nu ești o milenială.

Ridică o dată din umeri într-un mod care ar face-o mândră pe Arya Stark[3].

Mama se uită la mine. Între sprâncene i-au apărut două riduri verticale identice.

— Vechea ei casă era frumoasă. Avea ferestrele alea mari în bucătărie și o terasă acoperită în spate.

Îmi spune asta de parcă nu-mi amintesc casa foarte bine. Ca și cum nu aș fi petrecut multe seri acolo când eram copil, doar ca să scap de țipetele și tensiunea de acasă. Eu și bunica stăteam la masa din bucătărie, mâncând bomboane care îmi stricau pofta de mâncare, în timp ce ne uitam pe ferestrele imense la vecina care trebuia mereu să-și alerge cățelușul pe stradă.

— Oricum, pe terasa acoperită era prea cald în cea mai mare parte a timpului, zic eu.

Mama oftează. Bunica dă din cap aprobator, apoi se duce și ia dintr-un dulap o sticlă de vodcă. Își toarnă un strop în ceai.

Mama își strânge buzele.

— Mamă, nici măcar nu e amiază.

— Ce vrei să spui?

Mai toarnă puțin în pahar.

— Lucy, vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Încerc să nu râd.

— Chiar nu pricep cum e posibil să te-apuci de băut la șaptezeci de ani, spune mama.

Bunica se așază în capul mesei.

— De ce nu? Din punctul meu de vedere, pare a fi momentul perfect ca să te-apuci de băut. E plictisitor ca naiba pe aici.

Îmi strâng buzele cu putere ca să mă abțin să râd. Mama murmură ceva ce nu pot înțelege.

— Hai să ne oprim pentru astăzi, bine?

Bunica ia o înghițitură lungă din băutura ei.

— Poți să continui să-mi judeci toate alegerile din viață după ce Lucy se întoarce în L.A.

Mama oftează cu năduf, dar nu se împotrivește. Își aranjează partea din față a bluzei verde-pal, de parcă aranjarea decolteului ar putea rezolva și această situație.

— Cum e în L.A.? întreabă bunica. Ce mai face Nathan?

— Mmhhh… Cred că povestea asta e pe cale să se termine.

Omul încă nu și-a găsit curajul și nu m-a părăsit oficial, dar am primit un mesaj – *ar trebui să vorbim când te întorci* – în această dimineață, la care n-am răspuns încă.

Mama se uită ușor încruntată când la mine, când la bunica. Nu știa despre Nathan. Acum îmi dau seama că probabil că nu știe cât de des vorbesc cu bunica. Mult mai des decât vorbesc cu ea.

Bunica a observat și ea expresia mamei și acum pare foarte mulțumită de ea însăși.

— Și cum ți se pare Plumpton? Diferit față de când ai plecat?

— Un pic. A apărut un Starbucks.

Mama își bea ceaiul și face o grimasă. Pune paharul jos și îl împinge în cealaltă parte a mesei.

— Te-ai gândit ce vrei să faci pentru petrecere?

— Oh, da, am făcut o listă.

Sare de pe scaun – se mișcă de parcă ar fi cu mulți ani mai tânără decât cei optzeci – și ia o foaie de hârtie de pe tejgheaua din bucătărie. Mi-o întinde. Este o listă cu persoane pe care să le invit, câteva sugestii de mâncare și o listă de cocktailuri. În partea de jos, cu litere majuscule, scrie: „PLĂCINTĂ”.

Îi arăt cuvântul și o întreb:

— În loc de tort?

— Da. Mai multe feluri de plăcinte. Dar cu siguranță cu nuci pecan. Și cu mere. Și de piersici.

Râd.

— Bine. Sunt sigur că tata se poate ocupa de asta.

Mama dă din cap.

— Don face o plăcintă cu mere excelentă.

Bunica se uită la mine.

— Știi că prezentatorul ăla de la radio e în oraș?

— Podcaster, mamă. Acum li se spune podcasteri.

Mama se uită scurt la mine și apoi își mută privirea în altă parte. Îmi frec pielea de găină de pe brațe.

— Da, mi-a spus mama.

Sticla foarte mare de vodcă este încă pe tejghea. Îmi imaginez că o sparg în capul mamei.

O voce blândă îmi șoptește la ureche: *Hai s-o ucidem…*

— A încercat vreodată să te contacteze? întreabă bunica.

Hai s-o ucidem…

Nu acum. Clatin din cap și alung vocea.

— Mi-a trimis un e-mail.

Mama clipește.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu un interviu.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. N-am răspuns.

Scoate un zgomot cu limba, semn că-i iritată.

— Asta e nepoliticos.

— Nu răspund niciodată la e-mailurile legate de Savvy.

— Te-nțeleg perfect, spune bunica.

Mama se lasă pe spate în scaun.

— Omul a fost foarte drăguț.

— Bineînțeles că da; a vrut ceva de la tine.

Bunica își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Ai de gând să te întâlnești cu unii, cu alții cât timp ești în oraș? Cu vreunul dintre vechii tăi prieteni?

— Ce prieteni? pufnesc eu.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 2 – „N-AR EZITA SĂ ÎNJUNGHIE PE CINEVA"

Când Lucy s-a întors în Plumpton după facultate, s-a mutat într-un cartier denumit „Blocul". Blocul înseamnă de fapt mai multe clădiri care formează un pătrat. Este o zonă aflată la mică distanță de mers pe jos de porțiunea principală a centrului orașului, care cândva fusese în paragină, un loc care nu a ținut pasul cu dezvoltarea Plumptonului.

Cam cu douăzeci de ani în urmă, au dărâmat multe dintre casele vechi și le-au renovat pe unele dintre ele. A devenit rapid un loc popular în rândul cuplurilor tinere și înstărite care își cumpără case, iar acum este una dintre cele mai exclusiviste zone ale orașului.

Matt și Lucy au cumpărat Hampton House, ceea ce a stârnit agitație în cartier. Am vorbit cu Joanna Clarkson, una dintre primele persoane care s-au mutat în cartier, împreună cu soțul ei.

Joanna este o vijelie de femeie, care se învârte prin bucătăria luminoasă și enormă, în încercarea de a-mi pregăti gustări înainte de a reuși în cele din urmă să o conving să se așeze și să vorbească cu mine.

Joanna: Hampton House a fost o casă mare și frumoasă, construită la începutul secolului XX. A fost transformată în muzeu în anii 1970, desființat douăzeci mai târziu, iar apoi a fost închisă cu scânduri ani buni, când zona respectivă a luat-o la vale. Când au început să o reamenajeze, nu au dărâmat acea casă. Au golit-o și au transformat-o în această locuință superbă și fermecătoare. Verande de jur-împrejur și ferestre uriașe… ați văzut-o?

Ben: Am trecut pe acolo mai devreme, de fapt.

Joanna: Este atât de frumoasă. Cred că s-a vorbit despre transformarea ei în pensiune pentru o vreme? Dar cred că planurile s-au schimbat și i-a fost vândută la început lui Dale – era primar. El și soția lui au locuit acolo câțiva ani și au scos-o la vânzare chiar când Matt și Lucy s-au mutat aici. Au fost mai multe oferte, dar Dale i-a ales pe ei datorită lui Lucy.

Ben: O cunoștea?

Joanna: Îi cunoștea pe părinți. Toată lumea îi cunoaște. Mi s-a părut corect să îi revină ei, având în vedere istoria familiei ei în oraș. Îmi amintesc că m-am gândit că Lucy a avut noroc că s-a măritat cu un tip care provenea dintr-o familie înstărită. Altfel nu și-ar fi putut

permite acea casă. Oamenii credeau că Lucy a avut noroc în general cu Matt, de fapt.

Ben: Da? Era foarte apreciat pe aici?

Joanna: Oh, da. Glumești? Oamenii l-au *iubit.* Și asta… e o dovadă, nu-i așa?

Ben: În ce privință?

Joanna: Bărbații. Îmi pare rău, dragă, nu o lua ca pe ceva personal, dar în ceea ce-i privește pe Matt și Lucy, pare să se dovedească faptul că bărbaților le pasă doar de înfățișare. Pentru că Lucy, mă rog, e frumoasă, dar…

Ben: Dar?

Joanna: Păi, cred că nu trebuie să fii amabil când arăți așa, nu?

Ben: Avea o mulțime de prieteni, totuși. Din câte se spune, era destul de sociabilă.

Joanna: Cred că da.

Am vorbit și cu Nina Garcia, care a fost una dintre cele mai bune prietene ale lui Lucy în liceu. Nina este asistentă medicală la un spital din apropiere și încă mai purta halatul roz când am ajuns la ea acasă. Părul negru îi atârna căzut dintr-o agrafă.

Nina: Scuze, tura de 12 ore. Sunt împrăștiată. Ce spuneai?

Ben: Ai fost surprinsă când Lucy s-a mutat înapoi după facultate?

Nina: Nu, deloc. Familia lui Lucy, din partea mamei ei, este aici de… dintotdeauna. Cred că a fost una dintre primele familii care s-au stabilit aici. Și chiar dacă ea nu era genul de majoretă ca Savvy, tot a adoptat viața din micul oraș. Spunea că suntem un orășel *cool,* ca Stars Hollow.

Ben: Nu cunosc Stars Hollow. Unde-i asta?

Nina: Din *Gilmore Girls,* Ben. Trebuie să te perfecționezi în materie de show-uri TV de la începutul anilor 2000.

Ben: Mă voi ocupa imediat de asta.

Nina: Doar cu mai mult vin. Suntem Stars Hollow, dar cu mai mult vin și cizme de cowboy. Oricum, Lucy și cu mine ne-am distanțat puțin în facultate – am mers la facultăți diferite –, dar am fost încântată când mi-a trimis un mesaj că se mută înapoi cu Matt după nuntă. Mi-a spus că s-a îndrăgostit de oraș când i-au vizitat pe părinții ei și că vrea să deschidă o chestie gen fabrică de bere/restaurant. S-a gândit că ar fi perfect, din moment ce avem atât de mulți turiști. Zicea că ar putea să-i atragă pe soții care nu erau pasionați de vin. Cred că n-a mers. A fost deschis doar câțiva ani.

Ben: Deci, voi două v-ați reîntâlnit când s-a mutat înapoi?

Nina: Ehhh… oarecum? Adică, ăsta era planul. Dar amândouă ne schimbaserăm între timp și a fost cam greu. Eu eram pe cale să nasc

primul meu copil, iar ea nici măcar nu se gândea încă la copii, așa că nu prea aveam multe în comun. Iar fostul meu iubit era… ei bine, el prefera ca eu să stau acasă. Și apoi Lucy a început să iasă cu Savvy și cu unele femei din cartierul ei. Prietenia noastră s-a stins pur și simplu. Prieteniile din liceu nu se continuă întotdeauna la vârsta adultă, știi?

Ben: Sigur.

Nina: Și Lucy și Savvy… au avut o prietenie intensă, ca o obsesie, știi?

Ben: Nu știu.

Nina: Cred că se-ntâmplă mai ales între femei. Uneori, întâlnești o fată care este, pur și simplu, sufletul tău pereche. Nu într-un mod romantic, ci într-un mod prietenesc. Ceea ce poate fi aproape mai intens. Ai putea spune că Savvy și Lucy erau într-una din acele relații intense de prietenie și suflete pereche.

Ben: O relație intensă are de obicei suișuri și coborâșuri destul de serioase. S-au certat?

Nina: Nu prea știu. N-am stat prea mult cu ele.

Ben: Am auzit că Lucy are un temperament aprins. Ți s-a părut vreodată așa?

Nina: Ei bine… nu știu. Ar fi spus lumea că are temperament aprins dacă ar fi fost bărbat? Ar fi spus că s-a apărat când a fost nevoie.

Așa că o să merg pe varianta asta. Lui Lucy nu i-a fost teamă să se apere.

CAPITOLUL 9
LUCY

Nu-mi dau seama că este sâmbătă până nu intru în magazinul alimentar. Nemaiavând un loc de muncă, am pierdut noțiunea timpului.

Dar se pare că e sâmbătă, așa că întregul oraș Plumpton este plecat la cumpărături. Sunt două magazine mari în oraș, dar celălalt este de rahat și primește orice resturi de produse vegetale.

Totuși, ar fi trebuit să mă duc acolo.

Pentru că, din momentul în care intru, îmi dau seama că oamenii mă recunosc.

Nimeni din Los Angeles nu m-a recunoscut vreodată. Înainte de podcast, eram celebră doar într-un mic colț de internet obsedat de crime. Sunt oameni mult mai interesanți de văzut în Los Angeles. Un tip din unul dintre serialele polițiste face cumpărături la magazinul alimentar de lângă casa mea. Nimeni n-o să bage-n seamă o potențială criminală când tipul care s-a arătat ușor iritat de superba sa parteneră timp de opt sezoane strânge între degete un avocado la raionul de legume-fructe.

Dar în Plumpton nu există actori care să pipăie avocado. *Eu* sunt celebritatea din oraș.

Îmi împing căruciorul pe lângă un coș mare de hârtie igienică, încercând să mă prefac că o femeie cu o claie de păr grizonant nu se uită la mine în mod fățiș. Mă întreb dacă ar trebui să știu cine este. Am încercat din răsputeri să-mi blochez toate amintirile despre oamenii din acest oraș, cu excepția lui Savvy. Savvy este singura amintire pe care mi-o doresc, în mod ironic.

Mama a făcut o listă – câteva lucruri de care au nevoie în mod curent, cum ar fi ouă și pâine, plus câteva lucruri pentru petrecere. Îmi împing căruciorul prin raioane cât de repede pot. Mama nu a pus pe listă lapte bătut, dar îl iau oricum, sperând că-l va determina pe tata să facă biscuiți. Și tort de ciocolată. Dacă tot trebuie să fiu aici, măcar o să mă hrănesc cu mâncarea gătită de tata.

Am îngrămădit alimentele în cărucior, am luat câteva pungi de bomboane (zahărul este principala mea slăbiciune, dacă nu pui la socoteală incapacitatea mea de

a nu mai ucide oameni în gând) și mă îndrept spre cozile foarte lungi de la casele de marcat.

— Lucy?

Vocea nedumerită și familiară răsună suficient de tare pentru ca cel puțin jumătate din magazin să o audă.

Încerc să nu tresar în timp ce mă întorc să găsesc sursa. Nina Garcia stă la următoarea coadă de la casa de marcat, cu gura căscată la propriu.

— Uau. Bună.

Își proptește mâinile în șolduri, care sunt puțin mai late decât ultima dată când am văzut-o. De fapt, are forme mai rotunjite peste tot. E genul de femeie care arată bine în rochiile alea care se strâng în talie. Eu arăt groaznic în acelea. Ca un băț învelit cu un sac.

— Bună, Nina.

Încerc să zâmbesc. N-am mai văzut-o și n-am mai vorbit cu ea de când a murit Savvy. Dacă m-aș fi întâlnit cu ea în urmă cu două zile, poate că aș fi fost încă amărâtă din pricina asta.

După ce am ascultat podcastul, mi-e mai greu să fiu ranchiunoasă. Și, de obicei, mă pricep tare bine să port ranchiună. E unul dintre talentele mele cele mai dezvoltate.

— Ei bine, vino aici, fată, ia-mă-n brațe!

Face un pas înainte și mă cuprinde în brațe înainte să pot reacționa. Părul ei lung și ondulat, negru, miroase a nucă de cocos sintetică.

Nu știu ce să fac cu această amabilitate din partea Ninei. Ar putea fi o chestie tipică celor din Texas, cred. Ultima dată când am fost aici, nu m-am bucurat de prietenia falsă de genul „mă prefac că totul e în regulă chiar dacă te urăsc de moarte”. Dar poate că cinci ani este prea mult timp ca să menții acel nivel de ostilitate. Texanii nu sunt nimic dacă nu sunt politicoși (în față).

Dar în podcast, Nina nu părea să mă urască. Nu mă apăra cu pasiune, dar nici nu mă acuza. Sunt o mulțime de povești din liceu pe care le-ar fi putut spune și care m-ar fi făcut să arăt groaznic.

Nu știu ce să fac cu asta. M-aș fi simțit mult mai confortabil dacă ar fi strigat „Dar-ar camionul peste tine!” de la celălalt capăt al magazinului.

Dar îmbrățișări? Îmbrățișarea e ciudată.

O mângâi pe spate și încerc să nu par stânjenită când se îndepărtează.

— Am auzit că vii în oraș, dar sincer n-am crezut.

Arată cu degetul în susul și apoi în josul corpului meu.

— Apropo, arăți minunat. Cum e în Los Angeles?

— E… frumos. Știi tu, mult soare.

— Oh, sunt sigură. Am fost acolo odată, în vizită. Am făcut cam tot ce trebuie să facă turiștii, am văzut amprentele mâinilor și toate cele.

Ochii i se îndreaptă spre ceva din spatele meu, iar eu mă întorc și văd două femei care se zgâiesc la mine. Una dintre ele mă privește fix când ochii ni se întâlnesc.

Stă lângă un suport cu foarfeci și-mi imaginez cum rup ambalajul din plastic și i-o înfig în gât.

Dacă o tai așa, curge foarte mult sânge, hai s-o ucidem…

Dar-ar dracii! Vocea s-a întors. Dar-ar dracii!

Am sperat că, prefăcându-mă că nu se întâmplă, vocea va dispărea din nou. A fost atât de liniște de când am plecat din Plumpton.

Hai s-o ucidem…

— Ce mai face mama ta? întreabă Nina. Am auzit că este o fractură nasoală.

Mă întorc cu spatele la doamnele ostile, iar vocea se liniștește.

— E bine, cred. Știi cum e ea.

— Sigur că știu.

Și râde. Femeia din fața ei avansează, iar Nina își împinge căruciorul înainte și apoi se întoarce spre mine.

— Ești aici doar pentru ziua de naștere a bunicii tale sau…?

— Ce alt motiv aș mai avea?

Se fâstâcește.

— Mă rog, m-am gândit doar că Ben s-a întors în oraș… Știi despre el, nu-i așa?

Stomacul mi se strânge când aud pomenit numele podcasterului îngâmfat. Arunc o privire rapidă în jur, de parcă individul ar putea sta la pândă.

— Da, mama mi-a spus că a fost pe-aici.

Nina își mușcă buza, apoi pare ușurată că își împinge din nou căruciorul. Se apleacă pe lângă rafturile de gustări și balsam de buze.

— Hai să ne vedem curând, bine? Te sun acasă. Trebuie să treci pe la mine, să vezi copiii.

În niciun caz nu vrea să-i văd copiii. Nu sunt persoana potrivită pentru copii. De data asta e doar politicoasă.

— Sigur.

Zâmbește.

— Ne auzim curând, Lucy.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 2 – „N-AR EZITA SĂ ÎNJUNGHIE PE CINEVA"

Am vorbit cu mulți dintre foștii prieteni ai lui Lucy și cu oamenii cu care a crescut, iar în discuțiile noastre a apărut o temă recurentă.

Jill: Lucy avea un temperament aprins. N-ar fi ezitat să înjunghie pe cineva.

Ea este Jill Lopez. Lucy și Savannah au participat la nunta ei în noaptea crimei, lucru pe care nu-i place să-l menționez.

Jill: Da, a fost nunta mea. Și da, sunt supărată pe Lucy pentru că mi-a distrus acea amintire pentru totdeauna. Nici măcar nu o cunoșteam atât de bine. N-ar fi trebuit să o invit, dar mama a vrut să invite tot orașul.

Ben: Dar o cunoșteai pe Lucy suficient de bine ca să știi că „n-ar ezita să înjunghie pe cineva"?

Jill: Toată lumea știa asta.

Ross Ayers, un coleg de liceu, a simțit pe propria-i piele cum se manifestă temperamentul lui Lucy.

Ross: Vezi asta? Chiar aici?

Ben: Nasul tău?

Ross: Umflătura asta? E de la Lucy. Mi l-a spart în ultimul an de liceu.

Ben: Ți-a spart nasul?

Ross: Da. Aș fi vrut să pot depune mărturie la un proces, să le spun tuturor cât de nebună era. Nici măcar n-am fost primul tip pe care l-a lovit! Cu câteva luni mai devreme, l-a lovit pe unul la o farmacie CVS.

Ben: Ce s-a întâmplat? Când te-a lovit Lucy, vreau să spun.

Ross: Eram în parcare după școală – eu și câțiva prieteni –, ne învârteam pe acolo, așteptam mașinile să vină să ne ia, când a apărut Lucy. De cum m-a văzut, pe Lucy au apucat-o pandaliile. În ochii tipei ăsteia se citea „crimă". Niște băieți din apropiere tocmai veniseră de la baschet, iar ea le smulge mingea din mâini și o aruncă spre mine. De la doar câțiva metri distanță. Mă lovește direct în nas. Apoi țipă ceva – nici măcar nu-mi amintesc ce a spus –, îmi trage un pumn și pleacă. Mă rog, nu, n-a plecat. O prietenă a târât-o de acolo.

Ben: De ce a făcut asta? Ați mai interacționat înainte?

Ross: Abia-abia! De câteva ori în clasă și alte chestii, dar nu cred că am purtat vreodată o conversație. Pur și simplu a luat-o razna.

Habar n-am de ce.

Am vorbit apoi cu Emmett Chapman. Emmett a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Lucy în liceu.

Emmett: Eu și Lucy am fost prieteni… dintotdeauna? De fapt, nu-mi amintesc școala fără Lucy. În școala primară, profesorii ne puneau să ne aliniem în ordine alfabetică, iar Lucy era mereu în spatele meu. Chapman și Chase. Și a început să mă susțină tot timpul, așa că ne-am împrietenit.

Ben: Îți lua apărarea?

Emmett: Da, am fost agresat de multe ori în școala primară. Fiind micuț de statură, eram o țintă ușoară în general, așa că am avut de-a face cu multe rahaturi. Dar Lucy a fost mereu bună cu mine. Nu-i era frică să vorbească tare. Eu eram foarte timid. Țipa la oameni în locul meu.

Ben: Deci, putem spune că avea un temperament aprins? Multe persoane mi-au spus asta.

Emmett: Ăă, nu știu dacă aș spune așa ceva. Nu, n-aș spune.

Ben: Ați păstrat legătura după liceu?

Emmett: Da. Amândoi am mers la UT, dar nu ne-am mai întâlnit atât de mult după primul an de facultate. Ne-am integrat în grupuri diferite și fiecare și-a văzut de-ale lui. Dar amândoi ne-am întors în Plumpton după absolvire și am redevenit buni prieteni. De fapt, ieșeam tot timpul cu Matt și Lucy, împreună cu tipa cu care mă întâlneam pe atunci. Erau prietenii noștri de cuplu.

Ben: Ai fost prieten și cu Savannah?

Emmett: Da, cu siguranță. Nu în liceu, dar mai târziu, când ne-am mutat cu toții înapoi, da.

Ben: Ați fost apropiați?

Emmett: Nu, am fost mai mult prieten cu Matt și Lucy. Dar Savvy a fost întotdeauna foarte drăguță cu mine. Savvy era drăguță cu toată lumea.

Ben: Cum ai descrie relația dintre Lucy și Savannah?

Emmett: Erau apropiate. Nu știu ce altceva să-ți spun. Oamenii par să vrea mereu să dezvălui nu știu ce mare secret, sau să spun că se vedea că se urau în secret, dar eu n-am văzut nimic din toate astea.

Ben: La ce te-ai gândit când ai auzit că Lucy era principalul suspect în cazul uciderii lui Savannah?

Emmett: Am fost șocat. Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că Lucy i-ar face rău lui Savvy.

CAPITOLUL 10
LUCY

Duminică seara, bunica mă trimite să iau cina pentru noi două de la Plumpton Diner. La ieșire, mama mă informează că salatele lor sunt dezgustătoare și mă avertizează să nu comand așa ceva.

— Cine comandă salată la un restaurant? întreb, cu un picior dincolo de prag, umiditatea lipicioasă și aerul condiționat rece amestecându-se într-un mod ciudat și neplăcut.

Strâmbă din nas.

— Ei bine, toate mâncărurile de-acolo plutesc în grăsime.

— Sună delicios.

O șterg înainte ca ea să se invite.

Restaurantul există de când eram copil și arată exact la fel la exterior. În interior, scaunele au suferit o îmbunătățire, de la plastic roșu crăpat la o nuanță de albastru mult mai frumoasă. Este mai curat decât îmi amintesc.

Mă îndrept spre tejghea și îl întreb pe adolescentul roșcat care stă acolo despre comanda noastră. Judecând după privirea plictisită de pe fața lui, nu pare să mă recunoască.

— Nu este încă gata.

Se uită în jos la telefon, scărpinându-și un coș de pe obraz.

— Puteți să vă așezați oriunde cât așteptați.

Alunec pe un taburet șubred de la tejghea, uitându-mă în jur la ceilalți clienți. Este devreme pentru cină – ora cinci – și localul este destul de gol. E un cuplu în colț. O mamă cu cei doi copii ai ei la o masă din apropiere.

Și un bărbat brunet, singur într-un separeu de lângă fereastră, care se uită la mine.

Îl recunosc imediat. Este Ben Owens. Podcaster îngâmfat!

Ridică o mână. Îmi face semn.

Aproape că râd.

Și apoi, îmi imaginez că mă urc în mașină și intru cu ea în partea laterală a restaurantului. Direct prin fereastră.

Corpul lui Ben întins pe capota mea.

Să-l lovești cu mașina ta e plic-ti-si-tor, îmi șoptește vocea în ureche. *Apucă-l de beregată și strânge până când simți cum i se scurge viața din el. Asta ar fi distractiv, nu-i așa? Probabil că o merită. Întotdeauna o merită. Hai să-l ucidem…*

Taci din gură, îi spun vocii cu calm.

Nu poate fi un semn bun faptul că am început să vorbesc din nou cu ea.

Ben nu se mișcă, dar își înclină ușor capul, cu o expresie de așteptare pe față. E o invitație, poate.

Îmi imaginez că se va ridica și va veni spre mine dacă refuz invitația.

Mă dau jos de pe taburet și traversez restaurantul.

Aveți un gât tare frumos, domnule, spune vocea. *Ar fi păcat să i se întâmple ceva.*

Zâmbește, arătându-și dinții albi și perfecți. Aparat dentar și albire regulată. Dinții ăia nu au ajuns așa din întâmplare.

Bănuiesc că nimic din ceea ce se întâmplă cu Ben Owens nu este un accident. Întinde mâna.

— Bună. Ben Owens.

Ignor mâna.

— Știu cine ești.

Face un gest către scaunul de vizavi. Pe masă se află un sendviș pe jumătate mâncat, alături de un laptop, pe care îl închide și îl dă la o parte. De asemenea, întoarce cu fața în jos un carnețel, astfel încât să nu pot vedea ce era scris acolo.

— Te rog, ia loc.

Încă stau lângă separeul lui ca o idioată, și cred că n-am venit doar ca să-l salut.

Mă așez pe banchetă. Îi cade stiloul pe podea și trebuie să se ridice de pe locul său ca să-l recupereze. Se fâstâcește.

Mi-l imaginam mult mai calm. Sigur pe sine. Versat în arta conversației.

Se așază la locul lui în separeu. Ochii lui întunecați îi întâlnesc pe ai mei pentru scurt timp, apoi privirea i se îndreaptă oriunde, dar nu spre mine. Nu știu dacă e agitat, jenat sau doar foarte încordat.

— Acum îți vorbesc neoficial, spun. Nu vreau să port o conversație dacă ceva din toate astea o să facă parte din podcast.

— Ai ceva ce vrei să-mi spui?

Se joacă cu marginile paginilor de carnet, de parcă ar fi nerăbdător să-l întoarcă și să scrie ceva. Are degete lungi, cu unghiile bine tăiate, iar eu îmi întorc repede privirea.

— Nu, nimic anume. Am vrut doar să fie clar că nu sunt de acord cu un interviu.

— Bine. Neoficial.

— În regulă.

— Am auzit că ești în oraș. Ce mai face mama ta?

— E bine, mulțumesc. Și eu am auzit că ești în oraș. De ce?

— Pentru că ești aici.

Ridic o sprânceană. Măcar e sincer.

— Te-ai gândit că m-aș putea răzgândi în privința interviului odată ce ți-aș vedea chipul fermecător în persoană?

Sesizez un mic spasm în colțurile buzelor.

— Poate.

— Ai făcut deja unele bune.

— Ai ascultat?

— Da.

— Ce părere ai?

— Captivante.

— Mulțumesc.

Se pare că nu a observat – sau a ales să ignore – sarcasmul meu.

Mă las în jos pe scaun, sprijinindu-mi tălpile pantofilor pe separeul de lângă el.

— Deci, care e verdictul? Eu am făcut-o?

Freacă mai hotărât marginile carnetului, aruncându-mi o privire amuzată.

— Am auzit că ești directă.

— Este una dintre multele mele calități.

— Eu adun dovezi și le prezint, nu emit judecăți.

— Pe naiba, în cele din urmă intervii cu părerile tale. Am ascultat primul sezon.

— Îți mulțumesc pentru asta. Și da, în cele din urmă îmi voi prezenta propria opinie, dar nu chiar acum.

Se apleacă în față, cu ambele brațe pe masă.

— Lasă-mă să-ți iau un interviu. Nimeni nu ți-a auzit versiunea.

— Versiunea mea o să fie o dezamăgire pentru tine, Ben. Tot nu-mi amintesc nimic.

— Nu asta. Adică, da, dacă îți amintești brusc ce s-a întâmplat în acea noapte, sună-mă imediat…

— Cu siguranță, pe tine o să te sun primul, spun sec.

— Dar poți să-ți spui punctul de vedere în multe alte probleme. Relația ta cu Savannah, Matt, ce s-a întâmplat la nuntă…

— N-am să le ofer tuturor din nou ocazia să îmi judece relația cu Savvy. Am urât să o fac prima dată, iar a doua oară nu mai fac aceeași greșeală.

Arunc o privire grăbită spre tejghea. Adolescentul a dispărut.

— Mi-au plăcut cărțile tale, spune Ben.

Privirea îmi revine brusc spre fața lui.

— Poftim?

— Cărțile tale. Alea scrise de Eva Knightley.

Îmi las picioarele jos de pe banchetă și mă îndrept de spate. Are din nou mutra aia de îngâmfat.

— Cum naiba ai…?

Simt că am un gol în stomac.

Hai să-l ucidem, să-l ucidem, să-l ucidem…

— Am un detectiv particular foarte bun.

Îngâmfat, îngâmfat, îngâmfat!

— Uite ce e, cărțile alea…

Îmi împreunez mâinile și-mi pocnesc degetele.

— Nu pot să le semnez cu numele meu adevărat. Adică, nimeni nu vrea să citească romane de dragoste scrise de tipa care se presupune că i-a făcut țeasta terci celei mai bune prietene.

Pare surprins de asta.

— Am reușit să păstrez numele ăsta secret până acum, și aș aprecia foarte mult dacă…

— Liniștește-te, Lucy, n-am să spun nimănui.

Zâmbește. Încrezut! Ezit.

— Dacă-ți dau un interviu?

— Ce? Nu. Doamne, Lucy, doar nu te șantajez. Chiar mi-au plăcut cărțile.

— Citești romane de dragoste?

— Ei bine, nu, astea au fost primele, dar poate ar trebui să citesc mai multe, pentru că au fost foarte interesante. Cel mai mult mi-a plăcut cea cu cuplul care se pretindea căsătorit.

— De ce?

— Se pare că îmi plac metaforele reușite despre căsătoriile false. Abia de curând am descoperit chestia

asta în ceea ce mă privește.

Abia rezist tentației de a râde, dar buzele îmi zvâcnesc. La naiba!

— Nu, de ce ai citit cărțile mele?

— Eram intrigat. Și m-am gândit să includ asta în podcast, sincer. Să citesc câteva pasaje. Dar n-am prea văzut ce relevanță are. Paige – asistenta mea – a spus că ar fi o mare nesimțire să o punem acolo, și trebuie să fiu de acord.

— Îmi place asistenta ta.

— E mai deșteaptă decât mine.

— Doamnă?

Adolescentul de la tejghea a reapărut și vorbește cu mine, ținând în mână o pungă mare de plastic plină de recipiente cu mâncare la pachet. Știu că toată lumea le spune femeilor *doamnă* aici, indiferent de vârstă, dar tot mă zgârie pe urechi. Am stat în Los Angeles prea mult timp.

Dau să mă ridic de pe banchetă.

— Doar o întrebare.

Ben se întinde în față de parcă ar vrea să mă atingă. Dar nu o face. Își apasă ambele palme pe masă.

— Neoficial.

— Poți să întrebi, dar s-ar putea să nu-ți răspund.

— Cât de bine îl cunoșteai pe Colin Dunn?

Oftez. Colin Nenorocitul Dunn.

— Crezi că iubitul lui Savvy a făcut-o. Cât de original. De ce nu s-a gândit nimeni altcineva la asta?

Rămân impasibilă.

Practic, toată lumea s-a gândit la asta. Întotdeauna e vorba de iubit sau de soț.

Doar că, în acest caz, nu a fost așa.

— Cât de bine îl cunoșteai? întreabă din nou.

— Nu prea bine.

Îmi trece prin minte chipul lui Colin – avea o față minunată. Un maxilar puternic și un zâmbet ușor strâmb. Lui Savvy îi plăcea zâmbetul lui.

— Chiar crezi că Colin s-a dus direct acasă în noaptea aia? De ce i-ați lăsat pe el și pe Matt la nuntă?

Mă strecor din separeu.

— Asta-i mai mult decât o întrebare, Ben.

— Nu mi-a plăcut niciodată să respect regulile.

Doamne, e cel mai rău!

Mă apucă de mână și îmi strecoară în palmă o carte de vizită.

— Sună-mă dacă vrei să vorbim despre Colin după episodul de mâine.

CAPITOLUL 11
LUCY

— Bunico, ce naiba?

Arunc pe masă caserolele cu mâncare și mă întorc spre bunica mea, care este întinsă pe canapeaua din mijlocul micuței sale case și se uită la unul dintre filmele din seria *Răzbunătorii.*

Clipește cu inocență.

— Ce e?

— M-ai trimis la restaurant pentru că știai că nenorocitul ăla de podcaster era acolo.

— Ei bine… da.

— Te rog…

Fac o pauză, închizând ochii o clipă, în timp ce mă adun.

— Te rog să-mi spui că n-ai plănuit toată petrecerea asta doar ca să mă aduci aici să vorbesc cu acel podcaster.

— Nu știu de ce mă întrebi. Este destul de evident că exact asta am făcut.

— Oh, Doamne.

Mă las pe un scaun și îmi pun o mână pe frunte.

— De ce ai… ce naiba… *De ce*?

Se ridică în picioare, aranjându-și cocul care-i tremură în vârful capului. Se îndreaptă spre masă și scoate mâncarea din pungă.

— L-ai *văzut*?

— M-ai vândut unui prezentator pentru că e *drăguț*?

— Nu e doar drăguț. Doamne! Arată chiar mai bine decât… tipul ăla, cum îi zice?

Îmi las mâna de pe frunte și o văd cum arată spre televizor.

— Chris Evans, spun și îmi dau ochii peste cap. Ba nu e mai drăguț decât Chris Evans.

— Ei bine, suntem de acord că nu suntem de acord.

Îmi pune în față burgerul și cartofii prăjiți.

— Dar, nu. Nu te-am vândut pentru că e drăguț. Spun doar că s-ar putea să fi ajutat când a apărut la ușa mea cu zâmbetul ăla.

— Zâmbet de îngâmfat, murmur.

— Oh, da, foarte îngâmfat. Băiatul ăla este extrem de impresionat de el însuși.

Râde și se îndreaptă spre minifrigider. Rochia verde lejeră i se leagănă în jurul pulpelor.

— Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc.

Desface una pentru ea și apoi se așază la masă.

Își bagă un cartof prăjit în gură.

— Cred că el este cea mai bună șansă a ta.

— Cea mai bună șansă ca să ce?

— Ca să se afle cine a ucis-o pe Savannah. Am vorbit mult timp și a fost foarte sincer cu mine. Vrea să afle adevărul, nu doar să te pună la zid și să te facă să suferi, așa cum fac toți ceilalți.

Iau o mușcătură din burger ca să nu fiu nevoită să răspund la asta. Nu vreau să-i spun că ideea ca Ben să afle adevărul mă îngrozește. Arată cu degetul spre mine. Unghiile ei sunt de un roz aprins, cu oja ciupită la vârfuri, de parcă ar fi desprins-o intenționat.

— Nu mai face mutra aia.

— Ce mutră?

— Ca și cum ai fi decis deja că ești vinovată și că ai ceva de ascuns.

Hai s-o ucidem…

Mai iau o înghițitură din burger.

— I-am spus c-o să te conving să-l lași să-ți ia un interviu, spune ea.

— Mare curaj din partea ta să crezi că ai putea face asta.

— Lucy, să nu ne prefacem că n-o să faci asta pentru mine.

Mă mângâie pe mână. La naiba!

— Ai nevoie de el, continuă ea.

— N-am nevoie de idiotul ăla.

— Ba ai. Lumea îi crede pe bărbați. Mai ales pe bărbații care arată așa. Dacă el spune că nu ai făcut-o tu, dacă se îndoiește suficient, oamenii chiar o să-l creadă. Uită-te la tipul ăla, Ronan Farrow[4]. Nimeni n-a crezut că acel om de film le-a agresat pe toate fetele alea până când n-a spus el că-i adevărat.

Oftez, pentru că are dreptate.

Bineînțeles, asta înseamnă că, dacă Ben decide că eu am făcut-o, am încurcat-o rău.

— A rezolvat un caz nerezolvat în primul sezon al podcastului, spune bunica. O să-l rezolve și pe-ăsta, iar tu o să-l ajuți.

— Familia Harper a angajat trei detectivi particulari diferiți și nu a găsit nimic. Cum va reuși Ben să rezolve brusc această problemă?

— A spus c-o să găsească informații pe care nimeni altcineva nu le are.

Iau un cartof prăjit.

— Și cum anume o să facă asta?

— Ei bine, în primul rând, o să-l ajuți tu. Și, în al doilea rând, deja a făcut-o.

Mă opresc cu gura întredeschisă, gata să mușc.

— Ce?

— Colin nu s-a dus direct acasă de la nuntă.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 3 – „MATT ERA PREA BUN PENTRU EA”

Colin Dunn se întâlnea cu Savannah de câteva luni când aceasta a fost ucisă. Îl voi lăsa să se prezinte, cu propriile cuvinte.

Colin: Am fost un mare căcănar. [*râsete*] Da, omule, pur și simplu nu-mi plăcea viața aia de orășel. Am urât fiecare secundă și m-am urât pe mine însumi pentru că n-am fost suficient de curajos să sar într-un autobuz și să plec de acolo. M-am cam răzbunat pe Savvy.

Ben: Te-ai răzbunat pe ea? Cum așa?

Colin: Păi, n-am fost prea drăguț cu ea. Știu că poate n-ar trebui să recunosc asta, sau ar fi bine să încerc să mă prezint într-o lumină mai bună, dar, mă rog, omule. Simt că trebuie să fiu sincer în legătură cu asta.

Ben: Du-mă puțin înapoi în timp. Cum v-ați cunoscut?

Colin: La barul unde lucra. Nu aveam vârsta necesară pentru a bea, dar aveam un buletin fals… hei, pot să spun asta? Sau recunosc o infracțiune?

Ben: Stai liniștit, nu-i nicio problemă.

Colin: Da, deci aveam nouăsprezece sau douăzeci de ani ori ceva de genul ăsta, și aveam un act de identitate fals. Nu cred că Savvy știa că era fals. Nu, cu siguranță nu știa. Întotdeauna am simțit că am avut o influență negativă asupra ei. Era cea mai drăguță, cea mai dulce fată, iar eu nu eram cel mai de treabă băiat. Cred că, dac-aș fi întâlnit-o câțiva ani mai târziu, aș fi putut fi un om mai bun pentru ea, dar… ei bine, a fost ucisă. Ceea ce e o chestie nașpa.

Ben: E, într-adevăr, nașpa.

Colin: Oricum, ne-am cunoscut la bar și ne-am înțeles imediat.

Ben: Când a fost asta?

Colin: Pe la începutul anului, în ianuarie. Deci, cu patru luni înainte să moară.

Ben: Și ați tot ieșit împreună până când a fost ucisă?

Colin: Adică… Nu știu dacă termenul potrivit era „ieșit împreună”. Noi nu eram… da, știi ceva, hai să zicem că ieșeam împreună. Da. Savvy era o fată drăguță. Mai drăguță decât mine, asta e sigur.

Ben: Îi cunoșteai prietenele?

Colin: Ăă, oarecum? Pe unele dintre ele?

Ben: Ai cunoscut-o pe Lucy? Ai întâlnit-o înainte de nuntă?

Colin: Da, am întâlnit-o o dată sau de două ori. A fost o dată la bar și altă dată am găsit-o acasă la Savvy când am trecut pe-acolo. Deci,

știam cine era, dar nu eram amici.

Ben: Ți-a lăsat vreo impresie deosebită?

Colin: Ăăă… era o tipa mişto.

Ben: Altceva?

Colin: Nu chiar.

Ben: L-ai cunoscut pe Matt?

Colin: Nu până la nuntă.

Ben: Și ai stat cu el și Lucy la nuntă?

Colin: Da. Am fost la aceeași masă.

Ben: Ce impresie ți-au făcut?

Colin: Lucy n-a prea vorbit cu mine. N-a fost necioplită, doar că mi-a dat de înțeles că nu avem nimic în comun. Eu și Matt am vorbit puțin despre baschet – era în timpul finalei NBA. Matt era un tip de gașcă. Venise și el să se distreze la nunta aia. Mă rog, ai auzit și tu.

Ben: Și s-a distrat?

Colin: Oh, da. Era cu siguranță mangă.

Ben: Cum se purta? Era un bețiv fericit, era supărat…?

Colin: Un bețiv destul de fericit, din câte-mi amintesc. Dansa mult, râdea… și o ignora complet pe Lucy, care părea supărată din cine știe ce motiv.

Ben: Din cauza lui?

Colin: Nu știu, omule. Am întrebat-o pe Savvy despre asta și mi-a spus că Lucy e bine. „Nu-ți face griji", mi-a zis ea. Ca și cum nu era treaba mea. Și nu era. Nu prea-mi păsa.

Ben: Savvy te-a adus cu mașina la nuntă, dar a plecat fără tine. Ce s-a întâmplat acolo?

Colin: Lucy și Matt s-au certat, cred. Nu știu despre ce a fost vorba. Dar Savvy părea supărată din cauza asta și l-a rugat pe fratele ei – Keaton – să mă ducă acasă. Totuși, n-am mers cu el. Nu locuiam departe, așa că am plecat pe jos.

Ben: Ai mers direct acasă?

Colin: Da.

Ben: De unul singur?

Colin: Păi… da.

Ben: O invitată la acea nuntă spune că te-a văzut urcând în mașină cu o femeie.

Colin: Ce invitată?

Ben: Doar cineva care își dorește să fi vorbit mai devreme. Te-ai urcat în mașina cuiva în acea noapte?

Colin: Eu… ăă… uite. Am început să vorbesc cu cineva după ce a plecat Savvy și dintr-una-n alta…

Ben: Și ai plecat cu ea?

Colin: Da.

Ben: Deci, ce ai spus polițiștilor. Cum că te-ai dus acasă și ai stat acolo toată noaptea. Asta nu a fost adevărat?

Colin: Vreau să spun… Eram acasă la trei dimineața.

Ben: Medicul legist a stabilit că Savvy a murit undeva între miezul nopții și trei dimineața. Deci nu erai în casă în momentul în care a fost ucisă.

Colin: Sună rău când o spui așa. N-am fost în oraș. Am fost cu femeia asta și apoi m-am dus acasă.

Ben: Ea ar putea garanta pentru tine?

Colin: Nu… Adică, n-ar face-o.

Ben: De ce nu?

Colin: Nu era tocmai… singură.

Ben: Era într-o relație.

Colin: Da.

Ben: Ai fost la ea acasă?

Colin: Nu…

Ben: Unde te-ai dus?

Colin: Doar în mașina ei. A mers un pic pe drum și doar am… Nu cred că cineva de la nuntă a observat că am plecat. Oricum, cu siguranță nu au observat că eu am plecat. Dacă soțul ei a fost suspicios, nu știu.

Ben: Și apoi te-a condus acasă?

Colin: Nu, am mers pe jos. Trebuia să ajungă acasă.

Ben: Te-ai dus acasă, singur, la ce oră? La unu noaptea? La două? Pe ploaie?

Colin: Orașul ăsta-i sigur, omule.

Ben: Încerc doar să clarific cronologia aici. Erai afară, singur, în momentul în care Savvy a fost ucisă. Dar pe polițiști i-ai mințit când le-ai spus că te-ai dus acasă imediat după ce a plecat.

Colin: N-am ucis-o eu.

Ben: Dar asta-i cronologia corectă acum, da?

Colin: N-am ucis-o eu.

Auzi, putem s-o luăm de la capăt? Simt că am dat-o în bară.

CAPITOLUL 12
LUCY

***L-ai sunat pe Ben*?**

Mă uit în jos la mesajul pe care tocmai mi l-a trimis bunica.

— Ești sigură că nu vrei trandafiri? Maică-ta a spus trandafiri roz.

Florăreasa se încruntă la mine cu suspiciune, de parcă aș fi intrat în magazinul ei cu intenția de a-i strica bunicii petrecerea aniversară.

Apăs butonul „apelați" și o pun pe bunica pe speaker.

Răspunde imediat.

— Alo?

— Bunico, ce părere ai despre trandafirii roz?

— Spune-i maică-tii c-o să borăsc pe trandafirii ei roz.

Ridic din sprâncene la florăreasă. Ea își strânge buzele subțiri și roșii, de parcă s-ar simți foarte jignită în numele trandafirilor roz de pretutindeni.

O scot pe bunica de pe difuzor și pun telefonul la ureche.

— Planificarea petrecerii merge groaznic și ziua ta de naștere va fi un dezastru.

— Abia aștept. Ai ascultat interviul de azi cu Colin? L-ai sunat pe Ben?

— Încă mă gândesc, trădătoareo. Te sun mai târziu, bine? Trebuie să opresc acest dezastru cu trandafiri roz.

— Oh, da, chiar te rog!

Apăs butonul „încheiați" și îmi îndrept din nou atenția asupra florăresei cu fața roșie.

— Gerbere. Fără trandafiri de orice culoare.

Mă întorc la casa părinților și o găsesc pe mama încercând să măture podeaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă se ține de o singură cârjă. Îmi las poșeta pe masa din bucătărie și îi iau mătura.

— Mulțumesc, dragă. Fetele vin în zece minute și nu pot să las locul ăsta să arate ca o cocină de porci.

Își aranjează părul, care este deja suficient de înfoiat pentru a le umple de invidie pe majoritatea femeilor din sud.

— Cine sunt *fetele*?

Mătur câteva firimituri dintr-un colț și le strâng grămadă.

Mama șchioapătă până la canapea.

— Doar câteva prietene. Vin o dată la două săptămâni pentru ceai. Uneori facem un club de lectură, dar nu azi. Am vorbit despre o carte săptămâna trecută.

— Care?

— Oh, nu știu. Nu le-am citit niciodată. Cine mai are răbdare să citească?

Strâmb din nas în timp ce arunc mizeria în coș. Se răsucește să se uite la mine.

— Ai trecut pe la restaurant să vezi salonul?

— Da. E foarte frumos.

— Și să aprobi meniul?

— Mi-au dat o mostră din chiftelele lor. Le recomand călduros.

Golesc fărașul și duc mătura în debara.

— Mi-a spus azi Janice că ea și unchiul tău Keith și-au rezervat camere la han, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Ashley și Brian, la fel.

— Cu siguranță nu mi-am făcut griji în privința asta.

— Și mătușa ta, Karen, spune ea, ignorându-mă. Totul e pregătit. Nimeni n-are nevoie de mașină; vin cu a lor din Houston.

În niciun caz n-aveam de gând să mă ofer să-i duc cu mașina pe membrii familiei cu care n-am mai vorbit de ani buni.

— Ai vorbit la florărie despre flori? întreabă mama.

— Da, am vorbit.

— O să facă buchetele principale din trandafiri roz?

— Sigur că da.

Mă îndrept spre scări.

— Ar fi bine să nu-mi arăt fața la întâlnirea asta, nu?

— Doamne, nu! Le-am spus c-o să fii și tu cu noi. Nu mă face de râs.

— Mult prea târziu pentru asta, nu crezi?

— Am vrut să spun să nu mă faci de rușine ascunzându-te în camera ta când eu le-am zis c-o să fii alături de noi.

— Bine, bine, dar tu o să tragi ponoasele.

— N-am înțeles niciodată zicala asta și-aș prefera să nu mi-o explici.

Sună soneria. Mama își mai aranjează încă o dată părul și îmi face semn cu mâna să răspund.

Mă îndrept spre ușa de la intrare și o deschid. Îmi dau seama imediat că *ceai* înseamnă *vin*.

Patru doamne stau pe veranda din față, fiecare înarmată cu câte o sticlă de vin. Două de vin alb, două de vin roșu.

Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi imaginez că le vin de hac apucând pe rând sticlele și lovindu-le cu ele în cap, dar e dificil când ele își aduc singure arma crimei.

În schimb, zâmbesc și le invit înăuntru.

Pe trei dintre ele le cunosc – Marian, o femeie plăcută, cu părul (vopsit) roșcat strălucitor și un zâmbet care îngheață instant de fiecare dată când ne întâlnim; Betsy, care are o claie de păr cărunt și creț și care îmi spune exact câte calorii conțin negresele pe care le-a adus (285 per pătrățică – „astea *nu* sunt negrese dietetice!"); și Peggy, o femeie foarte scundă care mă urmează în bucătărie, îmi spune ce pahare de vin să scot din dulap și apoi le spală, chiar dacă mie mi se par perfect curate.

Janet e nouă. S-a mutat în oraș în urmă cu cinci ani, așa că n-am avut plăcerea să ne cunoaștem. Pare neliniștită în timp ce-mi strânge mâna. N-o pot învinovăți.

Marian chiar face ceai – un ceai foarte bun –, dar este evident că vinul e principala atracție aici. Ne dă tuturor câte o cană, iar apoi Peggy împarte vinul în paharele acum foarte curate.

Accept paharul de vin atunci când mi se oferă, dar iau doar înghițituri mici, pentru că nu țin la băutură. N-am nevoie să mă îmbăt ziua în amiaza mare în compania acestor doamne.

Mama stă pe canapea, cu piciorul rupt întins în fața ei, iar Peggy se așază la celălalt capăt. Janet și Betsy ocupă canapeaua de două persoane, iar eu mă așez pe un scaun de la masa din bucătărie alături de Marian.

Peggy se încruntă în timp ce soarbe din vin.

— Nu-mi amintesc… Lucy e diminutiv pentru Luciile?

Clatin din cap.

— E doar Lucy, atunci?

— Da.

Peggy ridică din sprâncene ca și cum n-ar fi de acord cu alegerile în materie de nume ale părinților mei. Mă uit la mama, dar ea zâmbește plăcut. Iau o prăjitură de 285 de calorii de pe măsuța de cafea și mușc din ea. E o negresă al naibii de bună.

— Chestiile astea-s nemaipomenite, spun.

Betsy radiază. Marian se uită la mama.

— Cum merg planurile pentru petrecere?

Mama oftează dramatic.

— Eh, ce să zic, e-n regulă, cred. Mama nu e de ajutor, totuși. Nu face decât să-ntrebe ce fel de cocktailuri o s-avem.

— O femeie după inima mea, spune Janet și își golește paharul.

Betsy i-l umple din nou.

— A fost un adevărat calvar să-i sunăm pe toți cei din familie și să-i aducem aici într-un timp atât de scurt, continuă mama. Mă întreb dacă nu cumva toată această petrecere a fost o idee proastă.

— Evident că n-a fost! spune Janet. O să fie minunat să-i strângeți pe toți laolaltă.

— O ajuți pe maică-ta, nu-i așa? mă întreabă acuzator Peggy.

— Lucy a fost de mare folos, spune repede mama. Dar n-a putut să ne ajute cu telefoanele. Unii dintre membrii familiei mele ar fi foarte speriați dacă Lucy i-ar suna brusc.

— Nu-mi pot imagina de ce, spun eu sec.

Janet pare îngrozită. Betsy se foiește, evident stingherită. Peggy pare încântată.

— Încetează, zice mama și soarbe îndelung din vinul ei. Cu toții ne gândim la asta, așa că am putea la fel de bine să o spunem pe șleau.

— De ce nu? zic și mai iau o negresă.

— Are 285 de calorii, spune Betsy.

— Știu.

— Mă gândeam că poate ai uitat.

Iau o mușcătură.

— N-am uitat.

— Ești una dintre femeile alea care pot să mănânce tot ce vor și nu se îngrașă? întreabă Marian.

Pare extrem de ofensată de acest lucru. Mai ofensată decât atunci când mama a adus în discuție, nu foarte subtil, faptul că sunt suspectă de crimă.

— Este predispusă genetic să fie slabă, zice Janet și face semn către mama.

— Aleargă cam 16 km în fiecare dimineață, spune mama.

— Nu chiar *16* kilometri. Nu în fiecare zi, oricum. Dar, da, pot să mănânc ce vreau și să nu mă îngraș.

Nu-i adevărat, dar mă bucur de privirea acră a lui Marian când o spun. Mai iau o mușcătură din negresă.

— Oricum, cred că Lucy ar putea prelua o parte din planificare, chiar dacă rudele voastre vor fi surprinse când o vor auzi la telefon, spune Peggy.

Ridic din umeri.

— Nu mă deranjează.

— Vezi? N-are nimic împotrivă.

Mama își dă ochii peste cap.

— Lucy n-are niciodată nimic împotrivă să sperie oamenii.

— Are dreptate, spun și-mi termin prăjitura.

Betsy își ridică veselă mâinile de pe coapse.

— Hai să schimbăm subiectul! Lucy, tu locuiești în…

— L-ai cunoscut pe băiatul ăla? o întrerupe Peggy. Ăla care face podcastul? Cum îl cheamă?

— Ben, spune Janet.

— Corect, Ben. Cu siguranță arată bine, nu-i așa? Nu știu ce caută la radio. Ar fi trebuit să fie actor.

— Mie mi s-a părut cam copilăros.

Marian se trage de o șuviță de păr roșcat.

— E mai tânăr decât băiatul meu. A terminat măcar facultatea?

Mama ia o negresă, clar influențată de deciziile mele bune.

— Are vreo douăzeci și cinci de ani, cred.

— Douăzeci și opt, o corectez eu.

Toată lumea se întoarce să se uite la mine.

— Ați ascultat emisiunea? întreabă Peggy.

— Da.

— Azi e un episod nou, spune Janet. E foarte bine făcut, nu-i așa?

— Cine credeți că și-a înșelat soțul cu băiatul ăla, Colin? întreabă Peggy în șoaptă, apoi chicotește.

Am ascultat doar jumătate din episodul de astăzi, dar întotdeauna am fost de părere că Colin este prea prost și prea leneș ca să ucidă pe cineva. Decid să nu le spun

chestia asta, pentru că sunt singurul alt suspect în acest moment.

— Sunt captivată. Abia aștept să aflu dacă eu sunt făptașa.

Janet a rămas cu gura căscată.

— Lucy, nu mai încerca să șochezi oamenii, spune mama pe un ton plăcut.

— Nu trebuie să mă căznesc, mamă.

— *Ei bine.*

Peggy își drege glasul.

— Kathleen, ce-ți mai face piciorul?

CAPITOLUL 13
LUCY

Încerc să evit să trec pe lângă Hampton House. Îmi spun că nu simt *cu adevărat* nevoia s-o văd și că nu vreau să risc să mă întâlnesc cu Matt, care locuiește acolo cu noua lui soție.

Dar oricum ajung să traversez orașul cu mașina. Nimeni nu m-a acuzat vreodată că iau decizii bune.

Soarele abia a apus când ajung, iar felinarele se aprind. Peluzele sunt la fel de bine îngrijite, iar pe stradă nu este nici măcar o mașină parcată. Asociația de proprietari este mereu cu ochii în patru.

Trag lângă bordura din fața casei și opresc motorul. Arată la fel. Florile pe care le-am ales să decoreze partea din față a casei sunt încă acolo. La fel și duzele de ceață de deasupra verandei, cea mai bună încercare a mea de a face veranda confortabilă în lunile de vară (dar n-a funcționat).

Prin ferestrele din față, văd jaluzelele albe din lemn pe care le-am ales, bine închise. Cred că n-are nicio noimă să scapi de niște jaluzele personalizate, dar tot sunt surprinsă că ea nu le-a aruncat la gunoi. Poate că m-aș fi temut că sunt blestemate. Poate că aș fi dat foc la tot ce era în casa în care locuise fosta soție criminală a noului meu soț.

Mi-a plăcut să decorez casa, deși nici măcar nu mi-o doream cu adevărat. Matt a fost cel care a fost încântat de ea, de ceea ce ar fi spus despre noi.

„Casa aia o să ne facă vedetele orașului”, spunea el. „Toată lumea o să vorbească despre asta.”

A avut dreptate, bineînțeles. Întreg orașul a vorbit despre asta.

Dar Matt are dreptate în toate privințele. N-aveți decât să-l întrebați.

Am fost reticentă în a lua bani de la părinții lui Matt, singura modalitate prin care ne puteam permite casa. El mi-a risipit grijile. Puseseră bani deoparte pentru prima lui casă cu ani în urmă. A spus-o ca și cum era „evident că au făcut asta. Cine nu pune deoparte aproape un milion de dolari pentru prima casă a fiului său? Evident!”

Niciodată n-am reușit să mă obișnuiesc cu stilul de viață al oamenilor bogați. Era atât de multă *vinovăție* la mijloc. De fiecare dată când părinții lui veneau la noi, erau mici înțepături aruncate peste tot. Observații despre cheltuielile de întreținere și valoarea de revânzare. Un comentariu răutăcios despre fabrica de bere (pentru care tot ei au plătit). Aș fi preferat să n-am niciun sfanț și să stau într-un apartament cu un proprietar cu fetiș pentru picioare, decât să am de-a face cu așa ceva.

O mașină intră pe stradă, iar eu întorc repede cheia în contact, rotindu-mi capul pentru ca șoferul să nu-mi vadă fața. O privesc în oglinda retrovizoare cum se micșorează și dau încet drumul la aerul pe care îl țin în piept.

O bătaie în geam mă face să tresar.

Mă întorc să mă uit pe geamul din dreapta.

E Matt.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 3 – „MATT ERA PREA BUN PENTRU EA”

Stephanie: Îmi pare rău, dar Matt era prea bun pentru ea.

Ben: De ce credeai asta?

Stephanie: Nu doar *eu* credeam asta. A fost un sentiment pe care mai toată lumea îl împărtășea.

Am vorbit cu o mulțime de oameni despre Matt, inclusiv cu Stephanie Gantz, care a fost prietenă cu Matt și Lucy și a locuit în același cartier. Am reușit să-i iau un interviu în timp ce-și ducea adolescenții la antrenamentele de fotbal.

Stephanie: Matt era un tip foarte prietenos. Și ușor de abordat. A venit și a băut o bere cu soțul meu încă din prima zi în care s-au mutat. Am cunoscut-o pe Lucy abia câteva zile mai târziu – eu sunt de aici, dar sunt cu zece ani mai în vârstă decât ea, așa că n-am cunoscut-o când era mai tânără – și a fost ca și cum… mă rog. Să spunem că nu e cea mai caldă persoană pe care o vei întâlni vreodată. La drept vorbind, e ciudat că ea și Savvy au devenit prietene atât de bune.

Ben: De ce spui asta?

Stephanie: Pentru că Savvy era o dulceață. Spumoasă și fermecătoare, n-aveai ce să-i reproșezi. Ar fi fost o pereche mai bună pentru Matt, dacă vrei să știi adevărul.

Ben: Dar tu și Lucy ați devenit prietene în cele din urmă?

Stephanie: Cunoștințe, mai degrabă. Locuiam în apropiere și suntem o gașcă foarte unită aici. Lucy nu s-a integrat niciodată, totuși. Era foarte tânără. Eu și celelalte doamne… Probabil că n-ar trebui să spun asta, dar, ei bine. Obișnuiam cu toții să spunem în glumă că Lucy este prima soție a lui Matt. Întotdeauna am știut că va veni o a doua.

Ben: Pentru că erau tineri sau din alt motiv?

Stephanie: Pentru că erau tineri, cu siguranță. La vârsta aia, pare amuzant să ai pe cineva care este opusul tău. Mai târziu, îți dai seama că este obositor. Îți dorești pe cineva care să-ți aducă liniște în viață, nu pe cineva cu care ești mereu în dezacord. Matt și Lucy erau mereu în dezacord.

Ben: Vrei să spui că se certau mult?

Stephanie: Oh, cu siguranță se certau mult. Îți dădeai seama când îi vedeai împreună; făceau chestia aia în care cauți să te cerți subtil, dar speri să nu observe nimeni. Dar puteai auzi țipetele care răzbăteau din casa lor. Erau foarte gălăgioși.

Ben: Cine țipa? Matt sau Lucy? Sau amândoi?

Stephanie: Amândoi.

Ben: A existat vreodată un motiv de îngrijorare? A sunat cineva vreodată la poliție?

Stephanie: Oh, Doamne, nu! Desigur, știind ce știu acum, poate că m-aș fi temut un pic mai mult pentru siguranța lui Matt. Și, bineînțeles, îmi pare tare rău pentru Matt, cu tot ce s-a întâmplat.

Ben: Vrei să spui cu uciderea lui Savannah?

Stephanie: Ei bine, nu, mă refer la Kyle. Kyle Porter. Știi despre el, bineînțeles.

Ben: Am auzit unele lucruri.

Stephanie: Ar fi bine să vorbești cu Kyle.

CAPITOLUL 14
LUCY

Ca o tâmpită, cobor geamul.

Matt bagă capul în mașină, sprijinindu-și cu dezinvoltură antebrațele de partea de jos a geamului, cu mâinile atârnând deasupra scaunului pasagerului.

Are mâini grozave. Degete lungi și unghii perfect tăiate. Am o chestie cu mâinile. Odată i-am dat papucii unui tip după o singură întâlnire pentru că avea unghiile lungi. Asta a fost. Era foarte drăguț și simpatic și ne simțeam bine. Dar îmi venea să vomit de fiecare dată când mă gândeam la unghiile alea.

Își poartă părul negru tuns mult mai scurt acum. Mă întreb dacă nu cumva a început să-i cadă. O parte meschină din mine speră că da.

Ochii au fost primul lucru pe care l-am observat la el – albaștri și strălucitori – și este greu să nu-i privești, chiar și acum.

— Bună, Luce, zice el.

M-am băgat singură în situația asta de rahat, așa că nu spun nimic.

Îmi imaginez că închid repede geamul, îi prind gâtul, apăs pe accelerație și îl târăsc pe stradă.

Hai să-l ucidem…

— Aveai de gând să bați la ușă sau să stai aici toată noaptea? întreabă el.

Oftez.

— Treceam doar cu mașina.

— Ești parcată.

— Eram curioasă să văd cum mai arată casa.

Se uită înapoi la casă, apoi la mine.

— Dacă tot ești aici, nu vrei să intri?

Îi arunc o privire cu adevărat nedumerită.

— Nu cred că soția ta ar aprecia asta.

— O să divorțăm. S-a mutat înapoi în Houston.

Încerc să nu zâmbesc. Jur pe Dumnezeu, încerc să nu fiu o nemernică, dar nu reușesc deloc.

Dacă cumva observă cum mi se ridică imperceptibil colțurile buzelor, se preface că nu vede.

— Intră, spune el. Bem ceva.

Are acea sclipire în ochi, aia care înseamnă că deja se gândește dacă să facă sex în pat sau pe masa din bucătărie. Îi plăcea să facă sex pe masa din bucătărie. Am ales una foarte rezistentă special pentru acest scop. Mă întreb dacă o mai are.

Nu. La naiba! Nu. Nu mai fac asta din nou.

Mă uit prin parbriz.

— Ești sigur că vrei să fii singur cu mine?

— Lucy.

Matt oftează greu. E oftatul lui care spune „Lucy se comportă din nou ridicol".

„Lucy, du-te la părinții tăi. Te rog! Doar pentru câteva zile. Simt nevoia să mă gândesc." Stătea lângă ușa de la intrare în timp ce-mi spunea aceste cuvinte, trosnindu-și nervos degetele. Îmi amintesc că am crezut că se pregătea să-și ia tălpășița cât mai repede.

Părea îngrozit. De mine. Mă întorsesem de la spital de mai puțin de 24 de ore. Poliția încă nu începuse să mă interogheze serios. Presa nici măcar nu mă luase în colimator.

Dar Matt? Matt era sigur că sunt vinovată. Soțul meu era prea speriat să stea în aceeași casă cu mine.

— Poate altă dată.

Pun schimbătorul în poziția „drive", iar el pășește înapoi pe trotuar.

Nu mă uit în oglinda retrovizoare în timp ce plec.

CAPITOLUL 15
LUCY

Îl zăresc pe Ben de îndată ce intru în restaurant; stă la aceeași masă ca data trecută și scrie ceva la laptop.

Își ridică privirea și îmi zâmbește. Bunica a avut dreptate în privința unui lucru – are zâmbetul unui supererou. „Nu trebuie să vă panicați, doamnă, acest gentleman extrem de chipeș este aici pentru a vă ajuta.” Asta e energia pe care o emană Ben.

Amabilitatea trebuie să fie o prefăcătorie, un mod de a încerca să mă convingă să dau un interviu, dar este o prefăcătorie reușită. Îi recunosc acest merit. Chiar pare încântat să mă vadă.

Mă îndrept spre separeu și mă strecor în fața lui. Plasticul lipicios scârțâie pe picioarele mele goale.

— De fapt, n-am crezut că o să mă cauți, spune el.

Ridic din umeri. Îi trimisesem un e-mail aseară în care îi cerusem să ne întâlnim în această dimineață.

— Ăsta e locul nostru oficial de întâlnire acum?

— Ei bine, sunt aici în majoritatea zilelor, așa că este locul meu oficial de întâlnire, da.

— Vii aici ca să lucrezi? N-ai o cameră de hotel sau ceva de genul ăsta?

— Ba da. Dar îmi place să lucrez în cafenele sau în restaurante. Iar Vince mi-a spus că nu-l deranjează pentru că nu vin în orele aglomerate. În plus, comand multă mâncare.

Ia meniul și mi-l întinde.

— Vrei ceva? Burgerul e bun. Sendvișul cu pui și pesto e foarte bun. Nu recomand sendvișul cu ton.

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

— Ești sigură? Fac eu cinste. De asemenea, aici se servește micul-dejun toată ziua, iar frigănelele sunt excelente.

Ezit. De fapt, n-am mâncat mare lucru astăzi, cu excepția unei banane după alergarea de dimineață. Și aici miroase a grăsime și sirop. Stomacul meu chiorăie.

— Vrei neapărat frigănele, nu-i așa? Bună alegere.

Se îndreaptă de spate și privește în direcția bucătăriei, unde pot să văd un creștet de cap.

— Hei, Vince! Adaugă niște frigănele la comanda mea!

— *Cu bacon*? răspunde o voce.

Ben se uită la mine și eu dau din cap.

— Da!

— *Vine imediat*!

— Mulțumesc.

— Sigur, zice Ben și își închide laptopul. Cum merg lucrurile cu petrecerea aniversară?

— Mama ți-a spus despre asta?

— De la bunica ta știu.

— Merg, cred.

— Crezi?

— Chiar vrei să vorbim despre petrecerea de ziua bunicii?

O șuviță de păr negru îi cade pe frunte, iar el clatină din cap ca să o așeze la loc.

— Nu. Eram doar amabil. Făceam conversație.

— Nu mă pricep la discuții mărunte.

— Am observat.

— Unii oameni cred că asta înseamnă că sunt doar o nemernică.

— Faptul că nu te pricepi la conversații te face o nemernică?

— Așa se pare. Asta spun unii oameni.

Mama este întotdeauna subtilă în privința asta, totuși. „Oamenii politicoși discută între ei, Lucy! Te întreabă cum ți-e ziua."

— Ești o nemernică? întreabă el.

— Oarecum.

— Ei bine, iată un răspuns sincer.

— Mă străduiesc.

Bate cu degetele în capacul laptopului, iar eu încerc să nu mă uit. Este amuzat. De mine, presupun.

— Văd că trecem la secțiunea „curvă infidelă" a podcastului, zic eu.

Clipește, în mod clar surprins.

— Eu…

— Stai liniștit. M-am obișnuit cu asta. Totuși, nu-s informații noi și, contrar credinței populare, chiar vreau să rezolvi cazul ăsta, Ben.

Carnea care se topește miroase a grătar, iar apoi nu mai există cadavru. Dublu avantaj!

Îmi încleștez maxilarul, dorindu-mi să alung vocea.

Hai să-l ucidem…

— De ce nu lucrăm împreună? întreabă Ben.

— Chiar nu sunt interesată să intru în acest joc al podcasturilor.

— Nu mă refer la podcast. Nu direct, cel puțin. N-am de gând să te plătesc.

— Oferta asta pare deja irezistibilă.

— Lucrează cu mine ca să aflăm cine a ucis-o pe Savannah.

— În afară de mine, vrei să spui.

— Sau tu. Dezvăluire completă, dacă tu ai făcut-o, am să le spun tuturor.

Uite, iar afișează zâmbetul ăla de supererou. Face parte din categoria indivizilor enervanți. Genul care se plânge că nu poate avea o prietenă pentru că ține prea mult la ea. Prea chinuit pentru o prietenă. El este acel supererou.

— Mi se pare corect, spun.

— Lasă-mă să-ți iau un interviu. Și colaborează cu mine la fondul problemei.

— Ce crezi că o să-ți spun?

— O cunoșteai pe Savannah mai bine decât oricine. Și în ciuda tuturor acestor informații, abia dacă am ceva direct de la tine. Spune-mi varianta ta. Spune-mi teoriile tale. Îmi bubuie capul de-atâtea teorii și trebuie să știu cât de nefondate sunt unele dintre ele. Ajută-mă.

Vince apare cu frigănelele mele și cu sendvișul lui Ben. Se încruntă la mine, apoi se uită la Ben.

— Știi cine este? îl întreabă el.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce aș fi stat cu el dacă nu știa cine sunt?

Vince se încruntă și mai tare. Ține farfuria aburindă cu frigănele mai aproape de piept, ca și cum n-ar fi sigur că vrea ca eu s-o mănânc.

— Mulțumesc, spune Ben cu seriozitate. Totul arată grozav.

Vince cedează, aruncând farfuria în fața mea, ceea ce face ca cubul de unt de deasupra să alunece pe marginea feliei.

Îl privesc cum pleacă.

— Nu cred că te mai place.

Iau siropul de la capătul mesei.

— Apropo, asta se întâmplă când îți petreci timpul cu mine. Obișnuiește-te cu mai multe din astea.

— Asta înseamnă c-o să mă ajuți?

Iau o mușcătură din frigănea. Ben avea dreptate, e foarte bună.

— Bine.

Se luminează la față.

— Serios?

— Da.

— Inclusiv un interviu? Înregistrat?

— Da.

Acum este de-a dreptul încântat.

— Serios?

Își ia telefonul și începe să tasteze.

— De ce pari atât de surprins? Bunica a planificat o întreagă petrecere de ziua ei doar ca să mă aducă aici pentru asta. Nu credeai că mă va convinge?

— Sincer, nu.

— O să-i spun despre lipsa ta de credință. N-o să fie mulțumită.

— Prea târziu, deja îi trimit un mesaj.

Își ridică pentru scurt timp privirea de pe telefon cu un rânjet mâncător de rahat.

— Îi trimiți mesaje bunicii?

— Vorbim des.

— Isuse Hristoase!

— Beverly mă iubește, spune el cu suficiență.

— Știu prea bine.

— Sentimentul este reciproc, zice el și se uită la mine. Apropo, te înșeli.

— În legătură cu ce?

— Cu informațiile noi. Kyle a scuipat ceva.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 3 – „MATT ERA PREA BUN PENTRU EA"

Kyle Porter locuiește în Austin, iar eu mă întâlnesc cu el în centrul orașului, în sala de conferințe a unui hotel la modă. Se duce să bea ceva cu un coleg și arată ca personajul principal al unei drame juridice sexy. Stilat, relaxat și cool.

Kyle: Lucy locuia în Plumpton parcă de vreun an când am întâlnit-o. După ce a revenit în oraș, vreau să spun. Petreceam mult timp în Plumpton cu munca și m-am întâlnit cu ea și cu Savvy la bar într-un weekend. Lucy își petrecea timpul pe-acolo uneori ziua, când era liniște, și scria.

Ben: Scria?

Kyle: Da, o carte. Își aducea laptopul la bar, o chestie cam ciudată. Am văzut-o cum stătea acolo și scria, așa că m-am dus și i-am spus: „Bei sau lucrezi?" Și mi-a zis că scrie o carte, ceea ce mi s-a părut grozav. Am început să vorbim.

Ben: Și pe urmă ce s-a întâmplat?

Kyle: Cred că era în al treilea weekend în care am fost în oraș. Mi-am dat seama atunci că mă aștepta și că era mai… mai relaxată. Există un hotel lângă restaurantul ăla și, după câteva pahare de vin, am riscat și am întrebat-o dacă vrea să luăm o cameră.

Ben: Știai că era căsătorită?

Kyle: Am văzut inelul. Dar eram singur și, sincer, oricum nu căutam o relație. O femeie căsătorită părea o situație ideală, la drept vorbind.

Ben: Ce impresie ți-a lăsat Lucy? Părea fericită?

Kyle: „Fericită" nu este cuvântul potrivit, nu. Lucy era o persoană complexă. Stratificată. Nu era interesată să îi facă pe ceilalți să se simtă confortabil, ceea ce mi-a plăcut foarte mult la ea. Nu este o trăsătură comună la o femeie. Părea mai în vârstă decât cei douăzeci și ceva de ani ai ei. Un adevărat suflet vârstnic. O gânditoare profundă. Scria cartea aia, dar rămânea blocată în mintea ei. Nu mă surprinde că n-a reușit să publice nimic.

Ben: Lucy a vorbit cu tine despre căsătoria ei?

Kyle: Nu la început. Dar relația noastră a durat luni întregi, aproape un an, și în cele din urmă a vorbit puțin despre el.

Ben: Ți-a lăsat impresia că era o căsnicie fericită?

Kyle: Mi se părea că era complicată. Majoritatea căsătoriilor sunt, totuși. Nu-i așa? Eu n-am fost niciodată căsătorit. Dar asta am crezut întotdeauna. Părea dramatic, ca să fiu sincer. Era foarte tânără. Sunt cu

cincisprezece ani mai în vârstă decât ea și-mi amintesc că m-am gândit că niciunul dintre ei doi n-ar fi trebuit să se căsătorească.

CAPITOLUL 16
LUCY

I-am dat numărul meu lui Ben înainte de a pleca ieri de la restaurant, îmbuibată cu frigănelele și plină de regrete. Niciodată n-am mai dat numărul meu de telefon unui jurnalist (deși unii l-au găsit oricum pe cel vechi) și nu pot să scap de sentimentul că am făcut o greșeală gravă.

De fapt, mă întreb dacă nu cumva am făcut o mulțime de greșeli grave în ultima vreme. Toată viața mea nenorocită din ultimele zile este o eroare gravă, începând cu decizia de a zbura în cealaltă parte a țării pentru bunica cea trădătoare. Bunica cea trădătoare care își petrece cam 80% (estimare moderată) din zi beată. Este clar că nu se poate avea încredere în judecata ei.

A doua zi îmi sună telefonul, în timp ce stau în biroul mamei, uitându-mă la posterul de deasupra biroului ei pe care scrie: „Fă ziua de azi atât de minunată, încât cea de ieri să devină geloasă.” Mă uit în jos și văd un mesaj de la Ben.

Ești liberă în după-amiaza asta?

În prezent îmi petrec zilele zgâindu-mă la un citat motivațional care aproape că e de-o pozitivitate toxică, gândindu-mă la modalități de a descrie scene de sărut fără să folosesc cuvântul *buze* de cincisprezece ori pe o pagină. Bineînțeles că sunt liberă.

Tastez un răspuns scurt: ***De ce?***

Vrei să o cunoști pe asistenta mea? E în oraș.

Mă învârt pe scaunul de birou al mamei. Surprinzător, chiar vreau să-i cunosc asistenta. Mi s-a părut o tipă deșteaptă în podcastul din sezonul trecut. L-a obligat pe Ben să-și argumenteze afirmațiile.

Bine. Unde?

Suntem în camera mea de la Plumpton Suites. Camera 226.

Acum?

Așa că îmi duc laptopul în cameră și continui seria deciziilor îngrozitoare din viață, conducând prin oraș până la cel mai frumos hotel din Plumpton.

Ben răspunde la ușă, îmbrăcat lejer în blugi și un tricou gri decolorat.

— Salut.

Se dă înapoi ca să pot intra. Camera este în esență un apartament, cu o bucătărie și un mic living, cu două laptopuri pe măsuța de cafea. Pe canapea stă o femeie de culoare drăguță, cu bucle bogate și un zâmbet prietenos.

— Mulțumesc că ai venit, spune Ben. Paige n-a crezut că te-am convins să accepți un interviu.

Paige se ridică în picioare.

— Puțoi mic și încrezut. Asta n-o să-ți gâdile deloc orgoliul.

— Paige, ea e Lucy. Lucy, ea este asistenta mea, Paige. Care mă urăște.

— Scuze, îmi spune Paige, cu mâna întinsă. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu.

— Te rog să stai jos și să-mi povestești cum te-a făcut să accepți să vorbești cu el.

Mă așez în fotoliul din colțul livingului, în timp ce Paige ia din nou loc pe canapea. Ben rămâne în picioare în bucătărie, sprijinindu-se de tejghea.

— Pot să îți aduc ceva? întreabă el. Apă? Sau cafea? Asta e tot ce am. Ah, și whisky.

— Nu vreau nimic, mulțumesc.

Paige mă studiază cu atâta intensitate, încât mă întreb dacă nu cumva încearcă să-mi memoreze fața pentru a o putea picta mai târziu.

— Paige, spune Ben.

— Ce?

— Iar faci chestia aia.

Page clipește.

— Corect. Scuze. E nepoliticos să spun că arăți altfel decât în pozele pe care le-am văzut cu tine?

— Nu, zic și mă las pe spate în scaun. Singurele fotografii care au circulat au fost cele în care păream nesinceră.

— Asta era!

Ben pocnește din degete.

— Mă tot gândeam că era ceva surprinzător la tine.

— Lipsa mea de sinceritate?

— Sau expresia, în orice caz. Rămâne de văzut dacă ești sau nu nesinceră.

— Presupun că da.

Paige mă fixează din nou.

— Paige, spune Ben.

De data asta, Paige nu-și întoarce privirea.

— Nu-mi vine să *cred* că stai aici și vorbești cu noi. Asculți podcastul?

— Da.

— OK. Bine.

Paige se trage mai în față pe canapea, apropiindu-și palmele în poziție de rugăciune. Simt entuziasmul pe care îl emană.

— Nu știu de unde să încep.

— Paige, Lucy nu e aici pentru un interviu, spune Ben. Am rugat-o doar să treacă să ne dea binețe.

Mă lingușește în vederea interviului. Dacă mă simt bine în compania lui – și a lui Paige –, e mai probabil să mă deschid. Să-i furnizez marfă de calitate.

Habar n-am ce-ar putea să-nsemne „marfă de calitate”, dar presupun că poate să spere.

— Știu.

Paige își lasă mâinile în jos.

— Doar una, totuși. Trebuie să știu, pentru că am o teorie.

— Desigur.

De ce nu? Fute-mi ziua, Paige.

N-am ucis niciodată o femeie, dar sunt dispusă să încerc orice, măcar o dată.

Mă foiesc, încercând să ignor vocea. Se aude din ce în ce mai tare în ultima vreme. Asta nu poate fi un semn bun.

— De ce l-ai pocnit pe Ross Ayers în liceu?

Clipesc, surprinsă. Nu știu la ce întrebare mă așteptam, dar nu la asta.

Trebuia să-l fi omorât pur și simplu. Ar fi fost mult mai satisfăcător.

— Nimeni nu știe. Am întrebat pe toată lumea, continuă Paige.

Nu, doar Emmett știe, iar el se pricepe întotdeauna să păstreze un secret.

— Făcea poze semi-nud unei fete de la una dintre clasele paralele, spun.

— Știam eu!

Paige strânge pumnii ca și cum fie a învins, fie se pregătește să lovească pe cineva.

— Știam că e ceva de genul ăsta.

Ben pare surprins, ca și cum era vorba de o teorie pe care ea nu i-o împărtășise.

— Cred că m-a văzut când l-am pârât profesorului, pentru că pozele dispăruseră când i-au verificat telefonul, spun. N-am zis nimănui pentru că fata căreia îi făcuse pozele m-a implorat să nu o fac. Era jenată. Așa că m-am gândit să iau problema în propriile mâini dacă a scăpat nepedepsit.

— Paige…

— Știu, să-l sun pe Ross ca să văd dacă vrea să mai dea un interviu, răspunde asistenta și tastează un mesaj pe telefon.

— O să nege, cu siguranță.

— Emmett știe, nu? întreabă Paige. A-nceput să șovăie când l-am întrebat despre asta.

Dumnezeule! Înțeleg de ce oamenii ăștia chiar au rezolvat un caz în sezonul trecut. Sunt chiar foarte buni.

Nu știu dacă mă simt ușurată sau îngrozită.

Am o idee…

— Nu i-am spus cine era fata, dar, da, știe, recunosc, amuțind vocea.

— Am impresia că Emmett îți păstrează multe secrete?

Paige își lasă capul într-o parte. E mai mult o provocare decât o întrebare.

— N-am mai vorbit cu omul ăsta de cinci ani.

— De ce? întreabă Ben.

— Am observat ceva șocant: când ești acuzat de uciderea unui prieten comun, oamenii nu te mai sună.

Mă gândesc la apelurile pierdute de pe telefon, la mesajele de la Emmett pe care le-am ignorat.

Paige mă privește lung de parcă ar ști că mint. Mă uit în altă parte.

— Mai ții legătura cu Matt? întreabă Ben.

— Nu, dar l-am văzut recent.

— Ai de gând să te mai întâlnești cu el?

Ridic din umeri.

— Mi-a cerut să ne întâlnim, dar nu i-am răspuns la mesaj. De ce întrebi?

— Nu vrea să dea un interviu. M-am gândit că poate pui o vorbă bună.

Ridic o sprânceană.

— Serios? Vrei să încerc să-l conving pe Matt să dea un interviu?

— De ce nu?

— El crede că eu am făcut-o.

— Are dreptate? întreabă Paige.

Îi arunc o privire amuzată pentru a încerca să ascund valul de panică pe care îl simt.

— Știi ceva? Bine. Nu promit nimic, dar o să încerc.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 4 – „APĂRAREA BAZATĂ PE AMNEZIE”

Reporter (emisiune de știri): Știri de ultimă oră în această seară – o nuntă din oraș a luat o turnură tragică atunci când una dintre invitate, Savannah Harper, în vârstă de douăzeci și patru de ani, a fost găsită moartă în pădure, nu departe de sala de festivități. O a doua tânără a fost găsită rătăcind în apropiere, de asemenea rănită în aparentul atac, iar în prezent se află în stare stabilă la spital. Poliția roagă pe oricine are informații…

Savannah a fost declarată moartă la fața locului după ce Gil – alergătorul – a găsit-o. Medicul legist a stabilit ulterior că a murit în urma unei lovituri la cap. Două lovituri la cap, de fapt. Cineva a lovit-o de două ori cu un obiect necunoscut și apoi a lăsat-o acolo să moară.

Inițial, s-a crezut că Lucy a fost a doua victimă, nu făptașa. Și ea suferise răni serioase.

Cu toate acestea, poliția nu a găsit nicio dovadă că la locul faptei s-ar fi aflat o a treia persoană. Autopsia a arătat că zgârieturile de pe brațele lui Savannah proveneau de la unghiile lui Lucy, iar vânătăile păreau a fi în forma mâinii lui Lucy. Când martorii au început să relateze ceea ce văzuseră la nuntă, povestea din jurul lui Lucy s-a schimbat.

Am vorbit cu Nina Garcia despre ce a văzut că s-a întâmplat între Lucy și Savannah în acea seară.

Nina: O grămadă de oameni le-au văzut pe Lucy și Savvy cum se certau la nuntă, da.

Ben: Ce vrei să spui prin „se certau”? Poți să descrii ce ai văzut?

Nina: Am ieșit din baie și Lucy și Matt se sărutau pe hol. Savvy părea *supărată.*

Ben: Savvy părea supărată că Lucy își săruta propriul soț?

Nina: Da. Și Savvy și-a dres glasul, iar cei doi s-au oprit. Pe urmă, Lucy a încercat să-i spună ceva lui Savvy și Savvy a lăsat-o să vorbească. N-am auzit ce a spus, dar părea foarte tensionată discuția.

Ben: N-ai auzit nimic?

Nina: Nu. Și nici n-am văzut, dar am auzit că mai târziu, când Savvy și Lucy au plecat împreună, Savvy era încă supărată. Oamenii au văzut-o țipând la Lucy și trântind portiera mașinii. Era clar că se întâmpla ceva acolo.

Lucy a insistat, încă de la început, că nu-și amintește nimic despre uciderea lui Savannah. De fapt, ea susține că

nu-și amintește nimic din noaptea nunții.

Să-l ascultăm din nou pe Colin Dunn, partenerul lui Savannah la nuntă.

Colin: Da, Lucy spune că nu-și amintește nimic din momentul în care a plecat de acasă în acea zi. Cred că nu-și amintește nici măcar faptul că a ajuns la nuntă.

Ben: Deci, ce-și amintește? Din ce ai auzit tu.

Colin: Își amintește că s-a urcat în mașină cu Matt ca să plece la Byrd Estate. Dar pe urmă chiar nimic altceva? Habar n-aveam că amnezia e o chestie reală. Credeam că au inventat asta pentru televiziune.

Ben: E o chestie reală.

Colin: Ciudat, omule. În orice cazul, da, m-au pus să vorbesc cu Lucy la câteva zile după ce a ieșit din spital.

Ben: De ce?

Colin: Încercau să o facă să-și amintească ce s-a întâmplat în acea noapte. Matt îi spusese câteva lucruri, dar rangă de beat. Eu țin la băutură. N-am probleme cu memoria.

Ben: Ai fost de acord cu asta? Să te duci să vorbești cu ea?

Colin: Da, mă rog. M-am simțit prost pentru… ei bine, știi tu. Toată chestia cu femeia aia din mașină. N-a fost frumos. Oricum, m-am dus la familia Chase, pentru că Lucy stătea cu părinții ei. Am rugat-o să-mi spună *ce-și* amintește, și ea a zis: „Ne-am întâlnit în parcare și am intrat cu toții înăuntru și ne-am găsit masa”, iar eu i-am spus: „Nu, n-a fost așa.” După care a început să plângă cu sughițuri, ceea ce a fost foarte ciudat.

Ben: Cu sughițuri?

Colin: Da. Se pare că altcineva i-a văzut pe Matt și Lucy vorbind cu un alt cuplu în parcare și au crezut că eram eu și Savvy. Au spus asta la poliție, pentru că atunci încercau să pună totul cap la cap, așa că totul era important, știi? Dar acea persoană a încurcat borcanele, era beată sau ceva de genul ăsta, pentru că noi am ajuns acolo mai târziu. Lucy și Matt erau deja la masă când am intrat.

Ben: Asta a supărat-o pe Lucy?

Colin: A supărat-o rău de tot. M-a speriat total. Am crezut că o să leșine sau ceva de genul ăsta. Kathleen și Don mi-au spus mai târziu că Lucy a zis că își amintește că a intrat în sala de petreceri, cu Matt, cu mine și cu Savvy. Ca și cum și-ar fi creat o nouă amintire în jurul informației greșite. Cred că totul s-a dus de râpă după aceea. Lucy nu-și putea da seama ce era real și ce născocise în dorința de a-și aminti.

Ben: Ai crezut-o când a spus că nu-și amintește nimic?

Colin: Nu știu, omule. Dacă mințea înseamnă că juca un rol magistral. Am cam crezut-o după ce oamenii mi-au spus că amnezia

nu e doar o chestie de televiziune. N-ar fi trebuit să-și amintească ceva *în cele* din urmă? După ce s-a vindecat rana de la cap? Asta este ceea ce nu prea înțeleg eu. Asta mi se pare suspect, omule.

Ceva mi-a atras atenția în timpul conversației cu Colin – a spus că s-a dus să o vadă pe Lucy la doar două zile după ce a ieșit din spital. S-a dus acolo special pentru a încerca să o ajute să reconstituie noaptea în care prietena ei fusese ucisă, ceea ce pare un stres uriaș pentru cineva care tocmai a suferit un traumatism cranian.

De fapt, puțini sunt cei care vorbesc despre rana la cap a lui Lucy. S-a spus că a suferit un „traumatism cerebral moderat”, care este de fapt o leziune foarte gravă. Am vorbit cu un medic care a preferat să nu declare nimic oficial, deoarece nu a tratat-o niciodată pe Lucy Chase, dar mi-a confirmat că da, amnezia este un lucru real care se întâmplă în cazul leziunilor cerebrale. De fapt, nu e vorba că oamenii care au suferit o leziune cerebrală *au uitat* ceea ce s-a întâmplat, ci de faptul că creierul lor a încetat să mai creeze amintiri. Amintirea nu există.

Deci, ca să răspund la întrebarea pe care mulți dintre voi ați pus-o – da. Apărarea bazată pe amnezie *este* un lucru real. Având în vedere gravitatea rănilor lui Lucy, este posibil ca ea să nu-și amintească ce s-a întâmplat în acea noapte.

Dar este acesta adevărul? Și de ce toată lumea din Plumpton este atât de convinsă că ea minte?

CAPITOLUL 17
LUCY

Cred că ar trebui să ne despărțim.

De îndată ce mă trezesc, văd mesajul lui Nathan. A fost trimis la două noaptea, ora Texasului. La miezul nopții în California. Mă întreb dacă era beat.

De ce????

Râd în timp ce apăs „trimite".

Mă întreb ce l-a împins în cele din urmă peste limită. Poate că a ajuns la episodul în care mi-am tras-o cu Kyle. Crima o poate scuza, dar a tras o linie la faptul că mi-am înșelat soțul.

Este doar șase dimineața în Los Angeles, așa că nu mă aștept la un răspuns imediat. Sau poate vreodată.

Cei de la sala de sport la care merge mama au fost de acord să mă lase să folosesc abonamentul ei cât timp sunt în oraș, și mă urc pe banda de alergare, până când *aleargă, aleargă, aleargă* este singurul gând care se învârte și se învârte în creierul meu.

Nathan nu mi-a răspuns la mesaj până când am ajuns acasă și am făcut duș, dar Matt da.

Fiecare parte a corpului meu se încordează când îi văd numele pe ecran.

Salut. Hai să ne vedem la prânz. Te rog!

Vreau să-l ignor, așa cum am ignorat toate celelalte mesaje pe care mi le-a trimis de-a lungul anilor.

Dar mă gândesc la cererea lui Ben. La cererea bunicii. La Savvy.

Niciodată nu m-am priceput să-l conving pe Matt să facă ceva, dar poate că lucrurile stau altfel acum. Poate că eu sunt diferită acum.

Poate că sunt doar o idioată și mai mare.

Sigur, răspund.

Matt mă așteaptă în separeul restaurantului mexican, cu ochii în telefon. Își ridică privirea și zâmbește când mă vede venind spre el.

O chelneriță trece pe lângă mine, ținând în mână o tavă cu fajitas sfârâind. Fir-ar să fie! Farfuriile ale fierbinți ar putea face tare mult rău dacă ar lovi craniul unui om. Ar trebui să am grijă să nu mă frig în timpul procesului, totuși.

Hai să-l ucidem…

Nu. Nu. N-am energia necesară pentru vocea din cap în acest moment. Să ne concentrăm, creierule.

Matt se ridică în picioare când mă apropii și mă îmbrățișează înainte ca eu să pot reacționa. Miroase familiar – o urmă de cedru în after-shave, mentă de la obiceiul de a mesteca Tic Tac.

Evit să mă uit la el în timp ce ne îndepărtăm, pentru că, în mintea mea, îl lovesc în mod repetat în față cu o farfurie de fajita.

Mă așez pe bancheta din plastic roșu, observând că Matt are o margarita în față și că a comandat una și pentru mine. Nu e genul meu să beau ziua și nici să presar sare pe buza paharului, iar el știa ambele lucruri la un moment dat. Dar cred că nici pe-atunci nu-i păsa.

Îmi sună telefonul și îl scot din geantă. Descoperă că Nathan a răspuns la ultimul meu mesaj.

Pur și simplu mergem în direcții diferite.

Cred că e corect. Este posibil ca eu să mă îndrept spre închisoare, iar el să se întoarcă la aplicațiile de *dating* ca să-și găsească o nouă iubită.

Apare un alt mesaj.

Îmi pare rău. O să-ți împachetez lucrurile. Să-mi spui când vrei să vii să le iei.

Îmi arunc telefonul înapoi în geantă și mă uit la Matt. Fostul soț este în fața mea, fostul iubit îmi trimite un mesaj să-mi iau boarfele. Categoric, sunt pe cai mari.

— Îți mulțumesc că ai venit.

Matt își împletește degetele și-și întinde mâinile până la mijlocul mesei. E clar că ține minte că-mi plac mâinile lui.

— Sigur.

Iau o înghițitură mică din margarita pentru că aș vrea să mă relaxez puțin în această zi și pentru că o să comenteze dacă n-o beau. Mă pricep să evit să-l enervez pe Matt.

În mare parte.

Pun cu grijă băutura la loc. Este o masă tipic mexicană, din plăci de gresie colorată, genul de masă pe care poți să-ți răstorni paharul dacă-l pui pe marginea uneia dintre plăci. Matt urăște când răstorn lucruri.

— Ce mai faci?

Fruntea îi este încrețită de îngrijorare.

— Trebuie să fie greu să te întorci.

— E în regulă.

— Asculți podcastul? întreabă el.

— Da. Țin legătura cu el, de fapt. Cu Ben.

Se oprește cu margarita aproape de buze.

— Poftim?

— M-am întâlnit cu el la restaurant. Mi-a cerut ajutorul.

— Ajutorul tău…?

Spune „ajutor" de parcă ar fi cel mai ciudat lucru pe care l-a auzit în viața lui.

— Da, vrea să-i dau un interviu. Mi-am zis „ce mama mă-sii"?

— Vorbești serios?

Lasă margarita jos. Paharul se clatină pe gresia denivelată.

— Da.

— Lucy, asta nu-i o idee bună.

— De ce nu?

Ochii i se măresc ușor, de parcă ar fi trebuit să știu deja răspunsul la această întrebare.

„Pentru că tu ai ucis-o, Lucy."

— Nu e de partea ta, spune în cele din urmă.

— Nu. Nu este.

— Și… ?

Este exasperat. Sunt foarte familiarizată cu această emoție a lui Matt.

— Nimeni nu e de partea mea. Dar el nu pare a fi de partea nimănui, așa că asta e tot ce pot cere.

Lasă să-i iasă un oftat lung și mai bea o gură din margarita. Încă nu m-am obișnuit cu părul lui mai scurt. E tuns atât de scurt, încât îi pot vedea scalpul. Ceva la asta îl face să pară ostil. Scalpul lui este furios.

— A spus că nu i-ai dat un interviu.

— Bineînțeles că nu.

— Nu-mi pasă dacă dai unul. Asta în caz că ai refuzat din cauza mea.

— Doamne, Lucy, bineînțeles că am refuzat din cauza ta.

E din ce în ce mai exasperat. „Ai putea să arăți puțină recunoștință, dar-ar dracii!” țipase la mine în timp ce-mi îndesam hainele în saci de gunoi. Nu știu nici acum pentru ce ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare. Bănuiesc că voia să rămână căsătorit, deși credea că mi-am ucis cea mai apropiată prietenă?

Nici acum nu-mi pot arăta recunoștința pentru asta.

Am o idee! strigă vocea.

— Cred că ar trebui să o faci.

Înmoi un chips în salsa și îl bag în gură.

— Literalmente nu mă pot gândi la o idee mai proastă.

— Dau un interviu. Kyle a spus deja lumii întregi că m-ai înșelat. Nu vrei să faci publică versiunea ta?

— Nu te-am înșelat.

AM O IDEE!

Reușesc să nu râd în hohote, ceea ce este o adevărată performanță.

— Atunci *chiar* ar trebui să dai interviul și să-i spui asta lui Ben.

Se lasă pe spătarul banchetei, încordându-și maxilarul într-un mod care altădată mă enerva. Trag șervețelul de pe tacâmurile de argint și îmi imaginez cum îi înfig cuțitul în ochi.

— Știi ceva? Bine.

Hai că m-a luat prin surprindere acum. A spus-o pe tonul ăla gen: „O să-i arăt eu ei.”

— Spune-i lui Ben să mă sune din nou. Am s-o fac, adaugă el.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 4 – „APĂRAREA BAZATĂ PE AMNEZIE”

Când s-a răspândit prima dată vestea morții lui Savannah, foarte multă lume a crezut că a fost vorba despre o a treia persoană care a ucis-o pe Savannah și a rănit-o pe Lucy. Dar când poliția nu a putut găsi dovezi că la fața locului ar mai fi fost cineva și când Lucy a continuat să susțină că nu-și amintește nimic despre acea noapte, povestea a început să se schimbe.

V-o amintiți pe Joanna Clarkson? Una dintre vecinele lui Matt și Lucy din „Blocul”? Mi-a vorbit din nou despre cum suspiciunea a început să se îndrepte spre Lucy.

Joanna: Ei bine, zgârieturile și vânătăile de pe brațele lui Savvy erau îngrijorătoare, cu siguranță. Dar tot sceptică am rămas până când am auzit că s-au bătut la nuntă. Și apoi, imediat după aceea, Matt a dat-o afară din casă pe Lucy, așa că nu se poate ceva mai suspect de atât.

Ben: El a dat-o afară? Știi asta cu siguranță?

Joanna: Știu cu siguranță că el i-a cerut să plece.

Ben: Și asta a fost imediat după ce a fost externată din spital, nu?

Joanna: Corect. O sincronizare ciudată, aș putea zice. Nu-ți dai afară din casă soția rănită după ce a suferit o asemenea traumă decât dacă crezi că ea a făcut-o. Îmi pare rău, îl cunosc pe Matt, și ăsta e singurul motiv pentru care ar fi putut face asta. Singurul motiv.

Ben: În acel moment, majoritatea oamenilor pe care îi cunoșteai credeau că Lucy a fost cea care a ucis-o pe Savannah?

Joanna: Toată lumea pe care o cunoșteam credea asta.

Ben: Dar poliția nu a arestat-o niciodată pentru crimă, corect?

Joanna: Nu a făcut-o niciodată. Ceva legat de faptul că nu aveau arma crimei sau destule probe. Nu știu. Nu știu. Cred că au fost depășiți de situație. Fără supărare pentru poliția din Plumpton, dar ei sunt obișnuiți să-i adune pe turiștii beți, nu să investigheze crime.

Ben: Dar faptul că nu existau suficiente dovezi pentru a o aresta pe Lucy nu i-a pus pe oameni pe gânduri?

Joanna: Sigur, m-am gândit puțin la asta. Dar sistemul nostru de justiție are nevoie de dovezi, de martori. Doar pentru că cineva nu ajunge la pușcărie pentru ceva nu înseamnă că nu a făcut-o.

Ben: Ce părere ai de autoapărare? Lucy a fost grav rănită. Au existat discuții despre faptul că poate Lucy a fost nevoită să se apere?

Joanna: De Savannah? Asta-i o prostie. Fata aia era o dulceață. Una dintre fetele alea e moartă, iar cealaltă a plecat imediat în California și a pretins că a suferit un episod convenabil de amnezie – asta e tot ce trebuie să știu. Eu sunt de partea celei care a murit, bine? Sunt de partea ei.

Dar cum rămâne cu motivul? De ce și-ar fi ucis brusc Lucy cea mai bună prietenă? De ce se certau Lucy și Savannah la nuntă?

Nina a părut să sugereze că s-ar fi putut întâmpla ceva între Savannah și Matt. Să fi fost gelozia cea care ar fi putut să o împingă pe Lucy la crimă?

Am vorbit cu Kyle Porter despre această teorie.

Kyle: Lucy mi-a spus că era destul de sigură că și Matt o înșela. Am ezitat să spun asta înainte, pentru că mă gândeam că poate își justifica astfel sieși aventura noastră. Dar mi-a spus odată că ea credea că Matt probabil își făcuse de cap prin cartier.

Ben: Adică, se culcase cu alte femei din cartierul lor?

Kyle: Da. Chiar nu știu dacă a spus asta doar ca să se simtă ea mai bine… poate că asta a fost. Dar am auzit niște chestii despre a doua căsătorie a lui Matt, care s-a terminat destul de repede, și am început să mă simt prost că n-am crezut-o pe Lucy.

A spus niște lucruri despre Matt pe care le-am reevaluat în ultima vreme. De exemplu, odată Matt i-a trimis un mesaj în timp ce eram împreună și deodată s-a schimbat la față. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și ea a spus: „Doar soțul meu care-mi spune ce tâmpită sunt.” Iar altă dată a zis ceva de genul: „Matt preferă să nu vorbesc când ieșim cu prietenii.” Cam dădusem uitării replicile astea, convins că exagerează, dar cred că tipul era cam nesimțit. Savvy chiar mi-a spus ceva odată.

Ben: Despre Matt?

Kyle: Da. Știa despre mine și Lucy, și mi-a spus: „Cred că poți s-o convingi să-l părăsească pe Matt, dacă vrei. Asta ar fi cel mai bine pentru ea.”

Ben: Ai făcut-o? Ai încercat s-o convingi să-l părăsească pe Matt?

Kyle: Nu. Chiar nu căutam o relație, mai ales nu cu o fată de douăzeci și doi de ani sau oricâți o fi avut ea atunci. De fapt, am pus capăt relației la puțin timp după aia. Mi se părea că lucrurile se complicau.

Ben: Cum a reacționat Lucy?

Kyle: Nu părea supărată deloc. Aproape… [*râde*] Aproape că m-am simțit insultat că nu părea să-i pese. Doar a ridicat din umeri și a spus: „Dacă asta vrei.” Totuși, Lucy nu arăta niciodată ce simte. Cred

că de-aia am ignorat remarcile despre Matt. Pentru că nu părea supărată din cauza asta.

Ben: Le-ai mai văzut vreodată pe ea sau pe Savannah?

Kyle: Niciodată pe Lucy, dar am văzut-o pe Savvy o dată, cam la o lună. Era pe stradă, vorbea cu Matt.

Ben: Știi despre ce vorbeau?

Kyle: Nu, dar îmi amintesc că mi-au părut intimi. El avea o mână pe brațul ei, iar ea stătea aproape de el. Și m-am gândit: „Aha, are o logică. Savvy mi-a spus s-o conving pe Lucy să-l părăsească pe Matt pentru că se culcă cu el." Dar asta era doar o speculație. Jur pe Dumnezeu, totuși, omule, că așa părea. Și Lucy îmi spusese că Matt își făcea de cap prin cartier… Este posibil să fi știut că se întâmpla ceva între Matt și Savvy.

Cei mai mulți dintre cei cu care am vorbit au fost sceptici în privința teoriei geloziei, dar nimeni mai mult decât Emmett Chapman.

Emmett: Geloasă? De ce?

Ben: Unele persoane au speculat că Savannah și Matt aveau o aventură.

Emmett: Omule, asta e ridicol.

Ben: De ce?

Emmett: N-am văzut niciodată vreo dovadă în acest sens. Dar chiar dacă ar fi avut, de ce ar fi *ucis-o* Lucy pe Savvy pentru asta? Nu cred că Lucy îl plăcea atât de mult pe Matt.

Ben: Nu crezi că Lucy îl plăcea atât de mult pe propriul soț?

Emmett: La dracu', poate nu trebuia să o spun așa. Am vrut să spun că relația lor devenise puțin cam dificilă.

Ben: Nu crezi că Lucy ar fi putut fi supărată că o prietenă apropiată se culca cu Matt?

Emmett: Nu știu. Poate? Ar fi fost supărată și pe Matt, nu? Iar el e încă în viață.

CAPITOLUL 18
LUCY

Emmett Chapman este unul dintre acei tipi despre care se spune „era chiar sub nasul tău, idioato”.

Genul de tip pe care nu-l observi până când nu ești prea bătrână și prea distrusă ca să-l mai apreciezi. Până când nu ucizi oameni în capul tău (și poate în viața reală, cine știe?) și decizi că, pentru propria lui siguranță și sănătate mintală, ar trebui să stea probabil departe, foarte departe.

Acesta a fost motivul pentru care nu l-am sunat și nu i-am trimis mesaje după ce Savvy a murit.

Acesta a fost, de asemenea, motivul pentru care nu m-am culcat cu el atunci când am observat că ar putea fi interesat. Adică, raționamentul de atunci a fost că eram căsătorită și că *abia* încetasem să-l înșel pe Matt cu Kyle, dar senzația e similară. Să-mi folosesc cel mai bun prieten din liceu ca pretext pentru a-mi părăsi soțul, probabil să i-o trag în timp ce fac asta, e prea mult chiar și pentru mine.

Mă duc în centru, parchez pe stradă și mă holbez la fațada magazinului de artă timp de câteva minute. Cuvintele „Creativitatea face bine sufletului!” sunt scrise cu litere mari și vesele pe vitrina de sticlă, cu flori și inimioare pictate în jurul lor.

Probabil că e opera lui Emmett. În copilărie, mâzgălea mereu – în caiete în timpul orelor de curs, pe trotuare cu cretă, pe propria-i piele când se plictisea. Obișnuia să vină să stea cu mine la barul unde lucra Savvy și să deseneze pe șervețele în timp ce eu scriam.

Desena câte ceva pentru fiecare dintre noi, strecurând un șervețel peste bar pentru Savvy și altul pentru mine. Uneori era o schiță cu mine cocoșată peste laptop, sau o versiune caricaturală veselă a feței mele, sau orice lucru întâmplător care-i trecea prin minte în ziua respectivă.

„Ar trebui să încerci să te faci artist”, i-am spus într-o zi, după ce mi-a prezentat un desen pe șervețel cu un dragon care se cocoța pe o mașină.

„Da, chestii de înaltă calitate”, a spus el, pufnind dispreţuitor.

„Să ştii că sunt! Ce s-a întâmplat cu mutatul la New York şi încercarea de a lucra la romane grafice?”

„Ei bine, se pare că poţi eşua făcând asta de oriunde.”

„Se pare că e mai amuzant să eşuezi făcând asta în New York.”

A scos un hohot de râs şi şi-a lovit umărul de al meu.

„Ar fi trebuit să mergem împreună, după facultate. Aşa cum vorbiserăm.”

Mi-am întors privirea atunci, pentru că nu voiam să mă gândesc cum ar fi arătat viaţa mea dacă, după facultate, aş fi plecat la New York cu Emmett, în loc să mă căsătoresc cu Matt. Mi-am îndreptat atenţia asupra dragonului.

Cred că încă mai am şerveţelele alea, aranjate frumos într-o cutie, aflată într-un colţ al apartamentului lui Nathan.

Mă uit lung la vitrina magazinului.

Nici măcar nu ştiu dacă Emmett lucrează astăzi. Va trebui să ies din maşină ca să verific.

Din clipă în clipă.

Mai am nevoie să trag aer în piept adânc de câteva ori, dar în cele din urmă ies din maşină în aerul lipicios de-afară.

Îmi regret imediat decizia.

Eram atât de concentrată asupra magazinului, încât n-am reuşit să mă uit peste umăr, câteva uşi mai jos.

Un grup de bărbaţi stă sub tenda verde cu alb din faţa unui restaurant, râsetele lor răsunând pe stradă. Unul dintre bărbaţi se uită în direcţia mea, iar zâmbetul îi dispare încet de pe faţă.

Keaton Harper. Fratele mai mare al lui Savvy.

Are barbă şi burtă, dar aş recunoaşte privirea aia ucigaşă oriunde. Unul dintre bărbaţi observă privirea lui Keaton şi scoate un „oh, drace!” zgomotos când mă vede.

Mă întorc repede. Emmett stă în picioare la vitrina magazinului şi ridică o mână într-un gest ezitant.

Sunt tentată să mă întorc iute în maşină, dar toată lumea m-a văzut.

Emmett arată spre uşă, pe care îmi dau seama acum că atârnă un semn cu „Închis”. Dau din cap şi mă îndrept spre ea. În spatele meu, aud murmure furioase.

Emmett zâmbește în timp ce deschide ușa. Uneori mă surprind imaginându-mi copilul pe care l-am cunoscut în copilărie – slab și stângaci, cu păr blond și creț.

Dar nu mai arată așa de pe vremea când eram adolescenți. Acum e înalt și solid. Părul lui blond este ondulat în loc de cârlionțat, tuns și aranjat de parcă nu a trebuit să depună niciun efort, dar probabil că a fost nevoie de puțină muncă. Are un puf de barbă crescut pe maxilar.

Așa cum am spus. „Era chiar sub nasul tău, idioato".

Intru. Magazinul de artă are dimensiuni decente, dar e atât de plin de rahaturi, încât dă senzația unui spațiu claustrofobic. Fiecare centimetru de perete este acoperit de un poster viu colorat sau de panouri complicate, făcute manual din lemn. Mă holbez la peretele uriaș de panouri de lemn cu semne de „Bun-venit" din stânga mea și mă gândesc că, probabil, ai putea provoca daune serioase dacă ai sparge fața cuiva cu unul dintre ele.

Clipesc și îmi îndrept atenția spre Emmett.

— Bună.

— Bună.

Pare intrigat, dar nu tocmai fericit să mă vadă. Nimeni nu-l poate învinovăți. Își drege glasul și un zâmbet mai mare i se înfiripă brusc pe față.

— Îmi cer scuze. Știam că ești în oraș, dar tot sunt un pic uimit să te văd.

— Îmi pare rău că am picat așa, pe nepusă masă.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Zâmbește din nou, iar eu sunt mai ușurată decât vreau să recunosc. Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi pese că toată lumea din orașul ăsta crede că sunt o scorpie criminală, dar aș minți dacă aș spune că nu m-am simțit ușurată să-l aud pe Emmett că măcar pare să fie puțin de partea mea.

— Ești în oraș pentru o chestie de familie? întreabă.

— Da, am venit să stric petrecerea aniversară a bunicii.

Își înclină capul într-un fel care îmi provoacă o ușoară durere în piept. Este felul lui de a spune: „Lucy e din nou ridicolă, dar asta mă amuză."

Face un gest spre rafturile cu vopsele.

— Ăă… ai nevoie de ceva materiale de pictură pentru petrecere?

— Nu. De fapt, am venit doar să te văd.

Pare surprins, dar și puțin încântat.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns pe atunci niciodată la telefon sau la mesaje. Pur și simplu eram…

— Traumatizată? încearcă el să ghicească.

Râd în hohote.

— Da.

— E în regulă. Eu…

O lovitură în geam mă face să tresar. Mă întorc și îl văd pe Keaton cu ambele mâini pe geam, cu fața contorsionată de furie.

— Emmett, ce mama dracului?

Lovește din nou cu ambele mâini în geam. Stă chiar sub un grup de inimioare pictate pe fereastră, de parcă i-ar crește din cap. Ar trebui să fie amuzant, dar acum nu găsesc umor în nimic din toate astea.

— Îmi pare rău. Mai bine te sunam.

Fac un pas spre ușă, spre Keaton, și mă întreb dacă o să mă ajute cineva în eventualitatea în care o să sară pe mine. Emmett ar putea suna la poliție, cel puțin.

Sunt sigură că polițiștii nu se vor grăbi deloc să-și facă apariția. Și nici de partea mea n-or să fie când or ajunge aici.

— Nu.

Emmett întinde mâna spre mine, ca și cum ar vrea să mă oprească, dar degetele lui doar îmi ating ușor brațul.

— E în regulă. Poți să rămâi.

Keaton se îndepărtează cu pași mari, iar eu expir încet.

— Cred că e mai bine s-o șterg înainte să se-ntoarcă.

— Da, bine.

Emmett pare dezamăgit, dar se duce la fereastră și se uită afară.

— Intră în restaurant cu amicii lui.

Deschid ușa și fac un pas afară. Emmett mă urmează, aruncând rapid o privire pe stradă, spre locul unde stătuse Keaton. E încă liber.

— Nina avea de gând să te sune și să te invite la cină, spune el. Ce-ar fi să facem asta curând? Mi-ar plăcea să ne întâlnim.

Mă întorc, confuză.

— Tu și Nina…

— Oh! Da.

Zâmbește.

— Ne dăm întâlnire. De câteva luni.

Bineînțeles că își dau întâlnire.

Mă forțez să zâmbesc încântată.

— Sigur. O cină ar fi grozavă.

Dacă observă că sunt dezamăgită, nu lasă să se vadă.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Lucy.

Mă întorc cu spatele înainte de a mă face și mai mult de râs.

— Și mie, Emmett.

Lucy s-a dus să locuiască la părinții ei după ce a părăsit – sau a fost dată afară din – casa pe care o împărțea cu Matt. Joanna îmi povestește ce s-a întâmplat în cele câteva zile de după crimă, pentru că încă nu-mi este clar de ce toată lumea a început să fie convinsă că Lucy a fost cea care și-a ucis prietena.

Ben: Așadar, faptul că Matt a dat-o afară pe Lucy i-a făcut pe oameni să creadă că Lucy a fost cea care a ucis-o pe Savannah?

Joanna: Așa a început, da. Dar chestiile cu părinții ei au fost cele care le-au întărit convingerea majorității oamenilor.

Ben: Ce chestii?

Joanna: Nu vreau să spun prea multe, pentru că-i iubesc pe Kathleen și Don. Sunt oameni buni. Dar, ascultă. Imediat după ce s-a întâmplat, Kathleen spunea întregului oraș că Lucy n-ar face rău nimănui, iar câteva zile mai târziu și-a schimbat complet retorica.

Ben: Cum așa?

Joanna: A început să devină ciudată și secretoasă. A încetat complet să o mai apere pe Lucy. Se pare că le-a spus niște lucruri *foarte* ciudate celor din familia lui Savannah. Iar Don a refuzat să vorbească cu cineva. Nici acum nu vrea.

Ben: Nu vrea să vorbească deloc despre Lucy?

Joanna: Nu.

Am auzit acest lucru de la mai multe persoane, așa că am început să întreb în stânga și dreapta despre soții Chase.

William: Da, avem un Starbucks de câțiva ani, ceea ce e bine, cred. Dar să te duci acolo doar pentru cafea. Nu cumpăra brioșe sau pâinici sau orice altceva vând ei pe-acolo. Mergi la Daisy Street Bakery pentru așa ceva.

El este William, unul dintre barmanii de la barul pe care Norma mi l-a recomandat. Este o seară liniștită, iar William, care a locuit în Plumpton în toți cei cincizeci și trei de ani ai săi, este fericit să stea de vorbă cu mine. Este un bărbat înalt și lat în umeri, cu o barbă căruntă care se întinde câțiva centimetri dincolo de bărbie. Ar fi intimidant, dacă n-ar fi zâmbetul său prietenos.

Îmi povestește totul despre familia lui Lucy. Bunica ei, Beverly Moore, s-a născut și a crescut în Plumpton.

Are trei copii – Keith, Kathleen și Karen. Keith și Karen locuiesc amândoi în Houston acum, dar Kathleen s-a întors în Plumpton după ce a terminat facultatea. Și-a adus cu ea logodnicul, Don Chase. S-au căsătorit, au făcut-o pe Lucy și au deschis împreună o brutărie – Daisy Street Bakery, pe care mi-au menționat-o numeroși localnici.

William: Ai vorbit cu ei? Cu Kathleen și Don?

Ben: Nu încă, nu.

William: Ar trebui. Don nu vorbește cu nimeni despre Lucy, dar Kathleen o să vorbească sigur cu tine. Ar fi fericită să o facă.

Ben: Crezi?

William: Oh, da. Kathleen e foarte vorbăreață. N-are nimic de ascuns.

Ben: Dar Don?

William: Ce-i cu el?

Ben: Are ceva de ascuns?

William: Ei bine… Ascultă, asta e doar o bârfă de oraș, dar tu încerci să-i dai de cap problemei ăsteia și respect asta. Mulți cred că Don știa mai multe decât a lăsat să se vadă. Era lunecos pe atunci, asta pot să-ți spun. Și nu-l învinovățesc deloc. Dacă ar fi fost fiica mea, aș fi protejat-o indiferent de situație.

Ben: Crezi că Lucy și-a amintit ceva și i-a spus?

William: În primul rând, nu cred nici măcar o clipă în apărarea bazată pe amnezie. Dar, da. I-a spus tatălui ei, iar el a făcut ceea ce trebuia să facă. Asta e ce cred eu. Și la fel cred o mulțime de oameni. Și, mă rog, a fost chestia cu Kathleen și mama lui Savvy, Ivy.

Ben: Ce chestie?

William: Probabil că n-ar trebui să spun nimic, dar cineva trebuie să o facă. După câte se pare, Kathleen i-a spus lui Ivy că știa că Lucy a fost cea care a ucis-o pe Savvy.

CAPITOLUL 19
LUCY

Starea de spirit din casă în această seară nu poate fi descrisă decât ca fiind „agitație ostilă”.

Știu exact în ce moment a început mama să asculte episodul patru, pentru că dintr-odată îi sună pe toți din oraș. Nu reușesc să deslușesc decât câteva cuvinte în timp ce mă strecor pe lângă ușa dormitorului ei și cobor pe scări, tresărind la fiecare scârțâit – „iresponsabil” și „scandalos” –, dar pălăvrăgeala constantă nu se termină niciodată.

— *Nu știu*!

Vocea mamei este foarte puternică acum.

— *A fost atât de drăguț când am vorbit cu el, iar acum se comportă de parcă eu și Don am ști totul. I-am dat un interviu acum câteva luni, i-am spus tot ce voia să știe și nu a difuzat niciun cuvânt*!

Îmi iau poșeta de pe tejghea și mă strecor pe ușă. Trebuie să fiu în altă parte, în caz că își dă seama cine este cu adevărat de vină pentru toate astea (eu).

Tata se plimbă pe aleea din față, transpirația îi înmoaie gulerul cămășii albe, iar eu aproape că dau peste el.

— Te grăbești.

Pare… amuzat, ceea ce este neașteptat, având în vedere starea de spirit a mamei. Chiar dacă el nu ascultă podcastul, nu se poate să nu-i fi trimis imediat un mesaj după ce a început episodul de astăzi.

— Scuze.

Îl ocolesc și îi spun:

— Mă duc la bunica.

Chiar dacă nu mă hotărâsem încă. Dar asta făceam mereu, când eram copil. Fugeam înainte ca țipetele să devină prea puternice ca să le pot ignora.

— Lucy.

Mă opresc și mă uit înapoi la el.

— Dacă ți-ai amintit ceva și vrei să vorbești cu cineva, poți vorbi cu mine.

Deschid gura, dar nu-mi iese nimic. Nu știu sigur la ce mă așteptam, dar nu era asta.

— Eu…

Oftează și-și strecoară mâinile în buzunare. Pare trist, o emoție pe care n-am mai văzut-o la el de mult timp. Am uitat cum arată atunci când nu este doar puțin speriat.

— Poate că nu m-am descurcat cum trebuia. Nu știu. Dar am vorbit serios atunci. E în regulă.

„E în regulă.” Încă îl văd pe tata, cum, cu cinci ani în urmă, cu lacrimi în ochi, mă strângea de umeri și-mi spunea: „Dacă-ți amintești ceva, să-mi spui doar mie, bine? Orice ar fi, e în regulă. Îți promit. Dar poți să-mi spui doar mie. Înțelegi?”

Îmi amintesc că mă uitam la el, la gura lui dură, la disperarea sălbatică din ochii lui, și mi-am dat seama că el credea că eu am ucis-o pe Savvy. De fapt, era *sigur* că eu am ucis-o pe Savvy.

Cred că în ăștia cinci ani nu și-a recăpătat încrederea în mine. Și cine îl poate învinovăți, sincer?

Ți-ai imaginat vreodată că le spargi țestele părinților tăi? M-am gândit la asta o dată sau de două ori. E normal, nu?

— Cu siguranță pe tine-o să te sun primul, spun și mă întorc spre mașină.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 4 – „APĂRAREA BAZATĂ PE AMNEZIE"

Când i-am luat primul interviu, mama lui Savannah, Ivy Harper, nu pomenise nimic despre faptul că Kathleen Chase i-a mărturisit că Lucy o omorâse pe Savannah, așa că m-am dus să vorbesc din nou cu ea. Am întrebat-o despre acele zile de după crimă.

Ben: Mulțumesc că ați acceptat să vorbiți din nou cu mine.

Ivy: Sigur.

Ben: Încerc să înțeleg cum a devenit Lucy suspectă în cazul uciderii lui Savannah. Puteți să-mi explicați?

Ivy: Pot să încerc.

Ben: Ați văzut-o pe Lucy după ce a murit Savannah?

Ivy: Oh, da, bineînțeles.

Ben: Când?

Ivy: Am ajuns la spital la zece minute de la sosirea ei. Am vrut să aflăm ce s-a întâmplat cu Savvy. Nu ne-au lăsat să intrăm, totuși. Nu în acea zi. A trebuit să așteptăm până a doua zi.

Ben: Ce s-a întâmplat când v-ați dus să o vedeți?

Ivy: Am implorat-o să-mi spună ce s-a întâmplat, dar îmi tot zicea că nu-și amintește. Plângea și plângea… Mi-a părut rău pentru ea în acel moment, dar eram și incredibil de frustrată. Era singura persoană din lume care putea să-mi spună ce s-a întâmplat cu Savvy, iar ea nu făcea decât să plângă în hohote.

Ben: Eu… Bun. Deci. Ați mai văzut-o vreodată după aceea?

Ivy: De multe ori.

Ben: De multe ori?

Ivy: M-am gândit că cel mai bine pentru mine era să continui să merg la ea, să insist și să o las să vadă cât de supărată eram.

Ben: În acele momente, credeați deja că ea o făcuse?

Ivy: Aveam bănuielile mele. Erau zgârieturile de pe brațul lui Savvy și vânătăile pe care Lucy nu și le putea explica. Apoi au început să apară oameni care au spus că s-au certat la nuntă. Și de fiecare dată când mă duceam să vorbesc cu Lucy, ea se purta… ciudat.

Ben: Ciudat?

Ivy: Era isterică. Plângea și tremura. A fost ciudat, având în vedere că ea este o fată destul de stoică în mare parte din timp.

Ben: Ați avut impresia că ar avea probleme din cauza rănii la cap?

Ivy: Ce fel de probleme?

Ben: În cazul leziunilor cerebrale traumatice, oamenii au adesea probleme în a-și crea amintiri în același mod. Mai ales amintiri pe

termen scurt. Acest lucru poate dura mult timp după leziune.

Ivy: Chiar nu știu.

Ben: Lucy părea confuză? Uita mereu lucruri? În afară de incident, vreau să spun.

Ivy: Hmmm… La drept vorbind, cam uita. Mă duceam acolo și începea să-mi spună toate lucrurile pe care mi le spusese data trecută. Am crezut că doar voia cu adevărat ca eu să știu.

Ben: Dar la momentul respectiv, nu v-ați gândit că rana ar putea explica comportamentul ei ciudat?

Ivy: Poate. Nu-mi amintesc exact. Dar, sincer, oricum nu contează. După ce am văzut cum se comportau Don și Kathleen, am știut cu siguranță că Lucy a fost.

Ben: Cum se comportau?

Ivy: Suspect. Don îmi dădea târcoale în timp ce eu îi puneam întrebări lui Lucy. Kathleen ne lăsa în pace, dar Don se purta foarte ciudat de fiecare dată când mă duceam pe-acolo. La început, a fost de-a dreptul ostil.

Ben: Ostil?

Ivy: Mi-a spus că o supăr pe Lucy, că și ea a fost rănită și că trebuie să aștept să vorbesc cu ea. Kathleen l-a convins, dar el stătea în ușă și asculta tot. Nu ne lăsa niciodată singure. Chiar le-am vorbit celor de la poliție despre asta.

Ben: În legătură cu faptul că rămânea în cameră?

Ivy: Da. Mi s-a părut că se poartă… ca un om care încearcă să se asigure că fiica lui nu spune un lucru greșit. O trata ca și cum ar fi fost din nou un copil. Am început să cred că Lucy i-a zis ceva și el încerca să o protejeze asigurându-se că nu spune nimănui altcuiva. Apoi cred că Kathleen s-a simțit vinovată și a zis ceva.

Ben: Ce a spus?

Ivy: [*oftat lung*] Știi, am ținut asta pentru mine, pentru că nu-i condamn pe Kathleen și Don. Chiar nu-i învinovățesc. Dar odată, când am fost la ei acasă, Kathleen a venit afară după mine după ce am terminat de vorbit cu Lucy. Și m-a îmbrățișat îndelung, iar când ne-am îndepărtat, plângea și mi-a spus: „Mai așteaptă puțin, bine? O să îndrept lucrurile.”

CAPITOLUL 20
LUCY

— Încerci să insinuezi că sunt nebună?

Ben stă în locul său obișnuit de la restaurant, rezemat dezinvolt pe banchetă. Laptopul e închis în fața lui, iar caietele de notițe sunt așezate ordonat deasupra. A terminat pe ziua de azi, a luat o pauză sau m-a văzut venind și a pus totul deoparte.

Mijește ochii către mine.

— Ce e?

Mă strecor pe bancheta de vizavi de el. Puștiul roșcat din spatele tejghelei se holbează la mine. Cineva trebuie să-i fi spus cine sunt.

— Întrebările pe care i le-ai pus lui Ivy. Unde voiai să ajungi?

— Unde crezi că voiam să ajung?

O parte a gurii i se ridică într-un zâmbet agravant.

— Că sunt nebună. Că o lovitură la cap și stresul de a fi acuzată de crimă m-au afectat și m-au făcut complet nebună.

— Nu asta am vrut să spun.

— Și atunci ce?

— Încerc doar să-mi fac o imagine clară a ceea ce s-a întâmplat imediat după crimă. Pare că întreaga atenție era intens concentrată pe descoperirea celui care a ucis-o pe Savvy. Câte zile ai avut la dispoziție pentru recuperare înainte ca mama lui Savvy să vină să-ți pună întrebări?

Zero. Încă o mai văd pe doamna Harper stând în ușa salonului meu de la spital, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Mă ținea de mâini și mă implora: „Te rog, Lucy, *te rog*. Trebuie să știm ceva. Orice."

— Mi se pare ciudat că mama ta a fost atât de dispusă să-i permită doamnei Harper să te viziteze imediat fără să-și facă griji.

Ben ridică o sprânceană.

— Am spus că nu era nicio problemă. La momentul respectiv. Puteam să iau propriile decizii.

— N-am zis că nu puteai.

Fac o pauză și apoi scot pe gură următoarele cuvinte:

— Eram și eu interesată să aflu cine a ucis-o pe Savvy. Și nu le-am spus niciodată părinților mei că eu am făcut-o.

Cel puțin din câte-mi amintesc, oricum. Zilele de după crimă sunt foarte neclare.

Ascultă, când te lovește dorința de a ucide pe cineva, uneori trebuie să te lași dus de val.

Vocea este puternică și clară. De fapt, tresar puțin și mă uit în jur, ca și cum cineva ar putea sta lângă mine.

Ben își înclină capul.

— Știu.

— Spun doar că nu m-a deranjat deloc că Ivy a venit la mine și mi-a pus întrebări. Am vrut să ajut.

— Sunt sigur că așa a fost.

— Ce vrea să însemne asta?

— Oh, Doamne, Lucy, înseamnă că „sunt sigur că așa a fost”.

Acum e amuzat, iar eu sunt surprinsă să descopăr că-mi pasă cu adevărat dacă el crede sau nu că am ucis-o pe Savvy. Iar asta e al dracului de enervant.

— Întotdeauna crezi că oamenii au intenții josnice, sau e vorba doar de mine? întreabă el.

— E vorba doar de tine, mint eu.

— Spun doar că, dacă ar fi fost vorba de copilul *meu,* care tocmai a suferit o traumă majoră și o rană gravă, care i-a pus viața în pericol, nu aș fi lăsat pe nimeni să se apropie de el. I-aș fi construit un fort de perne și i-aș fi păzit ușa. Chiar dacă acel copil ar fi o femeie de douăzeci și patru de ani care pretinde că totul e în regulă.

Ben arcuiește o sprânceană.

— Dar asta e doar părerea mea.

Nu știu ce să răspund la asta, așa că mă uit la adolescentul care acum scrie cu furie pe telefon, cu vârful limbii ieșit într-un colț al gurii.

— Știai că Beverly m-a invitat și pe mine la petrecerea de ziua ei?

Atenția mi se îndreaptă din nou spre Ben, iar buzele mi se arcuiesc.

— A omis să menționeze acest lucru.

— Ești de acord să vin?

— E petrecerea ei. Nu ai nevoie de permisiunea mea.

— Simt că da.

Se lasă pe spătarul banchetei, dându-și părul la o parte din ochi cu un fel de senzualitate degajată care mă face să mă simt inconfortabil.

— De ce? E împotriva regulilor să mergi la o petrecere aniversară cu familia femeii suspectate de uciderea subiectului podcastului tău? Există o etică a podcasterilor?

— Nu…

Își înclină capul, ca și cum s-ar gândi.

— Nu este împotriva regulilor. Întotdeauna am considerat că etica podcasterului este aceeași cu cea a jurnalistului.

— Sigur.

— N-am să vin dacă te face să te simți stânjenită.

— Tu ești cel care o să se simtă stânjenit.

— Crezi?

— Mama n-a apreciat episodul patru, deoarece ai insinuat subtil că a fost o mamă rea pentru că a lăsat-o pe Ivy să vorbească cu mine și că poate este implicată cumva.

— Ajung cu greu să mă simt stânjenit.

Părul ăla nenorocit îi intră iar în ochi.

Zâmbetul mi se lățește.

— Te cred.

— Asta înseamnă că ar trebui să vin?

— Trebuie neapărat să vii. Bănuiesc că bunica o să fie foarte dezamăgită dacă n-o să fii acolo.

— Crezi?

Pare flatat.

— Absolut.

— Bine, atunci. Am să fiu acolo mâine.

— Abia aștept.

— Și facem primul interviu luni?

— *Primul* nostru interviu? Am vorbit de mai multe ori.

— Primul interviu în care intrăm cu adevărat în detalii. Bunica ta a spus c-o să rămâi aici până săptămâna viitoare?

Las să-mi scape un oftat lung.

— Așa a spus, nu?

— E greșit?

— Nu. Are dreptate.

Mi-a cumpărat un bilet dus, ceea ce ar fi trebuit să fie un semn că plănuia să stau mai mult decât a lăsat de

înțeles. Aș putea să-mi rezerv un bilet și să plec de aici, dar acum sunt interesată. Nu mă pot abține să mă gândesc la ce a spus bunica – că Ben chiar o să rezolve cazul ăsta.

Simt că sunt datoare față de Savvy să rămân până când o va face.

Ca să nu mai spun că n-am la ce să mă întorc. Sunt în continuare concediată, iubitul meu este acum fostul iubit și încă n-am semnat contractul de închiriere pentru un nou apartament. Aș putea la fel de bine să rămân aici, chiar dacă *orașul ăsta* mă face să-mi doresc să-mi ard un pumn în față.

— Bine, spune el. De săptămâna viitoare încep o chestie nouă, schimb formatul podcastului. Voi lansa o grămadă de mini-episoade în loc să fac doar două pe săptămână, astfel încât să putem transmite lucruri în timp real. Cred că oamenilor o să le placă foarte mult.

— Grozav, spun eu sec.

El ridică o sprânceană.

— Bine. Nu contează. Luni, zic. Primul interviu. O să fiu pregătită.

Sunt mereu pregătită, cântă vocea. *Hai să distrugem ziua cuiva*!

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL BONUS 1

Hei, oameni buni. Știu că nu vă așteptați la un nou episod până mâine, dar trebuie să vă pun la curent cu ce se întâmplă cu show-ul. În primul rând, m-am întors în Plumpton, Texas. Și, în al doilea rând, am luat legătura cu Lucy Chase.

Știu că mulți dintre voi ați aflat deja acest lucru, pentru că ați văzut poza cu noi doi la restaurant. Pentru a răspunde la întrebarea pe care vreo zece mii dintre voi ați pus-o pe Twitter – da, Lucy a fost de acord cu un interviu.

Pentru ca dezvăluirea să fie completă, am să vă spun că întotdeauna am contat pe obținerea unui interviu cu Lucy. Bunica ei m-a asigurat că o poate convinge să mi-l acorde și nu s-a înșelat. După spusele lui Beverly, nici măcar nu i-a luat prea mult să o convingă. Până acum, Lucy a fost directă cu mine.

Și, ca să fiu sincer cu voi, a trebuit să renunț sau să refac complet unele dintre episoadele pe care le aveam planificate pentru restul sezonului. Faptul că Lucy s-a întors în oraș a schimbat complet lucrurile, iar noi am aflat multe informații noi în ultima vreme.

Vreți să știți care sunt unele dintre aceste informații noi? Urmăriți-ne mâine pentru a asculta un interviu cu Matt Gardner.

Da, *acel* Matt Gardner. Fostul soț al lui Lucy, care dă primul său interviu.

Și fiți cu ochii pe aplicația de podcast, pentru că voi lansa câteva episoade bonus scurte, cum ar fi acesta, pentru a vă ține la curent cu tot ceea ce se întâmplă aici.

Deocamdată, vă las cu acest interviu cu Nina Garcia.

Nina: Da, bineînțeles că o cunosc pe doamna Chase. Sau… Kathleen. În liceu îi spuneam întotdeauna „doamna Chase" când mă duceam acasă la Lucy. Un obicei greu de schimbat.

Ben: Sunteți prietene?

Nina: Păi, o salut când o întâlnesc, dar nu suntem prietene sau ceva de genul ăsta.

Ben: Îți amintești să o fi văzut la nuntă?

Nina: Sigur, vag.

Ben: Tot timpul? Mai târziu în acea noapte?

Nina: N-aș putea spune. A trecut prea mult timp.

Ben: Ce zici de Colin Dunn? Îl știi pe Colin?

Nina: Puțin, da, pe vremea când locuia aici. De ce?

Ben: Ai auzit într-un episod lansat de curând că a făcut sex în mașină cu o femeie căsătorită după petrecerea de nuntă?

Nina: Da.

Ben: Mai multe surse susțin că Kathleen și Colin aveau o aventură.

Nina: …Ce?

Ben: Știai despre asta?

Nina: Ce? Cine a spus așa ceva?

Ben: Persoanele respective au cerut să rămână anonime. Deși am reușit să verific informația.

Nina: Colin? Colin Dunn?

Ben: Da.

Nina: Păi, ea e cu treizeci de ani mai în vârstă decât el.

Ben: Treizeci și doi de ani, da.

Nina: Ăă…

Ben: Mi s-a spus că e un fel de secret știut de toți aici, în Plumpton.

Nina: Serios? Mie nu mi-a spus nimeni. Dar cred că…

Ben: Ce?

Nina: Ei bine, acum că ai adus vorba, îmi amintesc că l-am auzit odată zicând că-i plac femeile mai în vârstă. Am crezut că se referea la Savvy, pentru că era cu patru sau cinci ani mai mare decât el. Se pare că se referea la cele și *mai în vârstă.*

Ben: E un pic ciudat, nu-i așa?

Nina: Să te culci cu o femeie cu treizeci de ani mai în vârstă? Ce să zic, gusturile nu se discută.

Ben: Nu, că toată lumea știa că Kathleen avea o aventură cu iubitul lui Savannah și nimeni n-a considerat că e important să pomenească acest lucru.

Nina: Ei bine, n-au avut aventura în timp ce era cu Savvy, nu-i așa?

Ben: De fapt, conform cercetărilor mele, cele două s-au suprapus. Și, după cum am spus, o misterioasă femeie căsătorită în mașină…

Nina: …Oh. Atunci, da. Asta e cam ciudat.

CAPITOLUL 21
LUCY

Mă aștept ca mama să anuleze petrecerea.

Am ascultat mini-episodul lui Ben cu neîncredere prima dată și mai mult decât ușor amuzată a doua oară.

Nu știam că mama avea chestia asta în ea.

Poate că ar trebui să fiu puțin supărată în numele lui Savvy, dar ea nu a fost niciodată atât de serioasă în privința lui Colin și cred sincer că și ea ar fi fost amuzată.

Aștept, încordată, ca mama să explodeze.

Dar nu o face. A doua zi dimineață, când cobor, o găsesc cosând veselă dantela pe o pătură pentru bebeluși, pe care o face pentru una dintre fetele de la biserică.

Negarea a funcționat întotdeauna bine în cazul ei.

Așa că nu am zis nimic, îi trimit lui Ben un SMS în care scriu doar „Dar-ar dracii, fiule" și mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Mama insistă să ajungem la restaurant cu o oră mai devreme, ca să putem face micro-managementul angajaților însărcinați cu pregătirea petrecerii. Ei nu par deosebit de deranjați de asta, de parcă ar fi obișnuiți cu femei în rochii cu imprimeuri florale stridente care se agită în legătură cu amplasarea exactă a lumânărilor în borcane de sticlă.

Mama și-a ratat vocația de organizatoare de nunți. Ar fi fost atât de bună la construirea unei imagini fericite pentru o zi.

Ne aflăm într-o sală mare pentru evenimente speciale, în partea din spate a restaurantului. Au aranjat o masă lungă, în stil picnic, cu lumânări în borcane și aranjamente florale pe mijloc.

Mama nu spune nimic despre margarete. Probabil pentru că arată atât de bine. Sau a uitat complet că ar fi trebuit să fie trandafiri roz.

Bunica sosește exact la timp, însoțită de Ashley și Brian (verii mei, nepoții nemernici). Amândoi sunt mai tineri decât mine – douăzeci și ceva de ani – și niciunul dintre ei nu pare teribil de fericit să fie acolo. Brian abia își ridică privirea din telefon ca să mă salute.

Părinții lor, Keith și Janice, îi urmează înăuntru. Mătușa mea Karen, cea mai tânără dintre frații mamei, intră îmbufnată după ei, cu obișnuita expresie acră. O însoțește un bărbat necunoscut, îmbrăcat într-un costum de mărime nepotrivită.

Nu știu când au ajuns toți în oraș. Mama a dispărut în mod misterios de câteva ori în ultimele două zile, așa că presupun că sunt aici de ceva vreme. Se pare că nimeni nu a fost interesat să mă vadă mai devreme.

Toți se uită la mine și apoi se îndepărtează repede. Cu excepția lui Ashley, care se uită la mine de sus până jos și apoi strâmbă din nas, ca și cum ar dezaproba ceea ce vede.

Mă uit în jos la rochia mea. E neagră și, prin urmare, nu se potrivește cu restul veșmintelor colorate ale celorlalți invitați. De asemenea, are un decolteu îndrăzneț, care ar fi mai incitant pe cineva cu sâni mai mari. Totuși, chelnerul care se învârte în jurul sălii, oferind aperitive, pare să îl aprecieze. Fac și eu ce pot.

Bunica se grăbește spre mine, paietele ei purpurii grăbindu-se odată cu ea. Rochia aniversară este cam de fetișcană și te duce cu gândul la o animatoare din Vegas.

Mă strânge de braț.

— Totul arată minunat.

— Știi că mama a făcut cea mai mare parte.

Unchiul Keith și mătușa Janice apar în spatele ei și îmi oferă îmbrățișări largi și zâmbete crispate.

— Mă bucur să te văd, Lucy, spune unchiul Keith, trecându-și o mână peste barbă.

— Mă mir că nu te-ai recăsătorit, spune mătușa Janice, încruntată.

— Ei bine, n-a fost atât de grozav prima dată.

Râd. Ea nu.

— Uau, spune Ashley.

Părul ei, care era șaten-deschis ultima dată când am văzut-o, e vopsit într-o nuanță de roșcat foarte frumoasă, și poate că i-aș fi făcut complimente dacă nu s-ar fi zgâit la mine ca la un extraterestru.

— Bună, Lucy.

Brian își ridică privirea de pe telefon atât cât să se uite la sânii mei.

— Brian, arăți foarte bine!

Cred că mama spune doar minciuni sfruntate acum. Îi dă părul șaten și ciufulit de pe ochi, iar el se trage

înapoi ca și cum ăsta ar fi cel mai rău lucru care i s-ar fi întâmplat vreodată în cei douăzeci și unu de ani ai săi.

Zâmbetul de pe fața mamei se transformă în grimasă de groază când vede ceva în spatele meu.

Mă întorc. Este Ben, care ține în mână un cadou cu o fundă roz uriașă, împachetat mult prea frumos pentru ca el să fi făcut-o singur. Poartă o cămașă albastră cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate, și observ că Ashley nu dezaprobă nimic din ce vede acolo.

Sincer, nu o pot învinovăți.

— Ben! exclamă bunica în același timp în care mama spune:

— Ce cauți aici?

Ben ridică o mână în semn de salut. Dacă este surprins că mama nu știa că vine, nu o arată.

Nu mă pot abține să mă gândesc că ar fi putut păstra mini-episodul pentru mâine. L-a postat înainte de petrecere, când știa că o va întâlni după publicare.

Sunt totodată impresionată și puțin speriată.

— Kathleen, nu fi nepoliticoasă, zice bunica, făcându-i semn cu mâna mamei. Eu l-am invitat.

— Tu l-ai invitat?

Mama practic țipă, apoi se uită la mine, de parcă ar trebui să fiu și eu îngrozită de asta.

Îi zâmbesc și apoi mă îndrept spre el. Îi smulg cadoul din brațe.

— Ben. Arăți îngâmfat ca de obicei.

Surprins, scoate un hohot de râs scurt.

— Mulțumesc?!

Mama se holbează la mine în timp ce așez cadoul pe masă alături de celelalte. Keith, Janice și progeniturile lor par derutați.

— Atenție, toată lumea, el este Ben Owens, spune cu voce tare bunica. E gazda acelui podcast, pe care-l știți cu toții.

Ashley rămâne cu gura căscată. Brian începe să trimită furios mesaje. Keith și Janice par să aștepte încă poanta anecdotei.

Arunc pe furiș o privire către tata. Privește încruntat dintr-un colț. Karen se apropie grăbită de mama și îi șoptește ceva la ureche.

Un grup de doamne mai în vârstă, cu părul făcut permanent, apare la ușă, iar bunica se duce la ele ca să le întâmpine. Mama i se alătură, evitând să se uite la Ben.

Toți ceilalți se holbează la el, așa că mă duc să-i țin companie. De obicei, toată lumea se holbează la *mine.* Faptul că suntem unul lângă celălalt le ușurează situația.

Amândoi tăcem pentru o clipă.

Îi arăt micul bar amenajat pe peretele îndepărtat.

— Bei ceva?

— Doamne, da.

O oră mai târziu, stau la mijlocul mesei, cu bunica de o parte și Ben de cealaltă, aranjament asupra căruia bunica a insistat. („E ziua mea de naștere, eu decid unde stă fiecare!” a declarat ea cu voioșie, ignorând protestele mamei.)

Sunt la al doilea pahar de vin și încep să nu mai văd prea clar întreaga încăpere, ceea ce e plăcut.

Au înghesuit toate scaunele posibile la această masă, iar brațul mi se tot freacă de cel al lui Ben. Pe el nu-l văd în ceață. De fapt, chiar prea clar, iar eu fac tot posibilul să nu mă uit deloc la el.

Îmi amintesc brusc că a trecut cel puțin o lună de când n-am mai făcut sex, de când eu și Nathan am trecut printr-o perioadă de abstinență premergătoare dezvăluirii crimei. A trecut mult mai mult timp de când n-am mai făcut sex cu adevărat *grozav* (mulțumesc pentru nimic, Nathan).

Ospătarul se oprește în spatele meu și îmi umple cu vin paharul aproape gol.

Ei bine, asta nu mă va ajuta să nu mă mai gândesc la sex.

Mă întind spre pahar, apoi mă răzgândesc. În schimb, îl împing cu două degete câțiva centimetri.

Ben mă privește, iar ochii noștri se întâlnesc în timp ce mă las pe spătar. Mă uit repede în altă parte.

Betsy este vizavi de noi – prietena mamei care a adus la ceai/vin excelentele negrese cu 285 de calorii per bucată – și se holbează fără jenă la Ben. El se preface că nu observă.

— Bruce, spune Betsy.

— Ben, o corectez și întind mâna după apă.

— Ben. Știi zicala aia, avea o față pentru radio?

Râd în timp ce înghit și aproape că mă înec cu apa.

— Betsy! exclamă mama.

— Ce? Tocmai vorbeam despre asta zilele trecute!

— Am auzit-o, da.

Ben pare amuzat.

— Tu nu ai așa ceva. De fapt, aș spune că e mare păcat că ai decis să lucrezi la radio.

Râsetele se înalță de la masă. Chiar și tata chicotește.

— Vă mulțumesc.

Ben roșește de parcă n-ar fi fost complimentat prea des pentru felul în care arată. De parcă n-ar fi vizitat r/Podcasts pe Reddit și n-ar fi văzut discuțiile despre cât de drăguț este.

— Cum te-ai apucat de povestea asta? întreabă Keith. De podcasting, vreau să spun.

— Mi-au plăcut podcasturile. De fapt, eram obsedat de ele. Mai ales de cele despre crime adevărate. Așa că am decis să încerc să fac și eu unul.

— Așa, pur și simplu? întreabă Karen. Nici măcar n-ai fost reporter de investigații înainte, nu-i așa?

Îmi dau seama că n-are nevoie de răspuns la această întrebare. Îl căutase pe Google mai devreme. Probabil că ajunsese până la pagina a cincea.

— Nu, ca jurnalist m-am ocupat mai ales de lifestyle și divertisment. Crimele adevărate au fost mai degrabă un hobby al meu. De fapt, m-am băgat de-a lungul anilor în o grămadă de cazuri, am participat pe acele site-uri unde detectivii amatori încearcă să rezolve chestii. Când am decis să mă ocup de primul meu caz, l-am ales pe cel despre care aveam deja cele mai multe informații, doar ca să-mi fie mai ușor.

— L-ai rezolvat? întreabă Keith.

— Bineînțeles că l-a rezolvat, spune Janice și îl bate ușor pe braț. Ți-am spus totul despre asta.

Keith se încruntă de parcă nu-și amintește acea conversație sau poate majoritatea lucrurilor pe care i le spune soția lui.

— L-am rezolvat, spune Ben.

— Îți amintești, îi zice Janice soțului ei. Adolescenta ucisă în seara balului de absolvire din Carolina de Sud. I-au găsit cadavrul în portbagajul mașinii unui profesor, dar tipul a *jurat* pe toți sfinții că nu el a făcut-o. În plus, nu avea niciun motiv și avea un alibi.

Keith clatină din cap, încă neștiutor.

— El a omorât-o?

— Nu, zice Ben. Prietenul fetei a făcut-o. A pus-o în portbagaj pentru că a crezut că flirta cu profesorul și că

poate era ceva între cei doi. Nu era nimic, din câte mi-am dat seama.

— A fost ușor, totuși, spune Ashley, cu sprânceana ridicată a cochetărie. Întotdeauna e vorba de iubit sau de soț.

Ochii ei se îndreaptă spre mine și apoi se îndepărtează rapid.

Întotdeauna iubitul, cu excepția cazului în care este cea mai bună prietenă.

Am o idee!

Nu acum.

— Am avut totuși o presimțire de la început, recunoaște Ben.

— Ai o presimțire și de data asta, Ben? întreb. Crezi că îl vei rezolva și pe ăsta?

— Oh, ce bine, a sosit cina, spune mama cu voce tare.

Doi chelneri intră în sală, cu farfuriile pe brațe.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Ben. Buzele îi tresar, dar nu spune nimic.

Mănânc repede, pentru că vinul chiar începe să mi se urce la cap. Un ospătar stă la pândă, gata să-mi umple din nou paharul la cel mai mic semn. Paharele sunt întotdeauna pline, însă eu îl pun deoparte de al meu și mă uit în jurul mesei. Obrajii lui Keith sunt roșii. Ashley râde zgomotos.

Cred că ar trebui să fie distractiv. Sau, poate, *este* distractiv. Pentru toți ceilalți. Ar putea să facă o poză și să o pună pe Instagram – #petrecere #distracție #imiiubescviața – și nu ar fi o minciună.

— Ai de gând să scrii o carte, Ben? întreabă bunica, continuând, se pare, o conversație la care eu nu fusesem atentă.

— O carte? Nu.

Se uită la mine.

— Într-o zi, poate, dar n-am niciun plan acum.

— Oamenii spun că o vei face.

— Care oameni?

— Știi tu.

Își flutură mâna.

— Cei de pe Twitter.

— Bunico, ai cont pe Twitter?!

Brian pare atât de surprins, încât mă întreb subit ce fel de rahaturi a postat pe Twitter. Ceva ce nu vrea ca

bunica lui să vadă, în mod clar.

— Ești un scriitor bun, spune Janice. Ți-am citit câteva dintre articolele publicate în *Atlantic* și *Vanity Fair.*

— Mulțumesc, spune el.

— Lucy, tu nu voiai cândva să fii scriitoare?

Keith, această rudă pe care abia o cunosc, se uită la mine ca și cum l-aș fi dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat?

N-am fost atât de bună, cred, asta ar fi trebuit să spun. Oamenii iubesc rahaturile de genul ăsta – umilință și onestitate, legate împreună pentru ca toată lumea să se simtă mai bine după o întrebare nepoliticoasă.

Zâmbesc.

— Ei bine, știi tu. Nimeni nu vrea să citească o carte scrisă de o criminală.

Keith se înroșește. Tata își dă ochii peste cap.

— Lucy, spune mama cu oboseală în glas.

— De ce nu ai scris niciodată un volum de memorii?

E clar că Ashley a așteptat toată noaptea să pună această întrebare.

— Este puțin cam greu să scrii o carte de memorii despre ceva ce nu-ți amintești.

— Ai putea scrie despre orice altceva.

Ridic din umeri.

Hai s-o ucidem…

— Nu spui niciodată partea ta de poveste, insistă Ashley.

Am spus-o de mai multe ori decât pot număra. Nimeni nu m-a crezut.

— I-o spun lui Ben.

Iau o gură de vin. Capul tatei se ridică. Ochii îi scânteiază de furie și de întrebări.

— I-o spui lui Ben? rostește mama atât de încet.

Poate că vorbele ei sunt chiar interpretate ca fiind calme de către restul celor de la masă.

Poate că *sunt* calme. Arunc o privire rapidă în jur și nimeni altcineva nu pare agitat.

Nici *eu* n-ar trebui să fiu neliniștită. Sunt o femeie matură, liberă să dau interviuri oricărui podcaster îngâmfat pe care îl aleg.

Am o idee. Hai să-l ucidem…

Îmi strâng degetele în pumn și alung vocea.

— Da. O să fac un interviu cu Ben în curând.

— Am vorbit deja despre câteva lucruri, adaugă Ben.

— E o decizie interesantă, Lucy, spune tata.

Ashley râde în hohote și apoi își pune o mână peste gură. Alții chicotesc și ei cu nervozitate.

— Toată lumea are așteptări extrem de mari de la Ben, spun eu și încerc să par dezinvoltă. Încerc doar să ajut acolo unde pot.

— Iar eu apreciez acest lucru.

Ben încearcă, de asemenea, să pară dezinvolt. Eu mă pricep mai bine la asta.

Tata deschide gura de parcă ar mai avea ceva de adăugat, apoi pare să se răzgândească.

— Lucy ar trebui să-și spună singură povestea în loc să o spun eu, nu credeți? întreabă Ben.

— E adevărat, spune Ashley cu ochii larg deschiși.

Ce porcărie!

Vocea din capul meu este atât de puternică, încât abia mă opresc să nu sar în sus.

Hai s-o omorâm!

Mă uit la cuțit, dar sunt prea amețită ca s-o omor pe Ashley. Pe bune sau în gând.

Sau pe el?

Mă foiesc în scaun. Conversația continuă fără mine, iar mama se uită lung la mine.

— Asta este, nu? spune ea.

— Ce?

Am o idee!

— Adevărul, spune mama. Asta este tot ce ne-am dorit vreodată oricare dintre noi. Să aflăm adevărul.

— Da, zic eu și încuviințez. Adevărul.

Sorb îndelung din vin, ceea ce *nu* ar trebui să fac, dar vreau să potolesc vocea. Funcționează.

— Iar adevărul presupune să răscolești viața personală a oamenilor?

Fața lui Keith este și mai roșie. Furia și alcoolul se împletesc pentru a da naștere unui om stacojiu.

— Keith, spune Janice încet, punându-i o mână pe braț.

El o respinge, scuturându-se.

— Îmi pare rău, dar de ce ne comportăm cu toții ca și cum acest om ar fi binevenit aici? El…

— Ești foarte binevenit, Ben, îl întrerupe bunica, mângâindu-l pe braț.

Se uită la ea amuzat.
— Mamă! spune Keith și își aruncă mâinile în aer. Pentru numele lui Dumnezeu! A difuzat acel podcast și a spus că…
— Keith! se răstește mama.
— …Kathleen s-a culcat cu un tânăr de douăzeci de ani într-o mașină!
— Uau! spune Ashley.
— Oh, Doamne.
Brian chiar pune jos telefonul.
— Dă-o-n mă-sa, Keith! spune tata.
— Ce? Nici măcar nu-i adevărat!
Keith arată cu un deget furios spre Ben.
— Mergi la podcastul acela al tău insignifiant cu știrile tale false și lansezi aceste acuzații din „surse anonime”, spune el și desenează cu degetele ghilimele în aer.
— Poate e timpul pentru plăcintă? întreabă mama.
Keith o ignoră, atenția lui fiind fixată pe Ben.
— Care sunt aceste surse?
— Îmi pare rău, nu pot dezvălui asta.
— Sau pentru cadouri? sugerează mama.
— Bineînțeles că nu poți! Pentru că ele nu există!
— Sau mai mult vin? sugerează bunica, ridicând paharul.
Un chelner se grăbește să i-l umple din nou.
Betsy se apleacă peste masă.
— Poate că ar trebui să plec, șoptește ea.
— Glumești? Atmosfera abia începe să se anime! exclamă cu voioșie bunica.
Keith are mâinile pe masă, gata de confruntare.
— Și ai insinuat că ea și băiatul acela…
— Colin, îi suflu eu.
— Uau, spune Ashley.
— …că băiatul ăla, *Colin,* au ucis-o pe Savannah! Știm cu toții cine a făcut-o…
Ridic mâna. Betsy rămâne cu gura căscată.
Bunica îmi trage mâna în jos.
— Nu e publicul potrivit pentru genul ăsta de glumă, dragă.
— Fără supărare, Lucy, spune Keith.
— Pe bune, tată? întreabă Brian.
— Dar știm cu toții cine a făcut-o, iar tu arunci cu minciuni și spui oamenilor că a omorât-o Kathleen!

— Încerc doar să înțeleg care sunt alibiurile fiecăruia.

Ben pare remarcabil de liniștit.

De fapt, buzele îi tremură. Îngâmfatului nenorocit s-ar putea chiar să-i placă.

— Asta nu este…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! țipă mama.

Toată lumea încremenește.

— Ei da, în noaptea nunții am făcut sex cu Colin în mașina mea! Ești fericit, Ben? M-ai prins! M-am culcat cu tânărul de douăzeci de ani și, ca să fiu sinceră, mi-a plăcut!

— Uau!

— Așadar, acolo eram când Savvy a fost ucisă, încheie mama cu calm.

Își trece o mână peste părul perfect coafat, care abia dacă se mișcă.

— El este alibiul meu.

Unchiul Keith se holbează la sora lui de parcă tocmai și-a dat seama că are o viață sexuală. Tata scoate un oftat ce trădează o suferință îndelungată.

— Oh, las-o baltă, Don, spune mama. De parcă ai avea tupeul să vorbești.

Mă străduiesc din răsputeri să nu râd, dar tot îmi scapă de pe buze un chicotit.

Niciunul dintre părinții mei nu a fost vreodată discret în legătură cu aventurile sale sentimentale. Tata obișnuia să-și lase laptopul deschis pe masa din bucătărie și să plece în timp ce notificările care anunțau mesaje noi soseau una după alta, până când mama striga la el să vină să-i răspundă prietenei. Sunt destul de sigură că mama a început să calce pe de lături doar ca să se răzbune pe tata, dar se pare că acum se distrează de minune. Să-i fie de bine, cred.

N-am să înțeleg niciodată de ce au rămas căsătoriți. Eram convinsă că așteaptă să mă mut ca să se despartă, dar uite că au trecut mai bine de zece ani de când am plecat la facultate. Cred că au decis că e preferabil să se chinuie unul pe celălalt pentru tot restul vieții decât să divorțeze.

Bunica își lasă jos paharul de vin și se întinde peste masă ca să o prindă pe mama de mână.

— Kathleen, vreau doar să știi că ți-o spun cu sinceritate maximă – sunt foarte mândră.

Mâncăm plăcinta aproape în tăcere. Prietenii bunicii încearcă să anime din nou atmosfera în timp ce ea deschide cadourile, dar noi toți încă ne gândim la replica mamei: „Am făcut sex cu Colin în mașina mea.”

Toată lumea se grăbește să plece cât de repede poate, iar eu o ajut pe bunica să urce într-o mașină neagră și elegantă care a apărut ca s-o ia de acolo. La volan este un alt bărbat misterios, cu cel puțin zece ani mai tânăr decât ea. Mașina de lux miroase prea puternic a apă de colonie, dar măcar el îmi zâmbește prietenos când îmi face semn din cap.

Bunica mă mângâie pe obraji când se așază pe bancheta din față.

— Ți-am spus c-o să-ți stric aniversarea, spun eu.

— Draga mea, ai făcut să fie cea mai frumoasă zi de naștere.

Dau din cap amuzată și închid portiera. Îmi face cu mâna în timp ce pleacă cu mașina.

Mă târăsc înapoi în restaurant. Este aproape gol, iar ospătarii sunt îngrămădiți în jurul recepției. Se opresc brusc din vorbit când trec pe lângă ei.

Mă îndrept spre camera din spate să iau borcanele mamei și restul tortului. Aud murmur de voci în timp ce mă apropii și încetinesc când ajung la ușă.

Tata stă lângă un capăt al mesei împreună cu Ben, cu brațele încrucișate la piept. Fumul de la o lumânare recent stinsă se ridică lângă ei. Stau în spate, ferită de priviri, și trag cu urechea cu o nerușinare absolută.

— Știu că nu-ți pasă, dar te implor să te gândești la ce e mai bine pentru Lucy, spune tata.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Ben.

A băut mult mai puțin vin decât noi toți. Vocea lui este mult mai clară decât a tatei.

— Și-a spus povestea de mai multe ori. Nu e nevoie să o repetăm.

Tata este deja frustrat.

— Nu și-a spus niciodată povestea.

— Ba bineînțeles că da.

— Nu direct. Întotdeauna a fost filtrată prin intermediul poliției, al dumneavoastră și al mamei ei, al

avocatului ei sau al presei. Nimeni nu a auzit vreodată versiunea relatată direct de ea.

— Dar de ce crezi că a fost așa?

— Pentru că o protejați?

— Da!

— Și asta faceți acum? întreabă Ben.

Mă întreb dacă tata sesizează scepticismul din vocea lui.

— Bineînțeles că da.

— Mi-ar plăcea să vă iau un interviu, dacă doriți să intrați în detalii, spune Ben.

— Nu dau niciun interviu, se răstește tata.

Se întoarce, iar eu fac repede câțiva pași înapoi. Aștept până când iese din cameră ca să pornesc din nou pe hol. Se încruntă când trece pe lângă mine.

Ben scrie pe telefon în timp ce eu iau o cutie și mă îndrept spre masă să pun borcanele.

Ridică privirea, apoi se duce să ia câteva borcane. Ochii noștri se întâlnesc când le pune în cutie.

Povestea mea tot filtrată este, prin el. Mă întreb dacă își dă seama de asta. Povestea lui Savvy este filtrată prin el. Prin toți cei pe care i-a intervievat și care au șlefuit imaginea fetei reale pentru a prezenta lumii o victimă perfectă.

— Ne vedem luni, spune el încet.

Se îndreaptă spre ușă, dar se oprește, uitându-se peste umăr la mine.

— Știi că mă interesează doar să aflu adevărul, nu? Pentru Savannah.

— Știu.

Dă din cap și se îndepărtează.

— Stai puțin, Ben.

Se uită înapoi la mine.

— Tot asta vreau și eu, spun. Adevărul.

În capul meu, vocea pufnește.

— Să aflu ce s-a întâmplat cu ea, precizez. O să te ajut să rezolvi cazul, indiferent de ce spun tâmpiții ăia.

Fac un gest vag către masa la care au stat tâmpiții (familia mea) acum câteva minute.

Ben zâmbește.

— Mă bucur să aud asta. O să aflăm adevărul împreună, Lucy.

Înghit în sec cu nervozitate în timp ce el îmi face cu mâna, apoi se întoarce și pleacă. Ascult cum sunetul

pașilor lui se estompează.

Adevărul.

Adevărul nu contează. Vocea – vocea lui Savvy – este foarte clară acum, mai clară decât a fost în ultimii ani.

Întotdeauna a fost Savvy cea care vorbea cu mine. Din primele zile de după moartea ei, când țipetele îi erau atât de puternice, încât credeam că o să-mi explodeze capul, până mai târziu, când s-a liniștit și a devenit un companion permanent, cu porniri criminale.

Până acum, când se pare că s-a săturat s-o ignor.

Hai să-l ucidem…

Închid ochii, încercând să alung amintirea, dar nu vrea să dispară. Este acolo de câteva zile, la marginea fiecărui gând pe care îl am, strigând la mine să o observ.

Amintirea se formează, strălucitoare și clară, de parcă a căpătat contur de-a lungul anilor, în loc să se estompeze.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Știu că adevărul nu contează, am spus eu.

Stăteam singură la bar, iar de departe, din bucătărie, se auzeau râsetele personalului. Restaurantul tocmai se deschisese, iar sala de mese era pustie. Eram doar eu și Savvy.

Stătea vizavi de mine, de cealaltă parte a barului, sprijinindu-și antebrațele de tejghea. Purta un maiou care îi lăsa la vedere tatuajele – flori pe un braț și Harley Quinn pe celălalt. Avea o slăbiciune pentru super-răufăcători. Nimeni nu a menționat asta niciodată. Poate cred că nu e important.

Era frumoasă – ochi mari, cu colțurile exterioare coborâte, și păr blond-închis legat într-un coc dezordonat. Machiajul ochilor ei era aproape întotdeauna întins. Eram destul de sigură că rareori își amintea să se demachieze seara. Îl retușa a doua zi și era de ajuns.

Un tip i-a spus odată:

— Arăți ca partea distractivă a unui dezastru.

Nepoliticos, dar nu deloc greșit.

Eu, pe de altă parte, eram un dezastru și nici măcar puțin amuzant.

Aveam o vânătaie pe obraz. Era mică. Puteam să o acopăr cu ușurință cu machiaj, dar am vrut ca Matt să o vadă și să se simtă prost. Dar nu a făcut-o. În schimb, și-a ridicat mâna ca să arate unde îl zgâriasem.

Savvy avea dreptate. N-ar fi contat dacă aș fi spus că l-am zgâriat pentru că mă apăram. Că el începuse.

Ei bine, nu, ar contesta asta. Matt ar spune că eu am început, că am țipat din nou la el. „Nu începe rahaturi pe care nu ești în stare să le termini”, spunea el mereu.

— A zis c-o să le spună alor mei că l-am îmbrâncit pe scări în jos dacă mă duc să stau cu ei, am zis.

— Nu l-ai împins pe scări, a spus Savvy.

Nu o făcusem, dar eram destul de sigură că Matt chiar credea că o făcusem. Spusese minciuna asta de-atâtea ori, încât începuse să o creadă și el.

La naiba, chiar și eu începusem să cred asta. Amintirea (falsă?) a faptului că l-am îmbrâncit violent joacă acum alături de amintirea (adevărată?) a faptului că

am dat din brațe furioasă și că el s-a împiedicat pentru că era din nou beat.

— Dar adevărul nu contează, a spus ea din nou.

— Ar fi trebuit să-mi păstrez cumpătul, am zis încet. Ar fi trebuit să plâng pur și simplu. Să-mi încasez loviturile și să mă târăsc de-acolo ca să-mi arăt cicatricile. Ar fi trebuit să fiu o victimă mai bună. Adevărul nu contează dacă ripostezi.

— Am o idee.

Savvy s-a aplecat mai aproape de mine. Mi-a întâlnit privirea. Gura îi era o linie dură, privirea, de oțel și serioasă.

— Hai să-l ucidem pe soțul tău.

CAPITOLUL 22
LUCY

Nina mă sună a doua zi după petrecerea bunicii.

— Tu chiar l-ai invitat pe Ben la aniversarea bunicii tale? spune ea, în loc de salut.

Mă întind în pat. Soarele ajuns sus pe cer se strecoară printre jaluzele. Mă ascund de părinți în cameră precum o adolescentă.

— Bunica l-a invitat. Stai, de unde știi asta?

— Trei persoane diferite m-au sunat și mi-au spus că a apărut la petrecerea aniversară și a provocat o scenă.

— Nu a *provocat o scenă,* ci a stat acolo și s-a bucurat de haosul pe care îl provoacă prezența sa.

— Oh, Doamne!

— Sincer, îmi pare rău că n-am filmat totul.

Mi-ar fi plăcut să revăd acel zâmbet îngâmfat al lui Ben. Ăla nu era un zâmbet de supererou. Era zâmbetul unui om căruia îi plăcea să vadă cum se încing spiritele.

— Chiar ai de gând să-i acorzi un interviu?

— Da. Îl ajut să completeze niște goluri.

— Nu sunt sigură dacă e genial sau stupid, Lucy.

— Nici eu.

Râde.

— Vrei să vii la cină diseară? Emmett vrea să ni se alăture și nu lucrează duminica.

— Sigur.

Am nevoie de un pretext ca să ies din casă.

— Minunat. O să-ți trimit un mesaj cu adresa.

Nina Garcia locuiește în ceea ce am considerat întotdeauna a fi cea mai plictisitoare zonă din Plumpton. Un constructor ridicase rapid o grămadă de case în partea de nord-vest a orașului, care arătau toate vag asemănătoare. Să merg cu mașina pe acea stradă îmi lasă impresia că sunt într-o scenă dintr-un film de groază. Prea perfectă pentru a fi reală.

Îmi parchez mașina pe stradă și cobor.

Cred că m-am înșelat în privința Ninei – chiar vorbea serios când a spus că ar trebui să vin să-i văd

copiii. Întotdeauna a fost un pic prea drăguță pentru binele ei.

Un copil mic, brunet, mânjit la gură cu ceva albastru, deschide ușa după ce ciocăn.

— Bună ziua, zic eu.

El nu spune nimic. Doar se holbează. Întotdeauna am admirat felul în care copiii se holbează la tine fără jenă. Nu le pasă dacă nu te simți bine. Copiii nu dau doi bani pe sentimentele tale.

— *Mijo*[5], du-te și caută-l pe frate-tău.

Nina apare și îl gonește pe copilul care chicotește.

— Îmi pare rău. Îi place să răspundă la uși. E obsedat de asta în ultima vreme.

Nina face un pas înapoi și întinde brațul.

— Intră, intră.

Poartă o rochie lejeră verde și are chipul încadrat de bucle moi. Când eram mai tineri, n-am văzut niciodată ca Nina și Emmett să manifeste un interes romantic unul față de celălalt, dar pot să înțeleg de ce s-au cuplat acum. Amândoi sunt pur și simplu foarte drăguți.

Nu mă pot abține să mă gândesc că Nina este aici ca să mă tortureze. Ea este întruchiparea vie a ceea ce aș fi putut să fiu dacă aș fi avut o siluetă de clepsidră și ceva mai mult bun-simț.

Intru în casă și trec printr-o sufragerie surprinzător de îngrijită. Toate jucăriile sunt stivuite frumos în coșurile din colț.

Din spatele casei, un copil scoate un țipăt. Tresar, dar Nina nu pare tulburată.

Emmett intră în cameră, cu câte un copil atârnând de fiecare braț. Cel cu gura albastră care a deschis ușa este cu capul în jos, chicotind. Emmett îmi zâmbește. Părul lui blond-închis este ciufulit, de parcă ar fi avut loc o luptă acolo în spate cu copiii. Genul de păr care imploră să fie atins din nou. Poate tras un pic.

Dumnezeule! Sunt o idioată.

Mi se pare mie, sau a devenit foarte sexy? Vocea lui Savvy îmi răsună brusc în cap. Am lăsat-o să intre din nou și acum nu mai vrea să plece.

O amintire a unei zile oarecare cu ea în restaurant prinde contur, aproape împotriva voinței mele.

„Întotdeauna am fost de părere că Emmett e frumușel”, am spus, uitându-mă spre locul în care stătea lângă ușa restaurantului.

„Da, dar acum e o bunăciune din categoria «te înghesui la perete și ți-o trag»”, a spus ea, apoi a râs de expresia de pe fața mea. „Ești ridicolă, știi asta?”

„Dar n-am spus nimic.”

„Roșești ca o școlăriță de fiecare dată când aduc vorba de sex. Mi-aș fi dorit să fi ieșit împreună în liceu. M-aș fi distrat maxim corupându-te.”

S-a întins peste bar ca să-mi mângâie mâna.

„Dar mă bucur că am această ocazie acum. Mai bine mai târziu decât niciodată.”

„Ce e mai bine mai târziu decât niciodată?” a întrebat Emmett, în timp ce se așeza pe scaunul de lângă mine.

„Ca eu să-l corup pe acest înger”, a spus Savvy pe un ton mieros.

Emmett a scos un hohot de râs, în timp ce Savvy se îndrepta spre cealaltă parte a barului pentru a ajuta un grup de băieți.

„Tu și Savvy Harper sunteți prietene acum, nu?”

Emmett mi-a aruncat o privire profund amuzată.

„Da, nici eu nu m-am așteptat să se întâmple asta.”

„Asta primești dacă te muți înapoi în orașul tău natal. În cele din urmă ajungi să te împrietenești cu fosta majoretă și regină a balului de absolvire.”

„Te-am auzit!” a strigat Savvy în timp ce lua un pahar. „Și am fost regina festivităților de revenire acasă, nu regina balului de absolvire. N-am avut un juriu pentru balul de absolvire.”

„Simplul fapt că știi asta”, a spus Emmett cu neîncredere.

„Unii dintre noi nu pretindeau că sunt prea cool pentru orice.”

Ne-a aruncat o privire încărcată de semnificații.

„Hei”, am zis și mi-am petrecut un braț pe după umerii lui Emmett. „Nu ne prefăceam. Chiar eram prea cool.”

„Nu, nu eram”, a șoptit Emmett.

I-am aruncat un zâmbet larg.

„Nu, nu eram.”

Savvy mi-a făcut cu ochiul.

„E bine că-ți petreci timpul cu mine acum.”

Emmett se uită lung la mine. Încerc să arăt ca o persoană sănătoasă la cap, care nu este asaltată de amintiri din trecut. Nu cred că reușesc.

Nina îl apucă pe copilul răsturnat cu capul în jos și îl așază pe pământ.

Emmett îl lasă jos pe celălalt, mai înalt.

— Ei sunt John și Chris, spune Nina, arătând spre cel mic, apoi spre cel mare.

Pe cel mare l-am mai întâlnit înainte, dar presupune corect că niciunul dintre noi nu-și amintește așa de bine.

— Ea e Lucy.

Le fac cu mâna stângaci. Nu îmi petrec niciodată timpul cu copiii. Nu știu cum să mă comport cu ei.

— Lucy este o prietenă veche, le spune Nina.

Niciunuia dintre ei nu pare să-i pese. Cel mai mic – i-am uitat deja numele – se uită din nou la mine, totuși.

Soneria sună din nou, iar cel mai mare țipă:

— *Abuela*[6]!

— Haide, spune Emmett, aruncându-mi o privire amuzată.

Îi conduce pe băieți afară pe ușă.

— Am rugat-o pe mama să aibă grijă de ei în seara asta, ca să putem discuta ca între adulți, zice Nina.

— Sunt drăguți, mint eu (toți copiii mi se par la fel).

— Oh, mulțumesc, spune ea, zâmbind. Sunt o pacoste.

Emmett se întoarce, fără copii. Se îndreaptă spre Nina, strecurându-și un braț în jurul taliei ei. Ea se apleacă spre el cu o familiaritate relaxată. Genul de parteneri care sunt împreună de ceva vreme, dar care încă își amintesc să fie afectuoși unul cu celălalt în mod natural.

Când eram în liceu, Emmett obișnuia să vorbească despre plecarea din Plumpton. Dintre noi trei, el era cel care părea cel mai neliniștit, cel mai dornic să exploreze lumea.

Mă întreb dacă nu cumva este dezamăgit că nu a evadat. Sau dacă e invidios pe mine, pentru că m-am mutat în Los Angeles.

Dar nici eu n-am evadat cu adevărat. Poate n-am fost aici fizic, dar, într-un fel, mi-am petrecut fiecare zi din ultimii cinci ani aici. Alți oameni și-au continuat viața. Uită-te la Nina și Emmett.

Sunt în continuare definită de tot ceea ce mi s-a întâmplat în orașul natal. De primul soț și de viața pe care am avut-o la douăzeci de ani. Sunt ca un jucător de fotbal

care nu trece niciodată ca formă peste vârful atins în liceu, doar că eu sunt versiunea tragică a crimei.

Dar-ar dracii, asta e deprimant.

Emmett îmi aruncă o privire îngrijorată, de parcă ar putea citi această emoție pe chipul meu, iar eu îmi întorc repede privirea și mă prefac că sunt fascinată de pozele de familie agățate pe perete.

— Pot să-ți aduc ceva de băut? întreabă Nina și se îndreaptă spre frigiderul acoperit de hârtii cu mâzgălituri care ar trebui să fie frumoase și felicitări de Crăciun cu copii zâmbitori, deși suntem în august.

— Eu și Emmett nu prea bem alcool, dar pot să-ți ofer un Topo Chico.

— Sigur, mulțumesc.

N-am nevoie de alcool după extravaganța de ieri. Încă mă doare puțin capul.

Desface sticla cu apă minerală și mi-o întinde.

— Mă bucur foarte mult că ai venit.

— Ei bine, dacă vreți să știți adevărul, nu sunt chiar asaltată de invitații.

Emmett se sprijină de tejghea, încrucișându-și brațele la piept.

— Oamenii sunt mai amabili decât atunci când ai plecat?

— Poate. Mai puțin ostili, cel puțin.

El zâmbește vag.

— Oamenii au avut ceva timp să se gândească la asta.

— Și la ce concluzie au ajuns?

Emmett și Nina schimbă o privire, iar eu știu exact la ce concluzie au ajuns oamenii. Aceeași la care ajung întotdeauna.

— Cred că unii își dau seama că s-au grăbit să judece, spune Nina. Dacă ar fi avut suficiente probe, procurorul te-ar fi trimis în judecată.

Îmi înăbuș un zâmbet luând o gură de apă. Nina spune asta de parcă ar încerca să se convingă singură. De parcă a stat trează noaptea, uitându-se la tavan, căutând justificări logice pentru care n-aș fi făcut-o.

— Întotdeauna am avut îndoielile noastre, spune Emmett încet.

— Apreciez asta.

Amândoi tac pentru o clipă, schimbând o altă privire pe care nu o pot desluși. Nina apucă un prosop de pe

tejghea și îl răsucește nervos în mâini.

— Tot nu-mi amintesc nimic, dacă asta ai vrut să întrebi, spun eu, dornică să-i vin în ajutor.

Nina răsucește prosopul atât de tare, încât cred că îl va rupe în două, apoi se întoarce să deschidă puțin cuptorul.

— Sper că-ți place lasagna!

Și deodată Savvy apare zâmbind lângă Nina, cu dermatograful întins și cu părul blond-închis adunat pe cap într-un coc dezordonat.

Încremenesc. E o halucinație oribilă și perfectă. Tot ce am exilat în adâncurile minții mele timp de cinci ani revine la viață pentru a mă bântui.

Vreau să o forțez să plece din nou. N-ar trebui să-mi vorbească în șoaptă și cu siguranță n-ar trebui să stea aici cu acel zâmbet familiar pe față. N-o să iasă nimic bun din asta.

Desigur, faptul că am respins-o cu disperare timp de cinci ani nu m-a dus nicăieri. Prima mea terapeută, cea la care am mers imediat după ce m-am mutat în Los Angeles, și-ar fi reținut cu greu un „Ți-am spus eu!” dacă ar fi fost aici. Mi-a spus că nu era o soluție să-i ignor vocea lui Savvy. „O să se întoarcă”, mi-a spus. „Nu poți să ignori trecutul la nesfârșit.”

Terapeuta a avut dreptate, eu am greșit. Nimic nou sub soare.

Lui Lucy nu-i place lasagna, răspunde Savvy în locul meu. *Femeia asta continuă să fie cea mai al dracului de rea, Luce. Nimic surprinzător aici.*

Tresar. Emmett pare din nou îngrijorat.

Savvy se îndreaptă spre el. *Totuși, e încă super-sexy.*

— Ești bine? întreabă Emmett încet.

Lângă el, Savvy își împinge limba în obraz ca și cum i-ar face o felație. Nu arată așa cum o descriu mereu oamenii acum. Vorbesc despre ea în podcast de parcă ar fi fost un heruvim blond și angelic. Care aluneca prin viață cu o aureolă strălucitoare în jurul capului.

Savvy cea din fața mea este versiunea reală. Cu dermatograful întins, cu machiajul aproape compromis, cu breteaua sutienului roșu destrămată și ieșită din maiou.

Îmi dreg glasul și mă forțez să-i zâmbesc lui Emmett.

— Da. Excelent. Minunat.

Nu sunt bine deloc. Faptul că mi-am dat voie să mă gândesc din nou la Savvy a readus-o la viață și nu cred că va pleca până nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu ea. Voi fi bântuită de prietena mea și de gândurile ei criminale pentru tot restul vieții mele dacă nu-mi revin.

Savvy lasă să-i iasă un oftat lung și dezamăgit. *Omorâm și noi un tip sau ce*?

— De ce nu te așezi? zice Emmett și face un gest către masă.

— Da, te rog, ia loc! spune Nina. Cina e aproape gata.

Afișez un zâmbet forțat în timp ce mă strecor pe un scaun și mă crispez, amintirea acelei zile cu Savvy prinzând din nou formă, la fel de limpede ca întotdeauna.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Da, sigur, hai să-l omorâm pe soțul meu, am spus râzând. Cum ar trebui să procedăm? Să-l înjunghiem în timp ce doarme? Să-l împingem în fața mașinii? Stai, știu. Otravă în sticla cu lichior. Matt înghite băutura aia atât de repede, încât o să moară înainte de a-și dea seama că are un gust ciudat.

Am râs din nou, dar Savvy nu. A încruntat o sprânceană. Zâmbetul mi-a dispărut încet.

— Savvy.

M-am foit pe scaunul de bar când mi-am dat seama că doar eu glumeam.

— Nu pot să-l omor. Nu pot să omor pe nimeni.

— De ce nu? O merită.

Am deschis gura să o contrazic.

— Să nu-ndrăznești să spui că nu-i așa.

Mi-a cuprins brațul cu mâna ei caldă.

— Te-am văzut cu vânătăi de atâtea ori și știu că îmi ascunzi ce e mai rău.

Așa era. Ce e mai rău a fost prea rău ca să poată fi povestit. Nici măcar nu era vorba că era umilitor, ci pur și simplu nu reușeam să găsesc cuvintele ca să explic cum mă sufocase până când am leșinat. Sau când „lucrurile scăpaseră de sub control” (cum îi plăcea mereu să spună) și mă târâse de păr din bucătărie până în sufragerie, apoi mă dăduse cu capul de parchet în mod repetat, până când am văzut stele verzi.

— O merită, am confirmat eu în șoaptă. Dar chiar dacă aș vrea să-l omor…

— Dacă am vrea, m-a corectat Savvy. Chiar dacă *noi* am vrea să-l omorâm. Nu te-aș lăsa să o faci singură.

Am pufnit în râs.

— La naiba, Savvy, știam că ești genul ori la bal, ori la spital, dar asta e peste așteptări.

Și-a aruncat părul peste umăr cu un zâmbet.

— Sunt cea mai bună prietenă din lume, poți s-o spui. Și, în calitate de cea mai bună prietenă din lume, aș fi încântată să te ajut să scapi de idiotul ăla de soț al tău.

M-am uitat lung la ea, în continuare convinsă că, probabil, glumea.

Ea a ridicat o sprânceană.
— Ce zici? Omorâm și noi un tip sau ce?

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 5 – „O FEMEIE MISTERIOASĂ”

Astăzi, pentru prima dată, îl veți auzi pe fostul soț al lui Lucy, Matt Gardner. Matt a refuzat să vorbească cu presa de când a murit Savannah și a acceptat să discute cu mine acum doar pentru că l-a rugat Lucy.

Vine la mine la hotelul din Plumpton la prima oră a dimineții. Pare mai în vârstă decât în fotografii și obosit. Îl întreb dacă a acceptat acest interviu datorită lui Lucy.

Matt: Da, mi-a zis că ar trebui să vorbesc cu tine.

Ben: De ce?

Matt: Nu știu, cred că te place. Sau… o fi vrând să știe cine a ucis-o pe Savvy.

Ben: Să vorbim despre relația ta cu Lucy. Ați păstrat legătura după divorț?

Matt: Nu. N-am mai vorbit deloc cu ea de când a plecat din oraș, acum cinci ani. Dar a trecut pe la mine acasă acum câteva zile, iar recent am luat și prânzul.

Ben: Să înțeleg că ea te-a căutat?

Matt: Da. A apărut pur și simplu într-o zi.

Ben: Cum ai descrie relația voastră pe vremea când erați căsătoriți?

Matt: Mmmhh… pasională. Eram foarte îndrăgostiți, dar ne și certam foarte mult. Probabil că ne-am căsătorit prea devreme. Însă eram nebun după ea. Din momentul în care am întâlnit-o, m-am îndrăgostit.

Ben: De ce vă certați?

Matt: Chestii normale de oameni căsătoriți. Bani, socri, muncă. Poate c-ar fi trebuit să mergem la terapie. Acum îmi dau seama că nu ne pricepeam prea bine să comunicam unul cu celălalt. Îmi asum o parte din responsabilitate pentru asta. Mi-aș fi dorit să fi lucrat la asta în loc să renunțăm.

Ben: Îți dorești să fi rămas căsătoriți?

Matt: Cred că nu mă refer exact la asta… este greu de știut ce s-ar fi întâmplat. Dar, în retrospectivă, pot să-mi imaginez o lume în care facem amândoi un pas înapoi și încercăm să vedem partea bună a fiecăruia dintre noi.

Ben: După ce Lucy a fost externată din spital, s-a dus aproape imediat la părinții ei în loc să vină acasă. Mai multe persoane cu care am vorbit mi-au spus că tu i-ai cerut să plece. Este adevărat?

Matt: E adevărat.

Ben: De ce?

Matt: Erau multe de gestionat la vremea respectivă. Savvy – prietena *noastră,* nu doar a ei – era moartă, iar polițiștii puneau deja întrebări care… Era prea mult.

Ben: Polițiștii au pus întrebări care te-au făcut să-ți suspectezi soția că și-a ucis prietena?

Matt: Ei bine… Nu știu. Puneau întrebări care mă făceau să mă simt inconfortabil. N-ar fi trebuit s-o alung. Mă simt prost acum.

Ben: Te-ai dus să o vezi când era la părinții ei?

Matt: Ăă, o dată, da.

Ben: Ce făcea Lucy atunci?

Matt: Păi… cred că era cam la fel. Tristă. Confuză.

Ben: Ce ai făcut în timp ce Lucy era la părinții ei?

Matt: Ce vrei să spui?

Ben: Așa, în general. Trebuie să fi fost ciudat cu soția plecată din casă, nu? Ce ai făcut?

Matt: Chestii normale. M-am dus la muncă. Am lucrat mai mult, de fapt. Presa locală venea uneori pe neașteptate la mine acasă, așa că am stat mai mult acolo.

Ben: Ai stat cu vreun prieten?

Matt: Cred că am dormit pe canapeaua unui prieten o dată sau de două ori, da.

Ben: Dar vreo femeie? Ai stat în casa vreunei femei? Sau a venit vreuna la tine?

Matt: Mă rog… au trecut cinci ani. Cum am spus, am dormit pe niște canapele. Poate că unele erau ale unor femei.

Ben: Două persoane afirmă că te-au văzut intrând și ieșind în mod regulat din casa unei doamne, pe care aleg să nu o numesc aici, pentru binele ei.

Matt: Așa cum am spus, am stat ocazional la niște prieteni. M-am ținut departe de presă.

Ben: Persoanele acelea spun că voi doi erați împreună încă de dinainte de moartea lui Savannah.

Matt: Nu știu cine sunt acești anonimi și nu știu de ce cred ei că știu ce fac eu în spatele ușilor închise.

Ben: Au mai spus și că femeia a început să petreacă unele nopți la tine acasă imediat după ce Lucy a plecat.

Matt: Repet, nu știu de ce acești oameni cred că știu ce fac eu.

Ben: Așadar, se înșală? Sau mint?

Matt: Da, se înșală. Și ce mai contează? Ce relevanță are?

Ben: Bună observație. Să mergem mai departe. Cum ai ajuns acasă de la nuntă?

Matt: Cu mașina.

Ben: Chiar dacă erai, după spusele tale, destul de beat?

Matt: Ascultă, n-a fost o decizie bună. Dar da, am făcut-o. În plus, mi-am mai revenit un pic până am plecat.

Ben: Când s-a întâmplat asta?

Matt: La scurtă vreme după ce Lucy și Savvy au plecat.

Ben: Dar tu nu le-ai văzut?

Matt: Nu, au luat-o pe drumul din spate. Eu am luat-o pe drumul principal, așa cum ne-au sfătuit gazdele.

Ben: Și te-ai dus direct acasă?

Matt: Da.

Ben: Și ai fost singur tot restul nopții? N-a venit nimeni să te ia, mai târziu, în acea seară?

Matt: Știi ce, de fapt cred că o să plec. A fost o idee proastă.

Ben: Un vecin le-a confirmat polițiștilor că te-a văzut venind acasă.

Matt: [*zgomote înăbușite*] Am terminat.

Ben: Acest vecin a luat legătura cu noi pentru a-și exprima regretul în legătură cu faptul că a mințit. Te-au văzut, dar o altă mașină a apărut la scurt timp după aceea. Au spus că era o femeie și că v-ați certat pe alee.

Matt: [*zgomote înăbușite, bubuituri*]

Ben: Nu știau cine era femeia misterioasă, dar se pare că ai strigat la ea și tipa a plecat. Apoi te-ai urcat din nou în mașină și ai plecat. Prin urmare, le-ai spus polițiștilor că ai fost acasă toată noaptea, dar, de fapt, erai plecat în timpul în care Savvy a fost ucisă.

Și așa s-a încheiat interviul, oameni buni. Matt a plecat apoi, și din acel moment n-am mai reușit să iau legătura cu el.

CAPITOLUL 23
LUCY

Sunt de acord să merg cu Ben în pădure, în locul unde a fost găsită Savvy. Nu la asta mă așteptam pentru primul nostru interviu, dar n-am un motiv întemeiat să refuz.

Și chiar am încercat să mă gândesc la un motiv bun pentru a spune nu.

Așa că acum mă îndrept cu pas întins spre ușa camerei de hotel a lui Ben, gata să mă deplasez cu mașina la locul crimei, alături de acest podcaster îngâmfat și mincinos.

— Salut!

Ben mă întâmpină la ușă cu un zâmbet.

— Salut, tâmpitule!

În spatele lui Ben, Paige scoate un chicotit. Stă pe canapea, cu picioarele goale sprijinite cu dezinvoltură pe măsuța de cafea. Mă întreb dacă cei doi se culcă împreună.

Sper că nu, apoi mă urăsc pentru asta.

Zâmbetul lui Ben se lărgește, de parcă i-ar plăcea să fie numit tâmpit.

— Și eu mă bucur să te văd, Lucy.

— Când aveai de gând să-mi spui că Matt a plecat cu o persoană misterioasă în noaptea în care a murit Savvy?

L-am sunat și i-am trimis mesaje lui Matt de mai multe ori de când am ascultat episodul de aseară. În mod șocant, se pare că mă evită.

Hai să-l ucidem înainte să te ucidă el pe tine, îmi spune Savvy la ureche. *Nu ți-am spus ce bine mă pricep la asta*? *Pot să-l fac pe un bărbat să-și dorească să nu mă fi văzut niciodată, darămite să mă atingă.*

Nu ăsta era planul, să-l ucidem în noaptea nunții. Eram încă în faza de discuții.

Oare planul s-a schimbat? Ne-am întâlnit cu Matt în noaptea aia?

Mă gândesc la el cum stătea lângă ușa de la intrare, cu o teamă sinceră în ochi. Omul care cândva mi-a zis

disprețuitor: „Tu numești ăsta pumn? Lovește-mă din nou. LOVEȘTE-MĂ DIN NOU!”

— Până la urmă ai aflat, nu-i așa? spune Ben, aducându-mă înapoi în prezent.

— Credeam că lucrăm împreună. Nu primesc niciun avertisment?

— Nu, spune Ben.

— Nu, răsună vocea lui Paige din spatele lui.

— Nu prea simt încrederea aici, Ben.

Râde.

— Tu ai încredere în *mine*?

Niciun pic.

— Corect.

Își ia geanta și iese din camera de hotel, trăgând ușa în urma lui.

— O să pornesc microfonul odată ce suntem în mașină, bine?

— Bine.

Mă întorc într-o parte, ca nu cumva fața să-mi trădeze neliniștea.

Îl urmez pe Ben până la mașină.

— Mai vin și alte interviuri bombă?

— Bineînțeles că da.

Deschide ușa și îmi zâmbește pe deasupra capotei.

— Ești gata?

— Ai mai fost aici de când s-a întâmplat?

După cincisprezece minute, Ben e îngrijorat. Se încruntă în timp ce rostește cuvintele, luându-și ochii de la drum atât de mult timp, încât chiar îi fac semn spre parbriz ca să-i reamintesc că e la volan. Se întoarce cu fața spre direcția de mers.

Suntem pe drumul îngust care duce la Byrd Estate. Există două drumuri care duc la local – unul principal, frumos asfaltat și mai puțin periculos, și acesta, îngust și accidentat, cu copaci groși de o parte și de alta. Acesta din urmă reprezintă o cale mult mai rapidă de a ajunge la autostradă și este cel pe care au găsit abandonată mașina lui Savvy.

— Da.

Mă prăbușesc pe scaun. Inima îmi bate prea repede și încerc să mă prefac că e doar o criză de hiperglicemie provocată de prăjiturile pe care le-am mâncat înainte de a pleca de acasă. Aerul rece care iese prin gurile de aerisire

începe în sfârșit să răcorească mașina și mă concentrez pe ceea ce simt când îmi atinge fața.

N-am mai văzut-o pe Savvy niciodată, dar vocea ei mă însoțește în minte în permanență acum. Doar un flux nesfârșit de *Hai să-ți ucidem soțul*!

— Când?

Se uită din nou la mine, dar de data asta doar pentru o clipă.

— Mama m-a adus aici după ce poliția a redeschis zona. Ne-am plimbat, sperând că îmi va trezi o amintire.

Vorbesc un pic mai încet, gândindu-mă la cuvinte înainte de a le rosti. Acum sunt Lucy de la Podcast.

Nu sunt Lucy „plănuiam împreună cu prietena mea să-mi ucid soțul". Ea trebuie să rămână îngropată adânc în mine.

— Și n-a mers.

Nu este o întrebare.

„Ridică-te, Lucy. RIDICĂ-TE!"

Amintirea mamei țipând la mine când m-am prăbușit, cu degetele înfipte în pământ, a revenit în forță. Încerc s-o alung.

„Nu așa se comportă oamenii nevinovați. Știi asta, nu-i așa?" mi-a spus ea în timp ce plecam cu mașina de-acolo, eu plângând pe scaunul pasagerului.

Nu știam asta. Cum ar fi reacționat o persoană nevinovată?

Întotdeauna am vrut să întreb.

— Lucy.

Ben este din nou îngrijorat.

— Nu, n-a mers.

Parchează pe marginea drumului. Zumzetul greierilor se întețește când deschid portiera.

Ține în mână aparatul de înregistrat în timp ce ne îndreptăm spre copaci. Sunt groși, oferind umbră pe o porțiune mare, dar nu ne ajută prea mult. E trecut de ora șase, soarele încă arde, aerul e plin de umiditate. Transpirația îmi curge deja pe spate, iar noi am ieșit din mașină de numai două minute.

Am crezut că microfonul mă va deranja mai mult. Am crezut că o vizită la locul crimei după atâția ani mă va deranja mai puțin. Totul este încă cu susul în jos și mă simt neliniștită. Mi-aș fi dorit să fi refuzat. Nu, Ben, ia-mi un interviu într-o cameră cu aer condiționat, ca o persoană normală.

Mergem pe o potecă îngustă neasfaltată, iar eu mă concentrez asupra ei. Încerc să respir.

— Poliția a izolat zona asta timp de cât, o săptămână? întreabă Ben.

— Da, așa cred.

— Și la cât timp după ai venit aici?

— Nu-mi amintesc exact. Câteva zile, poate.

— Cum a fost pentru tine? Să vizitezi din nou scena, vreau să spun.

Îmi înghit primul răspuns – *A fost o nenorocită de petrecere, Ben, tu ce crezi*? Sunt Lucy de la Podcast în clipa asta. Oamenii nevinovați nu fac comentarii sarcastice.

Oamenii nevinovați nu plănuiesc să-și ucidă soții. Asta n-a fost Savvy. Ea nu a spus niciodată asta. Dar oricum aud cuvintele rostite de vocea ei.

— A fost dureros, zic.

Încuviințează și rămâne tăcut câteva clipe.

— Dar înainte? Ești o alergătoare, nu? Ai venit vreodată aici să alergi? Poteca aia e în apropiere.

Nu știu de unde știe că sunt o alergătoare, dar este foarte posibil ca în acest moment Ben să știe mai multe despre mine decât știu eu despre mine.

— N-am început să alerg decât acum câțiva ani. Și urăsc să alerg afară, așa că, nu. N-aș veni niciodată aici să alerg. Mai ales pe căldura asta.

O insectă îmi plonjează în față și abia mă abțin să strig o înjurătură. Îmi flutur mâna un pic prea energic. Arăt la fel de nebună pe cât mă simt.

— Dar știai de traseu, nu?

— Da, bineînțeles. Nu e un oraș mare, iar semnul care anunță traseul e chiar lângă drum. Am trecut pe lângă el de un milion de ori.

Încă ne plimbăm și îmi dau seama că nu știu exact unde a fost găsit cadavrul lui Savvy. Totul arată la fel aici. Doar o cărare care șerpuiește printre copaci identici.

O persoană nevinovată și-ar fi amintit? Poate că o persoană nevinovată ar fi venit aici în fiecare zi, căutând cu disperare amintirea. L-am vizitat de două ori și am avut atacuri de isterie în ambele cazuri.

Acum, că mă gândesc la asta, înțeleg ce voia să spună mama.

Îl surprind pe Ben privindu-mă din nou, cu sprâncenele împreunate. Trebuie să știe unde a fost găsit

cadavrul lui Savvy. Trebuie să fi plănuit toate astea dinainte – traseul, întrebările. Poate că a exersat chiar și privirea asta îngrijorată pe care mi-o tot aruncă.

Arată cu degetul.

— E chiar aici sus.

Mă întreb dacă a descifrat expresia de pe fața mea. Gândul mă face să mă simt inconfortabil. Îmi întorc fața de la el.

Inima îmi bate prea tare în urechi, iar transpirația îmi curge pe spate. Nici măcar nu e atât de cald astăzi, după standardele din Texas. Mă simt puțin amețită.

Zăresc flori într-o vază mică și roz în fața unui copac și mă opresc. Trandafiri galbeni. Preferații lui Savvy.

— Mama ei vine aici mereu, explică Ben, observându-mi privirea.

Încuviințez în tăcere.

Nu există nicio urmă acolo unde a fost găsită Savvy, desigur – a trecut prea mult timp –, dar acum îmi amintesc. Poliția mi-a arătat fotografii ale cadavrului, pe jumătate acoperit de pământ, cu rochia ruptă în mai multe locuri.

M-am uitat lung la breteaua ruptă a rochiei ei, care atârna de un fir de ață. Știam cum s-a întâmplat asta. Știam, dar nu-mi puteam aminti.

Sau pur și simplu îmi doream atât de mult să-mi amintesc, încât am încercat să creez o amintire. E greu de spus acum.

— Ești bine? întreabă Ben.

— Da.

— Faptul că ești aici te face să te simți în vreun fel anume?

Mă holbez la el. Mă minunez de întrebarea stupidă.

— Nu pari în apele tale de când am coborât din mașină. Ți-e greu să fii aici, în locul unde a murit?

— Bineînțeles că mi-e greu.

Trag aer în piept, dar nu mă ajută.

Savvy apare în spatele lui. Este îmbrăcată într-o rochie neagră scurtă pe care o purta des – din bumbac, lejeră, care se lipea de corp într-un mod care făcea pe toată lumea să se uite o clipă. Rânjește în timp ce mimează că îl strangulează. Clipesc și dispare.

Trebuie să plec de aici. Mintea mea parcă înoată, și nu pot să fiu Lucy de la Podcast când nu pot să gândesc

limpede. Aș putea spune ceva îngrozitor sau prostesc ori…

„Nu așa se comportă oamenii nevinovați.”

— Poți să ne spui de ce te deranjează atât de mult să fii aici? E doar pentru că e locul în care a murit Savvy sau îți trezește și alte amintiri?

O picătură de sudoare îmi curge pe o parte a feței. E prea cald să respir. Aerul este dens și oribil.

Începe să mi se încețoșeze vederea. Îmi amorțesc picioarele. Urechea îmi bâzâie al naibii de tare și nu știu dacă sunt nenorociții ăia de gândaci sau dacă creierul meu a cedat. Nu mi-aș învinovăți celulele creierului dacă au cedat. Sunt surprinsă că au rezistat atât de mult.

— Of, băga-mi-aș!

Vocea lui Ben se aude de departe, dar când mă clatin, îl lovesc pe el în loc să lovesc pământul.

Îmi încetinește căderea, dar tot ajungem amândoi pe pământ. Nu cred că a prins prea multe doamne care leșină. Nu se pricepe prea bine la asta.

Nu vreau să fiu aici jos, atât de aproape de locul în care s-a aflat Savvy, dar tot ce reușesc este să mă ridic în șezut.

— Hei. Lucy. Uită-te la mine.

Ben e în genunchi lângă mine, cu o mână pe spate și cealaltă pe braț, de parcă s-ar teme că am să cad.

Cred că are dreptate.

— Ești bine?

Văd că astăzi e plin de întrebări stupide.

— Poți să… Nu știu ce să fac. Să chem o salvare?

Și-a scos deja telefonul. Văd microfonul, pe jos, nu departe.

Clatin din cap.

— Vrei niște apă?

Clatin din nou din cap.

— Isuse. Îmi pare rău.

Vorbește încet, iar mâna lui se strânge puțin mai ferm pe brațul meu.

— Îmi pare foarte rău.

Clipesc de două ori. O adiere de vânt îi ciufulește părul și mă răcorește o clipă.

— Pentru ce? întreb eu.

Pare surprins.

— Pentru că te-am adus aici. Pentru că te-am presat.

Are o expresie blândă pe chip, de parcă ar fi găsit un cățeluș rănit de care să aibă grijă, iar mie nu-mi place. Îmi trag brațul și mă ridic încet în picioare. Întinde mâna ca să se asigure că nu o să cad, dar nu mă atinge din nou.

Fac stânga-mprejur.

— Mă duc la mașină.

CAPITOLUL 24
LUCY

Ben nu mă duce înapoi la hotel.

Nu-mi dau seama unde ne aflăm decât atunci când virează pe drum și pot să văd căsuța din față. Bunica iese din casă cu mâinile în șolduri exact când el oprește mașina.

— Ce facem aici? întreb.

Își desface centura de siguranță.

— N-am vrut să te las singură după ce s-a întâmplat, iar părinții tăi sunt niște ticăloși.

— Uau, spune-mi ce simți cu adevărat, Ben.

Îmi aruncă o privire de genul „știi că-i adevărat”, și aproape că râd. Mi-e ciudă de cât de încântată sunt de faptul că el crede că părinții mei sunt niște ticăloși.

Simt nevoia să beau ceva. Cel puțin am venit în locul potrivit pentru asta.

— I-am trimis un mesaj lui Beverly și mi-a spus să vin la ea.

Coboară din mașină.

Îl urmăresc, întrebându-mă cât de des îi trimite mesaje bunicii și de câte ori a fost aici. Știe că părinții mei sunt niște ticăloși și e prieten cu bunica. Știe deja mult mai multe decât mi-aș fi dorit vreodată să știe.

Uciderea soțului tău poate fi secretul nostru, șoptește Savvy. *Dar atunci o să rămâi cu mine toată viața. Nu poți să te desparți de un prieten odată ce ați comis o infracțiune împreună.*

Bunica îl dojenește cu degetul pe Ben.

— Ți-am spus eu.

Ben ridică ambele mâini în semn de capitulare.

— Știu.

Mă îndrept greoi spre ea. Îmi simt picioarele grele.

— Ce i-ai spus?

— Că nu ești atât de dură pe cât pari.

Azi poartă o rochie albă cu margarete galbene, iar pe un sân are o mică pată brun-roșiatică, probabil de vin roșu, dar primul meu gând este *sânge.* Savvy chicotește în capul meu.

— Hei.

Vreau să las impresia că mă simt insultată, dar sună ca o replică obosită.

— Ai mâncat ceva în afară de zahăr astăzi? mă întreabă bunica, de parcă aș avea încă zece ani.

Mă gândesc.

— Nu chiar.

— Haideți. Ce-ți place să pui pe pizza, Ben?

O oră mai târziu, când stomacul mi-e plin de pizza cu cârnați și ciuperci, lumea pare din nou un loc stabil. Bunica mi-a pregătit o vodcă cu apă tonică și cred că amețeala plăcută este singurul lucru care mă împiedică să mă simt stânjenită că am leșinat în brațele lui Ben mai devreme.

Stăm pe veranda ei, pe scaune de plastic scârțâitoare, cu un ventilator care suflă aer cald în jurul nostru, în timp ce soarele apune. Bunica iese din casă cu două pahare. Îi dă unul lui Ben.

— Ai scris ceva cu toate câte s-au întâmplat?

Se așază, sprijinindu-și picioarele pe otomanul de răchită murdar, în timp ce-și soarbe băutura.

— Nu chiar. Nu prea am avut chef să scriu despre oameni fericiți și îndrăgostiți.

— Dar te pricepi atât de bine la asta!

Se întinde și îl lovește pe Ben pe umăr.

— Nu-i așa că se pricepe?

— Te pricepi.

Se uită la mine cu un zâmbet abia schițat. E la al doilea pahar (și băuturile bunicii sunt tari) și stă cu picioarele întinse în față. Microfonul elegant e uitat în mașină. Pare mai relaxat decât l-am văzut vreodată și mă întreb din nou de câte ori a fost aici.

— Apropo, am făcut pe proasta când m-a întrebat despre cărțile tale, spune bunica. Dar mi-a spus că voi doi ați vorbit despre asta.

— Știu, oftez eu. E doar o chestiune de timp până când o să se afle.

— Ben a promis că n-o să spună nimănui!

— Tac mâlc, zice el repede.

— Da, dar dacă el a putut să-și dea seama, atunci și alții o să poată. Și acum toată lumea se gândește din nou la mine.

Arunc o privire iritată în direcția lui Ben, pe care acesta o ignoră.

— Poate că nu.
Bunica face o pauză.
— Sper că oamenii chiar fac sex ca la douăzeci de ani, așa cum se întâmplă în cărțile tale.
Pe Ben îl pufnește râsul în timp ce bea, apoi își apasă dosul mâinii pe gură și tușește.
— Eram toate atât de reținute la douăzeci de ani, continuă bunica. Te concentrai să te măriți cu primul nemernic care te cerea.
— Bunicul a fost primul nemernic care te-a cerut?
— Da.
— Aha.
Abia mi-l amintesc pe omul ăla – a murit când eram mică –, dar din faptul că ea nu vorbește niciodată despre el am dedus că nu-i duce dorul cine știe ce.
— Lumea părea atât de periculoasă pentru femei pe atunci, spune ea.
— Stăm aici cu un bărbat care investighează crime ale căror victime sunt femei, așa că n-aș zice că acum e o lume prea sigură.
— Oh, sigur.
Bunica dă din mână cu indiferență.
— Dar știi la ce mă refer. N-aș fi putut niciodată să-mi părăsesc soțul și să mă mut singură în Los Angeles, așa cum ai făcut tu. Trebuia să mă căsătoresc și să rămân căsătorită, pentru ca soțul să mă protejeze. Trebuia să fiu transferată direct de la tată la soț, altfel mi s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic.
Soarbe îndelung din pahar.
— Viața mi s-a îmbunătățit considerabil după ce ambii bărbați au murit. Bărbații nu ne protejează, nu cu adevărat. Se protejează doar pe ei înșiși, sau unul pe celălalt. Singurul lucru de care m-au protejat vreodată bărbații a fost fericirea.
— Of, la naiba, mormăie Ben cu glas scăzut.
— Un pic cam multă sinceritate pentru tine, Ben? întreb.
— Nu m-aș aștepta la mai puțin de la tine, Beverly.
Îi zâmbește bunicii cu afecțiune sinceră.
— N-aș merge atât de departe, încât să te numesc unul dintre cei buni, dar nu ești nici pe jumătate rău, spune bunica.
Ben izbucnește în râs, sunetul răsunând pe veranda liniștită.

— Am să accept complimentul ăsta, mulțumesc.

Îmi las capul pe spate cu un oftat. Are dreptate. Întotdeauna are dreptate. A avut dreptate în legătură cu întoarcerea mea, cu petrecerea ei, cu Ben. Am fost supărată pe Ben că dezgroapă trecutul, dar trebuia să fie dezgropat.

Nimeni nu a protejat-o pe Savvy pe atunci. Măcar atât pot să fac acum, să găsesc răspunsuri pentru ea.

— Nu ești nici pe jumătate rău, repet încetișor.

O parte a gurii lui Ben se strâmbă, iar când privirile ni se întâlnesc, trebuie să mă uit în altă parte.

Bunica mijește ochii, iar eu îi urmăresc privirea până la un bărbat cu părul cărunt care se apropie de noi pe drum, legănând un baston asemenea unui domn elegant din anii 1920.

— Ia stai așa.

Se ridică și se îndreaptă spre el, cu paharul în mână.

O privesc cum îl întâmpină pe bărbat cu un sărut. Amețeala de la vodcă se întețește și chiar mă simt ușor invidioasă. Îmi amintesc din nou cât timp a trecut de când n-am mai făcut sex ca lumea.

— E un alt bărbat decât cel care a trecut pe aici când i-am luat interviul, spune Ben, râzând ușor.

Tace pentru o clipă.

— Ești de acord cu ea în privința lui Matt?

Mă uit la el, surprinsă.

— Care-i treaba cu Matt?

— Ai terminat de ascultat episodul cinci?

— Nu, am reușit să ascult doar jumătate înainte de a mă întâlni cu tine.

— Aha.

Se uită la bunica și la pretendentul ei. Ea râde la ceva ce spune bărbatul.

— Ar trebui să termini episodul cinci.

— De ce? Ce a spus bunica?

Ia o înghițitură lungă din băutură.

— Crede că Matt a ucis-o.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 5 – „O FEMEIE MISTERIOASĂ”

Ca să fiu sincer, Beverly Moore este motivul pentru care ascultați sezonul doi al acestui podcast.

Am luat legătura cu ea anul trecut. Nici măcar nu mă așteptam la un răspuns la e-mailul meu, dar m-a sunat la câteva ore după ce l-a primit. Mi-a spus că ar fi bucuroasă să vorbească cu mine despre Lucy.

Ben: Doamnă Moore, apreciez foarte mult faptul că vă aflați alături de mine astăzi.

Beverly: Oh, dragul meu, poți să-mi spui Beverly.

Ben: Bine. Beverly. Poți să-mi vorbești despre nepoata ta? Cum era Lucy când era mai tânără?

Beverly: Era o fată foarte serioasă. N-avea timp pentru prostii, știi? Întotdeauna am admirat asta la ea. La vârsta aceea, eram foarte preocupată să știu dacă lumea mă plăcea sau nu. Iar oamenii urăsc această calitate la o femeie tânără, nu-i așa? Nu știu ce să facă cu o fată care nu caută aprobarea lor. Simt că trebuie să o coboare cu o treaptă de pe piedestal.

Ben: Ai cunoscut-o pe Savannah, nu-i așa?

Beverly: Bineînțeles. O fată minunată, și nu spun asta doar pentru că e moartă. Unii tineri nu vor să vorbească cu noi, bătrânii, dar Savvy era o adevărată dulceață cu toată lumea. Obișnuiam să dau o mână de ajutor la brutărie, iar ea trecea pe-acolo de câteva ori pe săptămână. De multe ori rămânea și mai schimbam o vorbă, două.

Ben: Povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Matt.

Beverly: Lucy l-a adus acasă… Cred că a fost în vara de dinaintea ultimului an de facultate. Se întâlneau deja de ceva vreme.

Ben: Ce părere ai avut?

Beverly: Ei bine, mi-am dat seama că Lucy era îndrăgostită lulea. Și am vrut să-l plac, de dragul ei, dar… Nu prea mi-a plăcut. Era atât de fermecător, în felul ăla care mereu mi s-a părut suspect.

Ben: Poți să dezvolți?

Beverly: Unii bărbați trebuie să se dea în spectacol când sunt în preajma femeilor. E ca și cum n-ar ști cum să ne vorbească, așa că aleg cavalerismul exagerat. „Dacă îi țin scaunul când se așază și vorbesc cu emfază despre cum mamele sunt niște eroine și cum femeile sunt de fapt cele puternice, n-o să observe că nu mă interesează să ascult niciun cuvânt care iese din gura ei.”

Așa era Matt.

Ben: I-ai spus lui Lucy despre îngrijorarea ta?

Beverly: Nu în acel moment. Avea douăzeci de ani. La vârsta aia, nimeni nu-și dorește ca bunica să aibă un cuvânt de spus în legătură cu prietenul său. La orice vârstă, sinceră să fiu. Așa că mi-am ținut gura până când s-au logodit.

Ben: Ai spus ceva atunci?

Beverly: Da. Lucy m-a sunat foarte emoționată, spunându-mi că Matt a cerut-o în căsătorie, iar eu i-am zis: „Dragă, de ce nu aștepți puțin? Ești atât de tânără. Du-te în Europa. Cumpără o dubă veche și călătorește prin țară. Nu te căsători. Ai toată viața la dispoziție să te măriți."

Bineînțeles că nu i-a plăcut asta. Și când m-a întrebat dacă nu-mi place Matt, i-am spus că nu, nu-mi place. I-am zis că am o presimțire proastă în legătură cu el și că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi înțeles că voia să mai aștepte câțiva ani înainte de a se căsători. Și, până la urmă, ce fel de băiat de douăzeci și doi de ani vrea să se căsătorească în ziua de azi? Doar nu suntem mormoni, pentru numele lui Dumnezeu.

Ben: Care a fost răspunsul ei?

Beverly: Mi-a vorbit politicos, dar era evident că nu avea de gând să-mi urmeze sfatul. N-o pot învinovăți. Și eu eram la fel când eram de vârsta ei. Aveam stele în ochi. Mă gândeam la rochia mea albă și la bebelușii dolofani care aveau să mă privească cu adorație.

În cele din urmă, viața înseamnă doar pantaloni de trening și copii care te detestă pe tine și toate alegerile tale. Chestia e că nimeni nu vrea să audă asta.

Ben: Dar după ce s-au căsătorit? Ai început să-l placi pe Matt?

Beverly: Doamne, nu. L-am urât și mai mult, și nu-mi pasă cine aude asta.

Masca a început să-i cadă și l-am surprins în timp ce o lua la rost pe Lucy. Îl vedeam cum își dădea ochii peste cap când spunea ea ceva. Și, la câțiva ani după ce l-am cunoscut, a început să aibă scăpări, să spună lucruri pe care le credea cu adevărat. Bărbații nu se pot ascunde prea mult timp, știi?

Ben: Să ascundă ce?

Beverly: Cine sunt ei cu adevărat. Caracterul real și oribil al lui Matt a ieșit la iveală din plin după câțiva ani.

Ben: Ce fel de lucruri zicea?

Beverly: Ei bine, lasă-mă să ți-l spun pe-ăla care contează cu adevărat. Oi fi eu bătrână, dar îmi amintesc asta cuvânt cu cuvânt. Am ieșit să mâncăm la cârciuma unde lucra Savvy. Am văzut-o la bar când am intrat, iar Don s-a aplecat și i-a spus ceva lui Matt. Nu știu ce anume. Dar Matt a spus: „Târfulița aia mă urăște."

Ben: …A spus „târfuliță" în fața ta?

Beverly: Sigur că da. A zis-o cu glas scăzut și a părut puțin jenat după aceea, ca și cum n-ar fi vrut să o spună. Don a râs puțin, de parcă ar fi fost și el jenat, și nu cred că vreunul dintre ei nu și-a dat seama că am auzit.

Ben: I-ai spus lui Lucy?

Beverly: Nu. M-am gândit la asta, dar nu știam la ce-ar servi. Însă din acel moment am început să-mi fac griji cu adevărat. Dacă asta era ceva ce îi spunea *tatălui* soției sale, ce fel de lucruri îi treceau prin cap? Sau ce lucruri îi spunea lui Lucy?

CAPITOLUL 25
LUCY

— Mamă, ar fi trebuit măcar să vorbești cu mine înainte.

Mama o întâmpină pe bunica la ușă cu vorbele astea. Din locul în care stau sprijinită de tejgheaua din bucătărie, o văd pe bunica cum își scoate ochelarii de soare pentru a dezvălui o expresie deloc amuzată. Mai bag încă o gogoașă în gură.

Bunica intră în casă, expediind-o cu un gest pe fiesa.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să le spun oamenilor opiniile mele.

— Ben nu e un om oarecare, el este…

Se oprește cu ușa de la intrare pe jumătate închisă, folosind capătul cârjei ca s-o țină deschisă.

— A cui e mașina aia?

— A unui prieten.

Bunica se așază la masa din bucătărie.

— Ce prieten?

Mama închide ușa și se apropie șchiopătând.

— Doar un prieten.

— Câți *prieteni* ai în ultima vreme?

— Nu știu, Kathleen, câțiva, spune bunica, exasperată. Mă place lumea, ce să fac?

— N-aș prea ști cum e, strecor eu o glumiță.

Își pune o mână moale peste a mea.

— După părerea mea, e mai bine să fii interesant decât simpatic.

Mama strâmbă din nas ca și cum n-ar fi de acord.

— Vrei niște cafea? o întreb pe bunica. Tocmai am făcut de curând un ibric.

— Da, dragă. Mulțumesc.

Îi torn o ceașcă și las cutia cu gogoși în mijlocul mesei. Bunica ia una acoperită cu zahăr pudră.

— Ben nu este un om oarecare! spune mama, reluând lamentația de mai devreme. A difuzat acest interviu și l-au ascultat milioane de oameni.

— Cred că sunt *mii* de oameni, spun eu. Hai să nu-i mai dăm motive lui Ben să se umfle în pene.

— Poți fi serioasă pentru un minut, Lucy? Bunica ar putea fi dată în judecată.

— Pentru ce? Pentru că a spus că Matt e un nemernic? Păi este. Nu poți să dai în judecată oamenii pentru că spun adevărul.

De fapt, nu cred că ăsta-i adevărul, dar sună bine.

— A insinuat că el ar fi ucis-o pe Savvy. O poate da în judecată pentru asta.

Mama începe să-și facă de lucru cu suportul de șervețele din mijlocul mesei, aliniind toate șervețelele mov astfel încât să fie perfect drepte.

— Ba nu, nu poate.

Bunica face un gest disprețuitor cu mâna.

— Nu l-am acuzat de nimic. Doar am povestit tuturor despre lucrurile oribile pe care le-a zis. Dacă nu voia să fie făcute publice, nu trebuia să le spună.

— Bărbații spun tot felul de căcaturi, zice mama, iar eu tresar surprinsă de limbajul colorat.

Avem o influență negativă asupra ei.

— Trăncănesc întruna și uneori e oribil, dar așa sunt ei. Asta nu înseamnă nimic.

— Bineînțeles că înseamnă ceva, zice bunica. N-ar spune-o dacă n-ar însemna ceva. Și m-am săturat ca tot orașul ăsta să se poarte ca și cum soarele iese din fundul lui Matt. Știam că toți vor participa la acel podcast și vor spune ce om minunat era, și exact asta s-a întâmplat. Cineva trebuia să spună adevărul.

Adevărul nu contează, îmi șoptește încet Savvy la ureche.

— Bănuiesc că Lucy o să spună și ea adevărul despre el atunci când o să dea interviul.

Bunica se uită la mine cu nerăbdare. Nu, nu nerăbdare. Mai degrabă într-un mod provocator.

— Așa am să fac, mint eu. Fără doar și poate.

Bunica zâmbește de parcă e mulțumită de această minciună.

— Cred că ar trebui să fii… selectivă în adevărul tău, spune mama rar.

Ridic sprâncenele.

— Serios? După atâția ani în care m-ai hărțuit să spun adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea aia, acum…

— Nu te-am *hărțuit.* Și, desigur, ar trebui să fii sinceră în legătură cu Savvy. Spun doar că în acest

podcast oamenii s-au cam abătut de la subiect și, sincer, sunt obsedați de sex.

— Obsedați de sex! chicotește bunica.

— Chiar trebuia să aflăm despre aventura lui Lucy? Sau a lui Matt? Sau a mea? De ce omul ăsta vorbește mereu despre asta?

Mama trage aer pe nări.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să amintească toate aventurile lui Don dacă avea de gând să aducă vorba de a ta, spune bunica.

— Ăsta e exact opusul a ceea ce cred eu, mamă. Lucy, te rog să nu pomenești despre rotația permanentă a iubitelor tatălui tău.

— Oh, Doamne.

Îmi las capul pe spate cu un geamăt.

— Am flashbackuri din liceu.

Bunica mă mângâie din nou pe mână.

— Chiar îți pasă dacă aduc în discuție aventurile tatei? o întreb pe mama, deși n-am avut niciodată intenția de a face asta.

— Este irelevant.

Îmi încrucișez brațele peste piept, în timp ce ea îmi evită cu hotărâre privirea. Nu vrea să vorbesc despre aventurile tatei și nu vrea ca bunica să vorbească despre faptul că Matt este un nemernic. Mama este, ca întotdeauna, devotată protejării bărbaților din viața ei mai presus de orice. Nu sunt sigură că măcar își dă seama că o face. A devenit deja un obicei.

— Că veni vorba despre adevăr, încep eu, fără să mă pot abține să o fac pe mama să se simtă și mai stânjenită.

Atât mama, cât și bunica încremenesc, de parcă aș fi pe cale să dezvălui ceva important.

— Putem vorbi un minut măcar despre Colin Dunn?

Mama scoate un oftat îndelung și smulge din teanc un șervețel ușor îndoit la un colț.

— Nu schimba subiectul.

— Oh, ba da, *hai să* schimbăm subiectul, spune bunica, ștergându-și zahărul pudră de pe cămașă.

— Nu vorbesc despre Colin, zice mama, apoi face o pauză. Pentru că nu e nimic de spus.

— Măcar spune-mi cum s-a întâmplat asta, insist eu. Ben a spus că era o aventură care începuse de ceva vreme.

— Nu știu de ce Ben crede că-mi cunoaște aventurile.

— Dar are dreptate, totuși?

Bunica are pe chip un zâmbet de om mulțumit de sine.

Mama ia o gogoașă și o rupe în bucăți. Își pune o bucățică mică pe limbă, apoi aruncă restul pe șervețel.

— Nu. S-a întâmplat doar în noaptea aia.

— Păcat, zice bunica cu nostalgie. E foarte drăguț, pentru un tânăr de douăzeci și ceva de ani.

Mama își dă ochii peste cap, dar buzele i se curbează ușor.

— La nuntă s-a întâmplat pentru prima dată? întreb.

— Da.

Ridurile dintre sprâncene îi apar din nou când se uită la mine.

— A spus că atât el, cât și Savvy ieșeau și cu alte persoane.

— Așa e.

— Atunci de ce te uiți așa la mine?

— Nu mă uit în niciun fel la tine! E doar fața mea normală!

Se încruntă și rupe încă o bucățică din gogoașă.

— A fost cu ani în urmă, și s-a întâmplat o dată, și…

— A fost bine? o întrerupe bunica.

— *Mamă*!

— Ce? Tinerii *nu* se pricepeau la sex când aveam eu…

— Te rog să nu termini fraza asta, spune mama, cu fața încruntată, ca și cum ar avea dureri.

— Ziceam și eu așa. Unele lucruri devin mai bune cu trecerea timpului.

Pufnesc în râs. Mama își încrucișează brațele la piept și clatină din cap.

Mă aplec mai aproape de bunica.

— Savvy nu s-a plâns, șoptesc eu.

Chicotește. Obrajii mamei devin roz când își bagă restul de gogoașă în gură.

CAPITOLUL 26
LUCY

În după-amiaza aceea, stau în pat, cu laptopul în poală, și îi trimit un mesaj lui Ben pentru a-l întreba când o să înregistrăm următorul interviu. Cel mai important. Cel în care ar trebui să povestesc totul despre Matt.

Încă trebuie să decid ce anume o să însemne „totul".

De fapt, nu mă interesează să împărtășesc povestea mea tristă cu fanii podcasturilor. Niciodată n-am fost prea interesată să o spun nimănui, cu excepția lui Savvy.

Ea a înțeles asta. Nu m-a luat de mână și nu mi-a sugerat cu blândețe să mergem la secția de poliție. Nu m-a întrebat: „De ce nu pleci pur și simplu?"

A spus: „De obicei, atunci le ucid bărbații pe femei. Când încearcă să plece."

Iar eu am zis: „De fapt, nu cred că Matt ar face asta."

„Chiar vrei să-ți asumi acest risc?" a întrebat ea.

Nu. Nu voiam.

Și ea știa. Și-a dat seama imediat că nu voiam să plec pur și simplu.

Voiam să mă răzbun, în pana mea.

„Hai să rezolvăm mizeria asta în stilul Thelma și Louise", a spus ea, iar eu am râs.

Nu prea pot să le spun tuturor povestea mea lacrimogenă de soție abuzată, când odată am râs pe tema uciderii soțului meu. Nu se cade.

Laptopul anunță primirea unui mesaj de la Ben.

Vrei să bem ceva diseară?

Și să înregistrăm interviul?

Nu. Poate mâine interviul?

Oftez și încep să tastez:

Putem să terminăm odată cu asta?

Îl șterg rapid. Nu e ceva ce ar spune o persoană nevinovată.

La parter, o aud pe mama râzând tare, de parcă ar fi în capul meu.

Ben mă scutește de a mai fi nevoită să tastez ceva.

Ne întâlnim într-o oră la Bluebonnet Tavern?

Simt că e o idee proastă după felul în care mă uit în șifonier ca să văd ce rochie ar trebui să port. Sunt ușurată că am o oră la dispoziție, așa că am timp să mă coafez și să mă machiez. Există un pericol și ar trebui să spun nu. *Nu, Ben, ne vedem la interviu. Trimite-mi un mesaj atunci.* Ăsta e mesajul pe care *ar fi trebuit* să-l trimit.

Sigur, ne vedem peste o oră.

Este ceea ce am trimis, de fapt.

O oră mai târziu sunt la Bluebonnet. Am ales rochia mov, alegere pe care am motivat-o zicându-mi că mă văzuse deja în ea. O purtasem în ziua în care ne-am întâlnit, la restaurant. E din bumbac, lejeră. Nu e o rochie de întâlnire. E din categoria „prea cald pentru pantaloni”.

Bluebonnet este mare și luminos, ferestrele mari din față lăsând să pătrundă multă lumină de la soarele începutului de seară. Podelele și pereții sunt din lemn, iar cei din urmă sunt acoperiți cu decorațiuni texane, ca nu cumva să uităm în ce stat ne aflăm. Este și un steag texan, un semn pe care scrie „Nu te pune cu Texasul” și un panou de afișaj care anunță diverse excursii în Hill Country pentru degustare de vinuri. O reclamă luminoasă la berea Real Ale pâlpâie când trec pe lângă ea.

Ben este deja așezat la bar, purtând o cămașă albastră cu nasturi, cu mânecile împinse până la coate. Este o cămașă de întâlnire, observ. Una care e prea călduroasă pentru vremea asta. Încerc să nu interpretez prea mult.

Zâmbește când mă vede. Alunec pe scaunul de lângă el.

— Hei. Mulțumesc că ai venit.

Mă uit la băutura lui, care este roz.

— E un cosmo?

— De ce o spui așa? E o băutură delicioasă. Și e specialitatea de la *happy hour*{7}.

— N-am spus-o ca pe ceva anume.

Barmanița, o femeie drăguță, cu părul negru tuns într-un bob ascuțit, se apropie și se uită la mine așteptând.

— O să iau și eu una, spun și arăt spre băutura lui.

Nu beau des băuturi alcoolice tari și ignor vocea din spatele capului care îmi spune că ar trebui să duc rochia asta mov acasă.

— S-a făcut.

Se îndepărtează pentru a pregăti băutura.

Savvy apare subit de cealaltă parte a barului în locul ei. Vreau să mă uit în altă parte, dar pare atât de reală. Trebuie să-mi amintesc că este doar un produs al creierului meu sucit și vătămat.

Se apleacă mai aproape de mine. Chiar și în halucinația mea, miroase puțin a fum. Fuma doar atunci când bea, dar, e drept, bea mult.

Știi ce aș face eu, spune ea cu un zâmbet larg.

Mă foiesc pe scaunul meu de bar.

L-aș lăsa să mi-o tragă în baie. Are o privire melancolică. *Și pe urmă, probabil, și în spatele barului. Îți amintești când m-ai găsit în parcarea de la Charles*? *Tipul ăla mă ținea aplecată pe capota mașinii lui, cu fundul gol în aer, iar tu te-ai grăbit să vii pentru că ai crezut că mă violează*? *Iar eu a trebuit să spun: „Nu, dragă, a fost ideea mea."*

Ben ia o înghițitură din băutură.

— De ce oamenii îi judecă pe bărbați când comandă băuturi roz? Este aiurea să atribui genuri băuturilor.

— N-am spus nimic.

Nu porți sutien pe sub rochia aia, nu-i așa? întreabă Savvy. *Aprob asta*. Îmi face cu ochiul și dispare. Răsuflu îndelung.

— Bărbații mint atunci când spun că nu le plac băuturile fructate. Tipul ăla de acolo cu berea în mână își dorește să fi avut cosmopolitanul meu.

Râd, ceea ce îi face fața să se lumineze. Barmanița se întoarce cu băutura mea și iau o înghițitură. E tare, slavă Domnului.

Un hohot de râs explodează în spatele meu și, când mă uit, descopăr un grup de femei într-un separeu din colț, cu multe pahare goale de margarita în față. Un chelner pune altele pline jos.

O femeie brunetă din capătul separeului își golește paharul de margarita și abia își trage sufletul înainte de a lua un nou pahar și de a bea o înghițitură zdravănă. Este Nina.

Dă pe gât jumătate din cocktail din două înghițituri, iar celelalte femei izbucnesc din nou în chicoteli.

— Mai bine ai aduce încă unul, îi spune ea chelnerului.

Acesta râde și dă din cap.

Pentru cineva care a spus că nu prea bea alcool, cu siguranță își face provizii cu acele margarita.

Privirile ni se întâlnesc când pune paharul jos și își întoarce repede capul, de parcă speră că n-am observat-o. Își revine în fire în grabă, se întoarce în separeu și îmi face cu mâna.

Se ridică și se îndreaptă spre noi. Poartă blugi skinny care îi îmbrățișează curbele și nu mai puțin de trei bărbați îi admiră fundul în timp ce trece pe lângă ei. Le arunc priviri dezaprobatoare pe care niciunul dintre ei nu le observă.

— Bună, Lucy.

Ben se întoarse în acel moment, iar Nina efectiv se trage înapoi, surprinsă. Clipește de două ori și jur că n-a lipsit mult să se-ntoarcă și s-o rupă la fugă. Chiar pot vedea cum gândul îi traversează fața.

Dacă Ben vede asta, se preface că n-a băgat de seamă nimic. Zâmbește și spune:

— Bună, Nina.

— Bună?

Sună ca o întrebare, care mi-e adresată.

— Este… totul în regulă?

— Este. Tu ce faci?

Face o grimasă și răspunde:

— Îhh…

Obrajii îi sunt roz, și aproape că văd cu ochii mei cum își face efectul acea înghițitură uriașă de margarita.

— Bine. Da. Bine.

Își clatină capul.

— Îmi pare rău. Tu chiar îți petreci timpul cu tipul ăsta?

Ben râde.

— Spune-ne ce simți cu adevărat, Nina.

Nina îi aruncă o privire iritată. Părea prietenoasă în podcast, dar privirea din ochii ei spune cu totul și cu totul altceva. Ceva s-a întâmplat între interviurile ei și momentul prezent.

— Dacă nu poți fi prietenos cu podcasterul care încearcă să demonstreze că ți-ai ucis cea mai bună prietenă, atunci cu cine?

Spun asta într-un efort de a destinde atmosfera, dar atât Ben, cât și Nina se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut un al doilea cap. *La dracu'*! Asta nu e ceva ce ar spune o persoană nevinovată.

— O să mă întorc la prietenele mele.

Nina nu se uită la mine când se întoarce.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd.

Nu cred că vorbește serios. O privesc cum se întoarce la masa ocupată de femei care acum se holbează la noi. Le fac cu mâna. Nimeni nu pare să aprecieze asta. Mă întorc din nou cu fața la bar.

— Nu încerc să dovedesc că tu ai omorât-o pe Savannah, spune Ben. Încerc să aflu cine a ucis-o.

— Este unul și același lucru pentru mulți.

— Nu și pentru mine.

Se uită peste umăr, iar eu îi urmăresc privirea și o văd pe Nina încruntându-se la noi.

— Voi doi aveți ceva de împărțit sau ceva de genul ăsta?

— Nu, din câte știu. Dar jignesc o mulțime de oameni, așa că cine poate ști?

Râd, iar încruntarea Ninei se adâncește. Îi pun o mână pe braț. (Da, nu e necesar să-l ating. Da, o fac oricum.)

— Întoarce-te. O să creadă că vorbim despre ea.

Zâmbește în timp ce se întoarce din nou cu fața la mine, iar când îmi las mâna de pe brațul lui, îmi prinde degetele, doar pentru o clipă.

— Dar vorbim despre ea.

— Ar trebui să o facem subtil. Așa se face în Texas.

— Dacă vrei să știi adevărul, îi cam iubesc pe ea și pe Emmett.

Se apleacă mai aproape de mine, atât de aproape, încât umerii ni se ating.

— Nu-mi place să-ți spun asta, dar nu cred că sentimentul este reciproc.

Ar trebui să mă îndepărtez de el. Nu o fac.

— E în regulă. Nu mă deranjează faptul că sentimentul nu este împărtășit.

— Și ce anume găsești la ei atât de adorabil?

— Că sunt de partea ta.

Ridic o sprânceană.

— Adică, podcastul ar fi devenit foarte repede plictisitor dacă fiecare persoană intervievată ar fi spus același lucru. Drăguț din partea lor că au reușit să condimenteze lucrurile.

Zâmbesc. Privirea lui Ben se îndreaptă spre buzele mele.

Mă înclin puțin, astfel încât umerii să nu ni se mai atingă, și iau o înghițitură din pahar.

— Ai vorbit cu Matt de când a fost difuzat ultimul episod? întreabă Ben.

Sunt curioasă să știu dacă aștepta să pună această întrebare de când am intrat.

— Nu. Îmi ignoră mesajele. Aș putea să trec din nou pe la el pe acasă.

Se uită la mine. Apoi în altă parte. Ia o înghițitură din băutura roz.

— Nu e… riscant?

Ei, futu-i mama mă-sii! Mă întreb cine i-a spus. Mă întreb cine știe măcar. Întotdeauna am crezut că vreo două femei din cartier aveau o bănuială, dar sunt surprinsă că i-au spus.

— Este vreodată lipsit de riscuri să confrunți un bărbat în legătură cu faptul că-i un nemernic?

— Nu.

O spune ca și cum ar avea experiență în acest sens, ceea ce nu este surprinzător.

— Nu este.

Stau la bar cu Ben timp de două ore. Îmi povestește despre familia și prietenii lui și despre cum partea de est a L.A.-ului este cea mai bună parte a orașului. Sunt de acord. Se pare că locuim la doar 15 minute unul de celălalt, ceea ce mă neliniștește puțin. Uite că să fiu dată afară din apartamentul lui Nathan poate să prezinte și avantaje.

Nu-mi termin al doilea cosmo pentru că sunt pe cale să mă amețesc. Poate mai mult pe cale să mă-mbăt. Sau poate că deja am ajuns acolo.

Îmi scot telefonul când ieșim din bar și mă sprijin de peretele clădirii. Se uită la mine intrigat.

— Chem un Uber.

Arată cu degetul.

— Nu e mașina ta?

— Sunt prea beată ca să conduc.

— Serios? De la două pahare?

— Sunt slăbuță.

— Ai dreptate.

— Probabil că ar fi OK, dar nu pare să merite riscul. Nu vreau să fiu fata care și-a ucis prietena și nici fata care

este arestată pentru conducere sub influența alcoolului. Ar fi jenant.

Râde și își scoate cheile din buzunar.

— Haide. Te duc eu acasă.

Îmi strecor telefonul înapoi în poșetă.

— Mulțumesc.

— Există măcar Uber în orașul ăsta?

— E un tip. Se pare că-i ia o veșnicie să apară.

— Nu prea ai motive să fii rapid când ești singurul din oraș.

— *Hei, măgarule*!

Vocea care strigă îmi este familiară și strâng instinctiv pumnii. Mă întorc brusc.

E Matt, care străbate parcarea de parcă i-ar lua tălpile foc. Fața îi este contorsionată de furie, tot corpul îi este atât de încordat, încât pot vedea mușchii cum i se profilează pe brațe.

Dar furia lui nu e îndreptată împotriva mea, ceea ce este o noutate.

Se duce direct spre Ben.

Ben se aruncă în mașină și lasă impresia c-o să fugă. Dar iese din vehicul o clipă mai târziu și aruncă ceva mic și negru pe capotă: aparatul lui de înregistrare.

— Bună, Matt, spune idiotul îngâmfat.

— Nenorocitule, ar trebui să-ți sucesc gâtul!

Matt se oprește în fața lui Ben și nu-i sucește gâtul.

Îl lovește cu pumnul în față.

Ben se poticnește, dar nu cade, lovindu-se cu spatele de mașină. Matt îl apucă de gulerul cămășii. Este cu un centimetru sau doi mai scund decât Ben, dar compensează prin furie pură.

— O să te târăsc prin tribunale de-or să-ți meargă fulgii, nenorocitule! șuieră Matt printre dinții încleștați.

Ben încearcă să se desprindă din strânsoarea lui.

— Am să-ți dau numărul de telefon al avocatului meu. Poți să-mi dai drumul acum, te rog?

Matt răspunde prinzându-i și mai strâns cămașa și trântindu-l de mașină.

— Matt!

Par surprinsă, deși nu sunt.

Matt întoarce capul ca să se uite la mine, apoi la ceva din spatele meu. Mă uit peste umăr. Jumătate din clienții barului sunt afară acum, holbându-se.

— Beverly e o bețivă ordinară, iar asta e o mincinoasă nenorocită!

Matt dă drumul cămășii lui Ben ca să mă arate cu degetul, astfel încât să nu existe nicio confuzie cu privire la cine este mincinosul. Respiră greu, cu o privire sălbatică în ochi, așa cum are întotdeauna când își pierde controlul.

Cămașa lui Ben este boțită la guler și îi atârnă șleampăt în jurul gâtului, dar în rest arată remarcabil de bine.

— Aș fi bucuros să adaug la podcast răspunsul tău, dacă vrei un drept la replică.

Lui Ben îi tremură vocea, dar doar un pic.

— Du-te dracului, dobitocule! Ăsta e răspunsul meu.

Matt se întoarce și pleacă.

Ben ridică și coboară din umeri, de parcă s-ar asigura că n-au pățit nimic. Apoi se îndreaptă spre capota mașinii și își ia reportofonul.

Se uită la mine cu un zâmbet mulțumit de sine care ar trebui să fie mai enervant decât este.

— Vrei să vii la mine la hotel, să mai bem ceva?

CAPITOLUL 27
LUCY

Sunt sigură că nimeni nu va fi surprins să afle că am făcut alegerea stupidă și am acceptat oferta lui Ben de a merge la el la hotel.

Apartamentul este rece când intru, cu aerul condiționat dat la maximum. Tremur, iar el se oprește la termostat în drum spre bucătărie.

— Stai jos, spune arătând spre canapea.

Laptopul și caietele sale sunt stivuite frumos pe masa din fața ei. N-am ce să văd acolo. Oricum, nu știu dacă aș vrea să văd ceva.

— Whisky? întreabă.

Pare a fi o idee proastă.

— Da.

Toarnă în două pahare, atingându-și delicat obrazul după ce termină.

— Matt știe să lovească.

Da. Ce să zic, a avut ceva antrenament.

Se apropie cu paharele în mână și îmi întinde unul. Iau imediat o înghițitură. Arde când coboară în stomac, dar îl ridic la buze a doua oară pentru că, de fapt, chiar aș prefera să mă îmbăt din nou.

Mă uit la reportofonul pe care l-a lăsat pe tejgheaua din bucătărie. Lumina este stinsă. Nu înregistrează. Observă că mă uit la el.

— Ai înregistrat? Când Matt țipa la tine? întreb în timp ce se așază pe celălalt capăt al canapelei.

— Da, l-am pornit la țanc.

— Este legal?

— În Texas, poți înregistra audio o persoană fără ca aceasta să știe, câtă vreme nu este vreo clauză de confidențialitate la mijloc. Deci, într-un restaurant, sau într-un bar, sau…

— Dacă zbiară într-o parcare.

— Da, exact.

— Ai înregistrat în bar?

— Nu.

Nu știu dacă îl cred sau nu, dar oricum nu contează. Nu i-am spus nimic care să mă deranjeze să fie difuzat

pentru miile de fani ai crimelor adevărate.

— Puteai să pleci cu mașina, spun eu. Aveai destul timp să fugi.

Buzele i se curbează.

— Unde e distracția în asta?

Îmi sprijin picioarele goale pe măsuța de cafea, cuibărind paharul de whisky pe abdomen.

— O să pui asta în podcast, atunci?

— Da. Să nu-mi ceri să n-o fac.

— N-aveam de gând să-ți cer asta.

Privesc cum ia o înghițitură lungă de whisky.

— Știi că toată lumea crede că insinuezi că el este cel care a ucis-o pe Savvy.

— N-am fost foarte subtil, nu-i așa?

— Chiar crezi asta?

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Nu te-ai gândit niciodată că Matt ar fi putut să o ucidă?

— Dumnezeule, Ben, nu sunt tâmpită. Bineînțeles că m-am gândit!

Obrajii i se înroșesc puțin.

— Da. Scuze.

— Doar…

N-am nimic de spus aici.

Așa cum n-am avut nimic de spus polițiștilor. Ce puteam să spun? „Nu, domnule ofițer, cu siguranță nu aș fi ucis-o niciodată pe Savvy, pentru că de fapt plănuiserăm împreună să-l ucidem pe soțul meu?” Nu e o apărare prea bună.

Aș fi putut să mărturisesc acel plan și bănuielile mele că poate, oricare-ar fi fost motivul, am decis să-i facem de petrecanie lui Matt în acea noapte, iar el a ucis-o pe Savvy în legitimă apărare. Și apoi a lăsat pe toată lumea să creadă că eu am făcut-o, ca un fel de „du-te dracului!” uriaș pentru mine.

Sincer, nu l-aș învinovăți.

Dar, teama. Privirea din ochii lui când mi-a cerut să mă duc la părinții mei. Dacă acea teamă ar fi fost rezultat al faptului că el credea c-o să încerc să-l omor (din nou?), ar fi spus adevărul la poliție. Nu pot să mă gândesc la niciun motiv pentru care Matt nu s-ar fi dus la poliție dacă am fi încercat să-l omorâm în acea noapte. Adevărul ar fi contat, pentru el.

Ben se uită la mine cu nerăbdare.

— Nu m-aș concentra prea mult asupra lui Matt, spun, în cele din urmă.

— Serios?

— Nu cred că el a făcut-o.

— *Pe bune*?

Sunt vorbele nedumerite ale cuiva care crede că ar trebui să știu mai bine. *Pe bune, Lucy*? *Te-a lovit*! Arată spre obrazul lui, care este roșu.

— E podcastul tău, omule, eu doar îți spun ce cred.

Lasă să-i scape un oftat lung.

— Dacă vrei să știi adevărul, nu pot să găsesc un motiv. Cred că ceea ce a spus Kyle despre faptul că poate se culcau împreună e o prostie.

— Este cu *siguranță* o prostie.

Își atinge obrazul și tresare.

— Matt rămâne un nenorocit, totuși.

— Ar trebui să pui gheață acolo.

— Meh.

Mă duc la frigider și scot un pumn de gheață din congelator. O învelesc într-un prosop de hârtie și mă duc spre el.

— Cred că e bine, spune Ben.

Mă așez lângă el și îi pun gheața pe față.

— Au!

— Doar câteva minute. Sau speri să se umfle ca să poți face o poză și să o pui pe Twitter?

Un zâmbet îi apare pe față, iar eu nu mă pot abține să zâmbesc la rândul meu.

Ia gheața de la mine și și-o apasă pe obraz. Stăm în tăcere câteva clipe care nu sunt tocmai confortabile.

Apoi aruncă gheața pe măsuța de cafea, se apleacă și mă sărută.

Sunt aproape imediat în poala lui, cu mâinile lui sub rochie și pe coapsele mele. Nu-mi amintesc de ce mi s-a părut o idee proastă. Este o idee grozavă. Este cea mai bună idee pe care am avut-o de când am ajuns în orașul ăsta blestemat.

Îmi trage rochia în jos, în jurul taliei, cu mâinile pe sânii mei. Eu îi desfac pantalonii. Aș vrea să dau vina pe vodcă pentru această decizie.

Și aș vrea să dau vina pe whisky pentru că l-am lăsat să-mi smulgă lenjeria intimă ca să facem sex chiar acolo, pe canapea.

Dar asta ar fi o minciună.

CAPITOLUL 28
LUCY

Mă trezesc devreme, înainte de răsărit. Ben doarme lângă mine, pe burtă, cu părul răvășit și căzut peste ochi. Mă doare capul.

Mă ridic încet. Sunt în patul lui, dezbrăcată, pentru că, după ce am făcut sex pe canapea, m-a tras în dormitor și am făcut sex și aici.

O imagine cu mine sufocându-l cu o pernă îmi trece prin fața ochilor. E ceva obișnuit când mă trezesc cu bărbați în pat. Ar fi atât de ușor să omor un bărbat care doarme.

Eu votez tot pentru strangulare în cazul ăstuia, șoptește Savvy. Îmi clatin capul și alung vocea.

Îmi găsesc rochia pe podea, iar lenjeria intimă în sufragerie. E ruptă, așa că o arunc la gunoi când ies.

Mă pomenesc afară înainte de a-mi aminti că mașina mi-e încă la bar. Mă gândesc să-l sun pe singurul șofer de Uber, dar probabil că doarme și barul e la doar un kilometru și jumătate distanță. Pornesc pe trotuar, sperând ca un vânt mai puternic să nu-mi sufle rochia și să nu-mi expună fundul în văzul lumii.

Este cald, chiar și înainte de răsăritul soarelui, iar sudoarea mi se scurge pe spate în timp ce merg.

N-am fost nici pe departe suficient de beată aseară ca să pot da vina pe alcool pentru alegerile mele. Ar fi trebuit să mă îmbăt. Atunci măcar aș fi avut o scuză.

Dar, fără scuze. Nici măcar n-am folosit prezervativ, ceea ce este doar cireașa de pe tortul deciziei mele proaste. Am sterilet de ani buni, așa că n-o să existe copii îngâmfați în viitorul meu imediat, dar cine știe prin ce găuri și-a mai băgat Ben chestia aia. Fute tot ce prinde pe unde se duce.

Un mic suvenir de la podcast. Ar trebui să primesc un tricou: *Am fost subiectul unui podcast despre crime adevărate și tot ce am primit a fost acest tricou și gonoree.*

Din fericire, mașina este încă în parcare și mă duc acasă, într-o clădire întunecată și liniștită.

Urc la etaj și închid ușa încet, îmi schimb hainele și mă urc în pat. Soarele dimineții timpurii se ițește printre jaluzele, iar pe telefon îmi apare un mesaj de la Ben. Îl ignor și închid ochii.

Durerea de cap a dispărut când mă trezesc a doua oară, iar acum mi-e foame. Mă târăsc până jos. Nici urmă de mama, ceea ce e o ușurare. N-am nevoie să adaug asta la mahmureala mea. Pun niște cremă de brânză pe un covrig și apoi mă grăbesc să urc din nou la etaj.

Pe telefon sunt mai multe mesaje de la Ben.

Hei. Ai ajuns bine acasă?

Ai fi putut să mă trezești.

Serios, trimite-mi un mesaj ca să știu că nu ai murit.

Mă așez pe marginea patului, iau o mușcătură din covrig și îi răspund la mesaj.

N-am murit. Am ajuns cu bine acasă.

Telefonul sună imediat. Bravo, Ben. Răspund la apel.

— Salut.

— E nepoliticos să lași un tip în pat, să știi.

— Este?

— Eu așa cred, da.

— Ai obiceiul să te culci cu suspectul de crimă din podcastul tău?

— Suspectul din primul sezon a fost un bărbat.

— Asta înseamnă un nu?

— Da, e un nu.

Pare amuzat.

— Ai obiceiul să uiți de prezervativ?

— Nu. Îmi pare rău pentru asta, nu…

— E în regulă, e și vina mea. M-am asigurat în privința contracepției, speram doar că nu ți-ai făcut de cap cu toate prostituatele din Los Angeles.

Lasă să-i iasă un râs scurt, surprins.

— Nu îmi fac de cap în Los Angeles. Sau oriunde. De obicei.

Doar cu mine, atunci. Nu știu dacă să mă simt specială sau jignită.

— Simt că etica ta de podcaster a cam luat-o razna, Ben.

O spun ca pe o critică, dar el râde.

— Nu contează. Nimeni nu m-a acuzat vreodată că iau decizii bune.

„Etică discutabilă, dar rezultatele nu pot fi contrazise!” Cuvintele pe care le-am citit despre Ben în urmă cu câteva săptămâni îmi trec prin minte și trebuie să mă străduiesc să nu râd. Nimeni nu poate spune că n-am fost avertizată.

La drept vorbind, nici pe mine nu m-a acuzat nimeni vreodată că iau decizii bune.

— Vrei să luăm micul-dejun? întreabă el. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

— Trebuie să scriu. Vorbește acum cu mine.

Face o pauză, apoi își drege glasul.

— Ăă, da. Bine. Am pregătit un episod bonus pentru mâine, cu ce am înregistrat ieri cu Matt. Vreau să ți-l trimit mai întâi ție și să te las pe tine să-i dai undă verde.

Undă verde? Am făcut sex cu el de două ori și se pare că acum am drept de veto când vine vorba despre podcast. Sunt fie mândră de mine, fie îngrozită. Greu de spus.

— Și de ce aș da eu undă verde?

— Pentru că include un interviu care mă face să nu mă simt în largul meu. Îl voi tăia dacă-mi ceri.

— Cu cine e interviul?

— Maya Harper.

Stomacul mi se strânge așa cum se întâmplă întotdeauna când cineva o menționează pe Maya. Sora mai mică a lui Savvy.

— Trimite-mi interviul.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

INTERVIUL CU MAYA – FRAGMENTUL NEEDITAT

Bună ziua, prieteni. M-am întors, mai devreme decât mă așteptam, pentru că s-a întâmplat ceva aseară. M-am întâlnit cu Lucy la un bar din partea locului – lucru pe care îl știți deja cu toții, pentru că ați văzut pozele de pe Twitter. Da, am băut ceva, și nu, nu este nici pe departe atât de scandalos pe cât păreți să credeți cu toții că este.

În timp ce plecam de la bar, Matt a tras mașina în parcare și a coborât. Iată ce s-a întâmplat.

[*zgomote de încăierare*]

— *Bună, Matt.*

— *Nenorocitule, ar trebui să-ți sucesc gâtul.*

[*încăierare, gemete*]

Sunetul pe care îl auziți? E Matt care mă lovește în față.

— *O să te târăsc prin tribunale de-or să-ți meargă fulgii, nenorocitule*!

— *Am să-ți dau numărul de telefon al avocatului meu. Poți să-mi dai drumul acum, te rog*?

[*zgomot de izbitură*]

Matt m-a trântit de mașină aici.

— *Matt*!

Ea e Lucy. Stă în apropiere în timp ce se întâmplă toate astea.

— *Beverly e o bețivă ordinară, iar asta e o mincinoasă nenorocită*!

Când spune „asta” se referă la Lucy, pentru că o arată cu degetul.

Ăsta e consensul general, nu? Lucy minte. Lucy ascunde ceva.

Ei bine, am stabilit deja că și Matt minte – nu era acasă în noaptea în care Savannah a murit, deși le-a spus polițiștilor că a fost.

Iar Kyle Porter a sugerat în acest podcast că e posibil să fi fost ceva între Savannah și Matt. Sora mai mică a lui Savannah, Maya Harper, mi-a spus ce crede despre asta.

Maya: Savvy nu s-a culcat niciodată cu Matt. E o prostie că a spus Kyle asta și e o prostie că ai pus-o în podcastul tău.

Ben: Bine. Poți să-mi spui mai multe despre asta?

Maya: Despre faptul că ești un nemernic?

Ben: Despre motivul pentru care crezi că e o prostie că Savvy s-a culcat cu Matt.

Maya: Îl ura pe Matt. Prima dată când mi-a povestit despre Lucy, a spus o groază de lucruri frumoase despre ea, apoi a zis: „Și e măritată cu un idiot care se tot uita la sânii mei când vorbeam."

Ben: Și părerea ei despre Matt nu s-a schimbat în următorii doi ani?

Maya: Nu. Dar chiar dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi culcat niciodată cu soțul prietenei ei. Ea nu era așa. Savvy o iubea pe Lucy și nu i-ar fi făcut niciodată rău.

Ben: Ce te face să crezi că Savvy nu și-a schimbat niciodată părerea despre Matt? Ți-a vorbit despre el?

Maya: A spus niște lucruri. Îl menționa din când în când, la întâmplare, de exemplu: „N-a putut să scape de Matt, așa că a trebuit să iau cina și cu el." Chestii de genul ăsta. Și ea… Ei bine, asta este doar părerea mea, dar cred că Savvy bănuia că ceva se întâmpla între Lucy și Matt.

Ben: Se întâmpla?

Maya: Ceva… abuziv? Nu știu. Poate că am înțeles eu greșit. Dar nu cu mult timp înainte de a muri, ne uitam împreună la un serial și era o poveste despre un soț abuziv. La un moment dat, m-am uitat la ea și am văzut că-și dădea ochii peste cap, iar eu am întrebat-o: „Ce e?" Mi-a spus că îl înfățișau pe tipul ăla ca fiind un adevărat monstru și că nu așa sunt de obicei tipii ăia.

M-am îngrijorat cumva și am întrebat-o: „De unde știi cum sunt tipii ăia?" Iar ea mi-a spus: „Oo, nu eu, nu eu. Dar cunosc pe cineva. Și tipul… o mulțime de oameni îl plac."

N-am întrebat dacă era vorba de Lucy. Dar trebuia să fie. Savvy nu era prietenă apropiată cu nimeni altcineva în momentul acela. Și a spus „cunosc", nu „am cunoscut". „*Cunosc* pe cineva." Întotdeauna m-am întrebat de ce Savvy nutrea această ură aprigă față de Matt, când toți ceilalți păreau să-l iubească. Dintr-odată a căpătat sens.

CAPITOLUL 29
LUCY

Îi trimit un mesaj lui Ben când termin de ascultat.

Poți să tai tot ce spune după „Savvy o iubea pe Lucy și nu i-ar fi făcut niciodată rău”?

Cobor scările ca să arunc restul de covrig la gunoi în timp ce aștept nervoasă să-mi răspundă. Mesajul vine când sunt pe scări în drum spre camera mea.

Da. Nicio problemă.

Răsuflu ușurată. Îmi tremură puțin mâinile.

De curiozitate, vrei să o tai pentru că nu-i adevărat sau pentru că este?

Mă uit lung la întrebare înainte de a tasta un răspuns.

Adevărul nu contează.

Maya Harper nu locuiește în Plumpton, iar eu aș vrea să am lucruri mai bune de făcut decât să fac un drum de cinci ore dus-întors până în Austin ca să o văd pe sora lui Savvy, dar n-am. Așa că mă duc.

Nu-i spun că vin, pentru că mă urăște și probabil că ar chema poliția. Să o iau pe nepusă masă, astfel încât să am cel puțin cincisprezece minute înainte de sosirea polițiștilor, pare a fi cea mai bună opțiune.

Habar n-am unde locuiește și, chiar dacă Ben știe, nu mă pot hotărî să-l întreb. Nu vreau ca el să știe că mă duc să o văd. Știe deja prea multe.

Dar știu unde lucrează Maya. Este asistentă la o firmă de contabilitate, al cărei program de lucru este afișat pe site. Se află într-un centru comercial pe jumătate gol, între o agenție de plasare a forței de muncă și un magazin gol cu un semn pe care scrie „De închiriat” în fereastra murdară. Îmi parchez mașina în partea din spate a micii parcări pe la patru și jumătate și aștept.

A meritat-o cu vârf și îndesat, îmi susură Savvy la ureche.

Închid ochii, inima îmi bate cu putere. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar stau aici așteptând singura altă

persoană din lume care cunoaște cel mai întunecat secret al lui Savvy.

Am ucis…

Savvy apare lângă mine, cu ambele picioare ridicate pe bord, cu oja albastră ciobită. Îmi aruncă un zâmbet.

— Vrei să știi un secret?

Dau din cap că da.

— Am ucis un tip și nu-mi pare rău. A meritat-o cu vârf și îndesat.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Savvy încă se uita la mine, așteptând cu nerăbdare să-i accept oferta de a-mi ucide soțul.

— Chiar dacă *am vrea* să-l omorâm, am început încet, cred că am fi depășite de situație. Având în vedere că niciuna dintre noi nu a mai ucis pe nimeni până acum.

— Vorbește în numele tău.

Am mai râs o dată, dar ea n-a schițat niciun zâmbet. Comportamentul i s-a schimbat, ceva întunecat și serios trecându-i prin ochi.

— Ia stai așa, tu…

M-am oprit, cu respirația întretăiată în gât. Și-a coborât privirea și a dat din cap, o dată.

M-am uitat lung la ea, cu inima în gât.

— Pe bune?

— Da.

Cuvântul a fost o șoaptă, dar apoi s-a îndreptat de spate, scuturându-și capul ca și cum ar fi vrut să-l curețe de gândurile rele.

— Da, pe bune, a spus ea, tonul ei având acum o notă de duritate. Am omorât un tip și nu-mi pare rău. A meritat-o cu vârf și îndesat.

— Savvy.

Am apucat-o de mână. Nu cred că am crezut-o când a spus că nu-i pare rău.

Sau poate că m-am înșelat. Se pare că nu știam totul despre Savvy.

— E în regulă. N-am rămas traumatizată din pricina asta.

A ridicat din umeri într-un mod care trebuia să transmită cât de relaxată se simțea, dar mi s-a părut forțat.

— Cine a fost? Ce ți-a făcut?

— Troy. Un nemernic pe care l-am întâlnit într-un bar și care credea că poate să pună mâna pe mine. Ei bine, s-a înșelat.

Mi-a aruncat un zâmbet întunecat.

— Doamne, Savvy…

— Sunt bine.

— Ai mers la poliție? A fost autoapărare, nu?

— Poliția, a pufnit ea. Nu. Cred că argumentul legitimei apărări ar fi părut cam subțire, având în vedere de câte ori l-am înjunghiat.

— De c… de câte ori l-ai înjunghiat? am întrebat-o cu glas șoptit.

— Poate de câteva ori mai mult decât era strict necesar. Plus încă vreo două pentru noroc.

Nu știam dacă eram îngrozită sau impresionată.

— Am crezut că sângele o să mă deranjeze mai mult, sincer, a zis Savvy și a ridicat din umeri. Se făcuse multă mizerie, ceea ce era enervant. Un tip m-a văzut ieșind de la toaletă cu mâinile pline de sânge și m-am panicat pentru un minut, dar mi-am revenit și am zis: „Doamne, am o menstruație foarte urâtă azi!” Trebuia să-i fi văzut expresia de pe chip.

M-am uitat lung la ea.

— După aia l-am pus în mașină, l-am dus la mlaștină și l-am aruncat acolo. Eram sigură că-i vor găsi cadavrul în cele din urmă, dar n-am auzit nimic. Poate că l-au mâncat aligatorii.

Impresionată. Eram foarte impresionată.

— L-ai pus în mașina ta? Un cadavru? Cum l-ai băgat acolo?

— Hei.

Și-a încordat mușchii.

— Sunt puternică.

— Atât de puternică încât să ridici un cadavru?

— Nu era prea mare tipul.

I-am aruncat o privire sceptică.

— A durat o veșnicie, în pana mea, a mormăit ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că aveam un hatchback. Am putut să târăsc cadavrul înăuntru și să-l acopăr cu o pătură.

Am scos un hohot de râs. Mi-am pus repede mâna peste gură ca să-l întrerup.

— Scuze. Nu-i amuzant.

— Ba e de-a dreptul *hilar*!

A turnat un *shot* de tequila într-un pahar și l-a îndreptat spre mine. Și-a turnat unul și pentru ea și imediat l-a dat pe gât.

L-am ridicat și eu pe al meu, dar am ezitat când am privit-o cum își umple din nou paharul.

— De-aia ai renunțat la facultate, am spus eu liniștit. Maică-ta tot spune la toată lumea că ți-a fost dor de casă,

dar nu era vorba de asta.

Și-a dat ochii peste cap și a dat pe gât al doilea pahar.

— Cui naiba îi e dor de Plumpton? Nu. Nu mi-a plăcut la facultate. Ar trebui să iau zeci de mii de dolari în împrumuturi studențești doar ca să pot sta într-o sală de curs în timp ce un profesor plictisit recită tot ceea ce tocmai am citit în manualul extrem de scump? Nu, mulțumesc.

Am privit-o cum a mai dat pe gât o dușcă. A coborât paharul pe bar, iar eu am întins mâna, împreunându-ne degetele.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

A ridicat din umeri.

— Serios, Savvy, am spus eu cu blândețe. Nu trebuie să te prefaci față de mine că nu a fost mare lucru.

Și-a împins paharul cu degetul, uitându-se scurt la mine. A ridicat un umăr, ca și cum *n-ar fi fost mare lucru,* dar ochii ei spuneau altceva. Mi-a strâns mâna cu putere.

— A meritat-o, a șoptit ea. La fel și Matt.

CAPITOLUL 30
LUCY

Maya iese din birou după ora cinci. Au mai rămas doar două mașini în parcare și bănuiesc că al ei este hatchback-ul mov. Stau la pândă prin preajmă.

Se oprește brusc când mă vede. Ține cheia de la mașină între două degete, așa cum se spune mereu că trebuie să faci pentru a alunga potențialii violatori.

— Lucy.

Îi iese ca un oftat, ca și cum ar fi speriată.

Probabil că este, dacă stau să mă gândesc bine.

Ridic ambele mâini în semn de predare.

— Vreau doar să vorbim.

Se uită cu ochii întredeschiși la mine. Ultima dată când am văzut-o era o adolescentă – optsprezece ani, abia absolvise liceul și se pregătea să plece la facultate.

„N-ar fi trebuit să-i spun.” Încă o văd pe Savvy stând pe pat în apartamentul ei micuț cu tavane înclinate. „La dracu'. E încă o adolescentă, dar…”

„Erai adolescentă când l-ai ucis?” am încercat să ghicesc, iar ea a dat din cap, evident ușurată că am înțeles.

Maya se uită fix la mine. Ea și Savvy nu au semănat niciodată prea mult. Părul Mayei este mai deschis, genul de blond pe care de obicei oamenii trebuie să-l cumpere la cutie. Trăsăturile îi sunt mai ascuțite decât erau cele ale lui Savvy – nasul lung și bărbia ascuțită sunt diferite de ale surorii ei. Poartă o fustă lungă de culoarea mărgeanului și o bluză albă cu nasturi și guler rotunjit. Este o ținută drăguță. Savvy nu purta haine drăguțe.

Dar ochii sunt aceiași. Albaștri, furioși. Sudoarea mi se scurge pe spate.

— Putem să mergem undeva? întreb. E cald aici.

— N-am nimic să-ți spun, zice și apasă pe buton pentru a descuia mașina.

— Te rog, Maya…

Fac un pas înainte, dar apoi mă retrag, deoarece nu știu cum să încep o conversație despre asta.

Se uită urât la mine.

— Uite care-i treaba, știu că toată lumea a decis că ești nevinovată acum, dar tot nu vreau să vorbesc cu tine.

Toată lumea a decis că sunt nevinovată? Asta e o noutate pentru mine.

— Nu e vorba de asta, zic eu.

Deschide portiera mașinii și își aruncă poșeta înăuntru. Rostesc grăbită următoarea replică:

— Știu despre Troy.

Se strecoară pe scaunul din mașină, strângându-și fusta ca să nu se prindă în portieră.

— Nu știu cine este.

Apuc portiera înainte ca ea să o închidă.

— Tipul pe care Savvy l-a ucis.

Capul i se îndreaptă spre mine, iar culoarea îi dispare din obraji. Se uită fix la mine un minut.

— Urcă în mașină.

Maya începe să conducă, apoi pare să se răzgândească în privința locului în care se gândise inițial să mă ducă. Trage în parcarea unui restaurant de mult pustiu și oprește sub niște copaci.

— Așa îl chema? întreabă ea. Troy?

— Da. Nu ți-a spus?

Îmi desfac centura de siguranță ca să pot sta cu fața la ea. Nu pot să nu remarc cum cămașa ei albă este încă impecabilă, deși este sfârșitul zilei de lucru. Mi-aș fi vărsat cafeaua și prânzul pe ea până acum.

Își mușcă buza de jos și clatină din cap.

— Și n-am întrebat. Nu cred că am vrut să știu.

Eu am vrut să știu. Am vrut să-i știu numele și cum arată și cum miroase sângele când e atât de mult. Maya se uită repede la mine.

— Îi știi numele de familie? Mereu m-am întrebat dacă nu cumva cineva știa că Savvy a făcut-o și că ei sunt cei care…

Se oprește în timp ce eu dau din cap.

— Troy Henderson. Am făcut cercetări cu ani în urmă. Am angajat un detectiv particular, de fapt.

Nu aveam banii necesari pe atunci, dar era singura mea pistă solidă și am refuzat să le vorbesc polițiștilor despre el. N-aș fi trădat-o pe Savvy în halul ăsta.

— Nimic?

Pare deja distrusă.

— Nu, îmi pare rău. Cadavrul lui încă nu a fost găsit. Din ce a aflat detectivul meu, era cunoscut pentru

că se îmbăta și se lua la bătaie cu diverse persoane. Cazul este încă deschis, dar nu cred că cineva îl caută prea mult. Când detectivul a vorbit cu sora lui, ea nici măcar nu își dăduse seama că a dispărut. A crezut că s-a mutat și n-a mai sunat.

— Oh.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar…

Dar era tânără și își începea primul an de facultate după ce își pierduse sora. N-am vrut să apar așa și să-i zic: „Bună! Îți amintești că sora ta mai mare și moartă a ucis pe cineva?”

— Oricum, n-aș fi vrut să aud nimic de la tine atunci.

— Și *acum* vrei să auzi?

Își ridică o sprânceană blondă, aproape amuzată.

— Bună observație.

— Aș putea să-ți trimit chestiile pe care le-a găsit detectivul meu, dacă vrei.

Se lasă pe spate în scaunul ei, răsuflând prelung.

— Chiar nu-ți amintești acea noapte, nu-i așa?

— Nu.

— Mama nu te-a crezut niciodată, dar nu prea are sens să angajezi un detectiv particular să investigheze o pistă dacă ai ucis-o chiar tu.

Se întoarce să mă privească în ochi.

— Și pe urmă nici măcar nu ne spui despre asta. Asta era apărarea ta cea mai bună, să știi. Faptul că ea l-a ucis pe Troy.

— Știu.

— Ai fi spus cuiva, dacă chiar te-ar fi arestat și acuzat de uciderea ei?

Mă uit pe geam.

— Poate.

Îmi plăcea să cred că nu aș fi făcut-o, dar este posibil ca perspectiva câtorva decenii în spatele gratiilor să-mi fi distrus loialitatea față de Savvy.

Îmi dreg glasul și mă uit la ea.

— Din câte știu eu, Savvy nu a spus nimănui în afară de noi două. Nu-i așa? Când mi-a povestit, mi-a zis că numai tu știi. Nu-i spun lui Ben, zic eu. Doar ca să știi. Orice s-ar întâmpla, n-am să-i spun.

— Chiar vorbești cu podcasterul ăla? Adică, îi dai un interviu?

— Da. Am început deja.

— Uau.

Se uită prin parbriz.

— I-am spus niște chestii despre Matt, dar mi-a zis că a tăiat pasajul ăla.

— Știu.

— Știi?

— M-a întrebat despre asta. N-am vrut să confirm, așa că a tăiat-o. Din motive legale, cred.

N-am nicio idee dacă așa stau lucrurile, dar pare adevărat.

— Matt l-a amenințat deja c-o să-l dea în judecată.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. Am regretat după ce am încheiat convorbirea.

Ridic din umeri. Mi-aș fi dorit ca ea să nu fi vorbit, dar nu mă pot supăra pentru asta.

— Mă bucur că ai spus ceva despre Savvy și Matt. Ai dreptate că ea nu s-ar fi culcat niciodată cu el.

Se cutremură, ca și cum numai gândul la asta o scârbește.

— Am vrut doar să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă, spun eu. În privința faptului că n-o să spunem nimănui despre Troy. Niciodată.

— Suntem pe aceeași lungime de undă.

Se întinde spre schimbătorul de viteze, apoi se oprește, își trage mâna înapoi și îmi întâlnește din nou privirea.

— Aș fi vrut ca ea să-mi fi spus că știai și tu.

— De ce?

— Pentru că am crezut că nu o cunoști cu adevărat. Majoritatea oamenilor nu o cunoșteau cu adevărat pe Savvy.

— Nu, n-o cunoșteau.

— Ar fi trebuit să ghicesc, totuși. Erai diferită de ceilalți prieteni ai ei. A încetat să mai urască Plumpton atât de mult după ce te-ai mutat înapoi. Era mai fericită.

Înghit și simt nodul care mi s-a pus în gât. Știam asta, dar sună diferit, venind din partea Mayei. Ca și cum ar fi adevărat, și nu doar o speranță nebună. Trebuie să închid ochii și să trag aer în piept, pentru că, pentru o clipă, mi-e atât de dor de Savvy, încât mă doare fizic.

— Și eu am fost mai fericită, spun eu încet.

Îmi ridic privirea spre Maya și o văd cum își șterge lacrimile cu gesturi rapide. Zâmbim cu tristețe una către

cealaltă.

Își drege glasul și trece mașina în marșarier.

— Promite-mi c-o să faci tot ce vei putea ca să-l prinzi pe ticălosul care a ucis-o, bine? Savvy merită asta.

— Îți promit.

CAPITOLUL 31
LUCY

Îi trimit un mesaj lui Ben în dimineața următoare, în timp ce mă urc în mașină. Întorc cheia în contact, aerul cald îmi suflă în față când mașina pornește.

Mă duc la Matt. Dacă o mierlesc, fă un podcast despre uciderea mea.

Nu răspunde înainte să opresc în fața fostei mele locuințe.

O iau pe aleea din față înainte de a mă răzgândi. Probabil că este o idee profund stupidă, dar Matt nu-mi răspunde la telefon și, dacă nu-l confrunt curând, risc să fac explozie.

Hai să-ți ucidem soțul.

Taci, Savvy. Nu omorâm pe nimeni azi.

Ușa se deschide înainte să ajung la ea și mă opresc brusc.

O femeie iese, trăgând după ea două valize mari. E micuță – puțin peste un metru și jumătate, poate – și se luptă cu gențile, care probabil cântăresc mai mult decât ea. Una dintre ele se răstoarnă pe o parte și o aud cum înjură.

— Ai nevoie de ajutor? o întreb.

Femeia ridică brusc capul. Ochii îi sunt albaștri și injectați. Buclele roșii pe care le avea legate într-un coc s-au desprins, atârnând pe un umăr. E un dezastru, dar arată uimitor.

Se uită lung la mine.

— Soția numărul doi? încerc să ghicesc.

— Julia, spune ea.

— Lucy.

— Știu.

Nu mi-a răspuns dacă vrea o mână de ajutor, dar oricum iau geanta răsturnată. Le târâm până la Lexusul de pe alee și o ajut să le încarce pe amândouă în portbagaj. Îl trântește și se întoarce spre mine.

— Ce cauți aici? întreabă ea.

— Trebuie să vorbesc cu Matt.

— În legătură cu ce?

E cam băgăreață, având în vedere că abia ne-am cunoscut, dar cred că, practic, este încă măritată cu acest bărbat.

— Crimă.

Izbucnește în lacrimi.

Telefonul îmi bâzâie, iar eu nu știu ce să fac în legătură cu această soție înlocuitoare plângăcioasă, așa că deschid poșeta și mă uit pe ecran. Sunt două mesaje de la Ben.

> ***NU E AMUZANT.***
>
> ***Chiar ești la Matt acum?***

Julia smiorcăie, atrăgându-mi din nou atenția asupra ei. Mă apucă de mâini. Ale ei sunt foarte reci, ceea ce este ciudat pe vremea asta.

— Nu intra acolo, spune. E într-o dispoziție proastă.

Pun pariu că este. Telefonul îmi sună din nou.

— Lasă-mă să te ajut, continuă ea.

Las capul într-o parte, confuză.

— Să mă ajuți?

— Îl cunoști pe acel podcaster, nu? Vreau să vorbesc cu el.

Ben și Paige ne întâmpină în camera lor de hotel. Vreau să plec, dar Julia continuă să se uite cu lacrimi în ochi la mine, ca și cum am fi împreună în asta.

Evit privirea lui Ben în timp ce intrăm în cameră și Paige le face cunoștință. Poate sunt îngrijorată că atât Paige, cât și Julia își vor da seama imediat că facem sex dacă mă uit la el.

Poate sunt doar foarte, foarte supărată că bărbatul cu care mă culc știe atât de multe despre viața mea, iar acum va avea foarte multe informații despre căsnicia mea. Mi-e dor de Nathan și de privirea aceea glacială și distantă pe care o avea când vorbeam eu.

Ben îi aduce Juliei o ceașcă de cafea, iar eu mă așez lângă ea pe canapea, în timp ce ea ține ceașca în mâinile înghețate. Microfonul lui Ben este pe masa din fața noastră, dar nu l-a pornit încă.

— Vreau să-ți dau un interviu, spune ea. Despre Matt.

— Bine.

Ben zâmbește într-un mod blând, plăcut, care cred că se vrea a fi neamenințător. Nu mi-a zâmbit niciodată așa,

slavă Domnului.

— Ce anume despre Matt?

— Despre… căsnicia noastră. Și unele lucruri pe care le-a spus despre Lucy.

Îmi aruncă o privire în semn de scuză.

— Ai cunoscut-o pe Savannah? întreabă Ben, deși sunt destul de sigură că știe răspunsul la această întrebare.

Julia clatină din cap. Și-a aranjat cocul și arată mult mai bine acum. Este una dintre acele femei care pot face un coc dezordonat fără efort, iar mie nu-mi place asta la ea.

— Nu. N-am întâlnit-o niciodată. Nu știu nimic despre ea sau…

Se uită din nou la mine.

— Poate că ar trebui să plec? întreb cu speranță în glas. Probabil că vă va fi mai ușor să vorbiți despre asta când n-am să mai fiu aici.

— Nu.

Julia mă apucă de mână, înfășurându-și degetele înghețate în jurul alor mele.

— Lucy poate să plece când începe interviul, spune Paige.

Încerc să nu par prea ușurată. Îmi trag cu grijă mâna din strânsoarea Juliei.

— Vreau să vorbesc despre cum este Matt, de fapt. Cum e căsnicia noastră. Pentru că toate lucrurile pe care femeile din cartierul nostru le-au spus despre el…

Întinde mâna după cafea și ia o înghițitură lentă.

— Nu pot să le las să facă asta. Credeam că pot să trec peste lucrurile astea, dar, dacă nu spun ceva, nu voi putea trăi niciodată cu mine însămi.

Ochii lui Paige se îndreaptă spre ai mei și îmi dau seama din acea privire rapidă că Ben nu i-a împărtășit finalul interviului cu Maya. E prinsă cu garda jos.

Să spui adevărul n-o să-ți fie de niciun folos, draga mea, șoptește Savvy.

Mă ridic în picioare, pentru că nu mai pot suporta prea mult. Julia se uită la mine, speriată.

— E mai bine să plec.

Ocolesc măsuța de cafea și mă îndrept spre ușă.

— Dacă lumea află că am fost aici când ea ți-a povestit…

Apuc clanța ușii.

— Nu mă vreți aici pentru asta.

Julia pare că vrea să protesteze, dar Paige dă din cap.
— Are dreptate. Ne vedem mai târziu, Lucy.
Deschid ușa și practic ies în fugă.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL BONUS 2

Julia Gardner a apărut pe neașteptate la ușa mea într-o zi. Am primit vorbă că vrea să vorbească cu mine și am acceptat, chiar dacă nu știam ce va avea de spus despre acest caz. Soția lui Matt Gardner nu a cunoscut-o niciodată pe Savannah și, din câte am auzit de la vecini, sunt un cuplu perfect fericit. Matt a dat lovitura cu cea de-a doua soție, după cum mi-a spus o persoană.

Se pare că Matt și Julia sunt despărțiți de câteva luni.

Ben: Te-ai mutat de-acolo azi?

Julia: Da. Mă rog, într-un fel m-am mutat acum două luni. Azi m-am întors după mai multe lucruri deoarece a spus că o să fie plecat din oraș. N-a fost, dar ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Ben: Să ne întoarcem un pic. Tu și Matt sunteți căsătoriți de…?

Julia: Trei ani.

Ben: Cum v-ați cunoscut?

Julia: Am participat la o conferință în Houston, iar el era acolo în vizită la niște prieteni. Ne-am întâlnit la barul hotelului și ne-am înțeles bine. O vreme am avut o relație la distanță, apoi m-am mutat în Plumpton pentru a fi cu el. Ne-am căsătorit nu după mult timp.

Ben: Vorbește-mi despre Matt.

Julia: Era foarte… Nu, voiam să spun că era fermecător, dar nu e cuvântul potrivit. Nu e chiar fermecător. E confortabil. E unul dintre acei oameni care, atunci când îl întâlnești, ai impresia că sunteți prieteni de mult. Are acest talent de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor. Eu nu mă pricep prea bine să vorbesc cu străinii, așa că am observat asta la el imediat. Nu mi s-a părut că se dădea la mine în barul hotelului, ci că era cu adevărat prietenos. Nu e ceva foarte obișnuit la bărbați.

La început, totul a fost foarte plăcut. A fost foarte deschis cu mine în legătură cu trecutul său, cu Lucy, și m-a făcut să simt că este un om cinstit. Asta căutam într-o relație. Dar lucrurile s-au mișcat foarte repede și a insistat mult ca eu să vin la Plumpton. Pur și simplu am crezut că nu-i era frică de angajament.

După ce am ajuns aici și m-am mutat în casă, lucrurile s-au schimbat puțin. În mare parte, am ignorat totul. Era mai morocănos, mai predispus să se răstească la mine, dar asta se întâmplă, nu-i așa? Te simți bine într-o relație și nu mai ești atât de afabil.

Apoi a început să țipe mai des și mi-am dat seama că bea destul de mult. Ascundea sticlele pe fundul coșului de gunoi de afară, ca să nu

le văd. Mă evita seara, se ascundea singur în birou și mi-am dat seama că asta se întâmpla pentru că bea acolo jos.

Am încercat să-i spun asta – cu blândețe – și s-a enervat foarte tare și mi-a spus să nu mai fiu atât de mironosiță. Mi-a zis că îi place să se relaxeze seara cu o băutură și că n-ar trebui să mă plâng că el duce gunoiul. Voiam oare să lase totul în seama mea?

Toate acele scuze mi s-au părut cam trase de păr, dar nici n-am vrut să-l batjocoresc în legătură cu băutura dacă nu era pregătit să vorbească despre asta. Știi, nu poți să-i faci pe oameni să accepte că au o problemă. Trebuie să ajungă singuri la concluzia asta.

Dar, din nefericire, cred că a considerat că a primit undă verde să bea în fața mea. Și nu *era* drăguț când bea. Abia ne căsătoriserăm când a început să se dezlănțuie – probabil *de aceea s-a dezlănțuit,* dacă stau să mă gândesc bine –, iar eu nu prea știam cum să mă descurc cu toate astea. Și m-am simțit ca și cum aș fi fost un pic idioată. Știam că are o problemă când ne-am căsătorit. Am fost pe deplin prevenită în privința asta.

Dar apoi a început să fie violent.

La început, arunca cu pahare în pereți și își descărca furia pe lucrurile din casă. Apoi, pe mine. Mă plesnea, mă trăgea de păr și mă împingea în pereți. Mereu țipa la mine cum că și eu l-am lovit, cum că a fost și vina mea, iar eu ziceam… „despre ce vorbești? Nu te-am atins."

Ben: Ca să fie clar, te lovea – te *maltrata* –, dar îți spunea că *tu îl* loveai *pe el*?

Julia: Da. În mod constant. A doua zi dimineața, îi spuneam: „dacă mă mai pălmuiești vreodată așa, te părăsesc", iar el zicea: „și tu m-ai pălmuit, n-ai motive să te plângi". Ceea ce *nu* s-a întâmplat *niciodată.*

Ben: Care a fost răspunsul lui când i-ai spus asta?

Julia: Uneori, părea cu adevărat confuz. Ca și cum ar fi crezut cu adevărat că noi ne bătuserăm în parte, în loc să dea doar el… Dădea doar el. Mă întrebam dacă nu cumva era atât de beat, încât nu-și mai amintea ce s-a întâmplat, așa că de-asta zicea ce zicea.

Ben: Te-ai simțit vreodată în siguranță să povestești cuiva despre asta?

Julia: Am vorbit cu mama. Am mai cosmetizat puțin cele întâmplate, am încercat să fac să nu sune atât de rău, pentru că nu am vrut să se îngrijoreze. Cu siguranță n-am vrut să spun nimănui din Plumpton. Erau cu toții înnebuniți după Matt. Și îmi făceam griji c-o să le spună că și eu l-am lovit pe el, chiar dacă nu era adevărat.

Chestia e că… probabil că e foarte ciudat, dar persoana cu care voiam cel mai mult să vorbesc era Lucy Chase.

Ben: Chiar dacă nu ai întâlnit-o niciodată?

Julia: Da. Și asta e ciudat, nu? A doua soție nu *vrea* să vorbească cu prima soție. Mai ales cu prima soție care a fost acuzată de crimă. Dar am vrut să știu dacă mariajul lor a fost la fel, pentru că Matt vorbea despre ea atât de… frumos.

Ben: Scuze, ai spus *frumos*?

Julia: Da, a fost unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la el la început, de fapt. Nu mi-au plăcut niciodată bărbații care le vorbesc de rău pe fostele lor partenere. De obicei mi se pare puțin misogin.

Matt chiar părea cam trist când vorbea despre Lucy. A spus că era dulce și bună și că îi părea rău că a trebuit să părăsească orașul pe care îl iubea. Mi-a spus deschis că încă o iubește, dar că nu mai pot fi împreună. Mi-a spus că spera ca ea să fie fericită.

Ben: L-ai întrebat de ce au divorțat, atunci? Dacă tot o mai iubea?

Julia: L-am întrebat, iar el mi-a spus că ea l-a părăsit, ceea ce este adevărat, cred. A zis că n-a mai suportat să rămână în Plumpton după ce Savvy a fost ucisă. Dar, bineînțeles, mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva a fost din cauză că și pe ea o bătea.

Și m-am întrebat dacă nu cumva de vină eram eu. Poate că a fost atât de distrus de divorț, încât a început să bea și s-a schimbat. De aceea am vrut să vorbesc cu ea. Dar n-am luat legătura cu ea, bineînțeles. Ar fi fost prea ciudat.

Ben: Ai întâlnit-o chiar azi, nu-i așa?

Julia: Da. Am întâlnit-o astăzi, din întâmplare. N-am întrebat-o, totuși. Aș fi vrut, dar nu e treaba mea. Mi-am dat seama că ea nu… Ei bine, are destule probleme. N-are nevoie și de ale mele.

Ben: Cât timp a durat comportamentul abuziv al lui Matt?

Julia: Doar vreo șase luni. A devenit din ce în ce mai agresiv treptat, așa că doar o jumătate de an m-am întrebat: „Oare chiar fac asta? E asta viața mea? Cum am ajuns soția abuzată în această poveste?” Aproape că mi s-a părut ireal. Cred că aș fi plecat mai devreme, dacă nu aș fi fost atât de confuză cu privire la modul în care am ajuns în acea situație.

Ben: A fost bine? Că ai plecat?

Julia: Mama a venit și a stat în casă în timp ce eu împachetam, așa că a fost obligat să se comporte cât mai bine. A țipat mult când am fost acolo astăzi – eram singură –, dar a fost bine. Pentru orice eventualitate, i-am spus că mama și prietenii mei știau că am venit la Plumpton.

Ben: În caz că ți se întâmpla ceva? Corect? Vreau doar să mă asigur că am înțeles bine – ai simțit nevoia să anunți pe cineva că te duci să-l vezi pe Matt, pentru că erai îngrijorată că ți s-ar putea întâmpla ceva în timp ce erai acolo?

Julia: Ei bine, sună destul de dramatic când o spui așa. Dar… da.

Dau să pun capăt interviului aici, și Julia aproape că mă lasă, dar reia discuția, aparent agitată.

Julia: Nu, doar… Pot să mai spun un singur lucru? Trebuie să-ți spun ceva.

Ben: Bineînțeles.

Julia: Este ceva ce Matt a spus odată despre Lucy. Când era beat. *Foarte* beat, de fapt. Trecea brusc de la un subiect la altul așa cum făcea uneori. Cred că voia să mă facă să mă simt prost. Vorbea despre cât de minunată era Lucy. Totuși, nu mă făcea să mă simt prost. Sau nu în felul în care credea el că o va face. Mă supăram pe el, dar eram și mai intrigată de Lucy.

Oricum. Vorbea și vorbea și vorbea, și a zis: „Ar fi trebuit să o protejez mai bine." Și l-am întrebat: „După crimă, te referi?" Pentru că știam că o gonise la părinții ei după aceea și se simțea vinovat pentru asta.

Și el a zis: „Nu, în noaptea aia. Ar fi trebuit să o protejez mai bine."

Iar eu am spus: „Ce vrei să zici? Nu erai acolo, nu? Vrei să spui că ar fi trebuit să pleci de la nuntă cu ea?" Încercam să aflu informații, pentru că Matt nu o vorbit *niciodată* despre acea noapte.

Am văzut cum a avut un moment de luciditate în care și-a dat seama ce a spus, iar fața i s-a înroșit foarte tare. Și a mormăit ceva despre cum, da, asta a vrut să spună, dar… Nu cred că era adevărat.

Cred că a fost acolo, cu Lucy, când a murit Savvy.

CAPITOLUL 32
LUCY

Ben difuzează episodul cu Julia luni dimineață, la prima oră. Îl ascult în timp ce alerg pe bandă și se pare că nu sunt singura care îl ascultă la prima oră, pentru că am o grămadă de apeluri pierdute și mai multe mesaje pe telefon când termin. Le citesc în timp ce traversez parcarea spre mașină, cu transpirația curgându-mi pe spate.

Bunica: Dragă, poți să mă suni? Sau vino pe la mine. Oricând.

Tata: Ai plecat deja? Eu și mama vrem să vorbim cu tine.

Nathan: Hei, e totul în regulă acolo? Doar pentru că ne-am despărțit, nu înseamnă că nu putem rămâne prieteni. Dacă vrei să vorbim despre orice.

Emmett: Vrei să luăm prânzul curând?

Doamne, ce populară sunt dintr-odată! Lumea află că primul tău soț și-a pălmuit a doua soție și toți fac presupuneri.

Stau în mașină câteva minute cu aerul condiționat bătându-mi în față, gândindu-mă ce să fac în legătură cu aceste presupuneri.

Pe de o parte, au dreptate.

Pe de alta, se pot duce toți dracului.

Nu mă încântă faptul că m-au transformat în victima acestei povești. Savvy este victima. După ce a murit, a fost șlefuită, lustruită și transformată într-o victimă perfectă, așa cum eu n-aș putea fi niciodată. S-o lăsăm așa.

Îmi apare un alt mesaj pe telefon.

Bună, sunt Julia. Ben mi-a dat numărul tău.

I-am spus că o poate face. Acum îmi doresc să nu o fi făcut.

Sper că ești bine. Mi-ar face plăcere să vorbim, oricând simți că ești pregătită.

Mă întreb, chiar n-o fi ripostat niciodată? Oare Matt ne-a confundat sau femeia a cedat asemenea mie și a

decis să plece înainte ca el să povestească ceva?

Doamne, sper să fie ultima variantă. E atât de micuță și drăguță, nimeni n-ar crede că l-a lovit. Eu sper că l-a bătut măr.

Mă uit fix la mesajele ei. Niciodată nu-i voi da ceea ce are nevoie. Nu sunt un umăr pe care să plângi.

Scriu repede un răspuns.

Mulțumesc. Mult noroc în toate.

Dacă-l înjunghii în gât, se termină repede, îmi șoptește Savvy la ureche. *Vrei să fie repede*?

Juliei îi este cu siguranță mai bine fără mine.

Îmi sună telefonul – bunica –, dar îl ignor. Trebuie să aleg. Dacă spun adevărul și recunosc că Matt m-a lovit, *în mod cert* o să le spună tuturor că am ripostat. N-o să conteze că au trecut luni întregi până mi-au cedat nervii. N-o să conteze că am suferit nenumărate nopți de zbierete și insulte, în care am primit palme usturătoare și am fost aruncată de pereți atât de tare, încât e un miracol că nu mi-a spart capul.

În cele din urmă, nervii mi-au cedat, iar asta va fi doar o dovadă în plus a inimii mele rele și violente.

„Bineînțeles că a ucis-o pe Savvy! În loc să-și părăsească soțul abuziv, l-a lovit la rândul ei! Cine face așa ceva?”

Dacă mint, o las pe Julia singură, fără niciun ajutor. Ar trebui să-mi pese de asta. Solidaritate feminină și toate astea.

Dar nu există niciun motiv pentru care oamenii să nu o creadă. Julia nu este ca mine. E încă simpatică. Încă o victimă perfectă.

Opțiunile mele sunt de rahat, dar știu ce am să fac.

Oricum, nimeni nu se așteaptă la adevăr din partea mea.

— E drept, era temperamental când bea, dar experiența mea cu Matt nu a fost exact la fel ca aceea a Juliei.

Rostesc cuvintele așa cum am exersat. I le-am spus deja lui Ben, într-un interviu lung, în după-amiaza asta. Atât el, cât și Paige s-au uitat la mine de parcă ar fi crezut că spun numai prostii.

Mama însă pare ușurată. Stă în picioare în bucătărie, sprijinindu-se într-o cârjă. Tata e în spatele ei, cu o

spatulă în mână, de parcă ar vrea să amenințe pe cineva cu ea. Bunica stă la masă. Toți m-au așteptat să ajung acasă. Mi-am petrecut toată ziua evitându-i.

— Ce înseamnă că *nu a fost exact la fel*?

Bunica mă privește printre pleoapele întredeschise.

— Așa cum am spus. Era temperamental. A aruncat cu niște pahare în perete, a bufnit prin casă.

— Dar nu te-a lovit? întreabă tata, nervos.

— Bineînțeles că n-a lovit-o! exclamă mama. Locuia la opt kilometri de-aici. Am fi știut.

Ridic o sprânceană. Plănuisem să fiu ceva mai directă în negarea mea, dar mama îmi îngreunează sarcina. Spiritul de autoconservare se luptă cu dorința de a-i dovedi mamei că se înșală.

— Nu cred că știe cineva ce se întâmplă în căsnicia altcuiva, spun eu. Oricât de aproape ar locui.

Toată lumea încremenește.

Tata ține încă spatula în fața lui ca pe o armă. Are o privire familiară în ochi, una pe care o vedeam des în copilărie. De parcă se teme că sunt pe cale să spun ceva cu care va trebui să se confrunte și este absolut ultimul lucru din lume pe care vrea să-l facă acum.

— Dar n-am să fac nicio mărturisire lacrimogenă pe podcast, dacă asta vă îngrijorează, adaug repede.

Mama răsuflă ușurată, de parcă fix de asta îi era teamă. Tata așază spatula pe tejghea, fericit că n-o să fie nevoit să se lupte pentru mine astăzi.

— Ne facem griji pentru *tine*! spune bunica.

— Ei bine, acum sunt fericită că sunt singură, așa că oricum nu prea contează, zic eu și zâmbesc. Ce-avem la cină?

— Gnocchi! spune mama, exagerat de veselă, și arată spre tata, care acum se chinuie să deschidă pachetul.

Bunica ridică mâinile în aer.

— Ce mama dracului? Vorbim sau nu despre faptul că probabil *Matt* a fost cel care a ucis-o pe Savvy?

Tata varsă cutia de gnocchi pe jos.

CAPITOLUL 33
LUCY

***Matt: Sunt afară. Poți să cobori*?**

Mesajul îmi apare pe telefon după ora zece. În casă e liniște, mama și tata dorm deja.

Mă dau jos din pat și traversez camera până la fereastră ca să văd mașina lui Matt parcată în fața casei. O siluetă întunecată se sprijină de ea.

Probabil că ar trebui să ignor mesajul, să mă prefac că dorm. Dar tot vreau cu disperare să-l înfrunt, și n-am avut ocazia să o fac în mijlocul dramei soției-înlocuitoare.

Îi răspund prin SMS că vin imediat, îmi iau o pereche de pantaloni scurți, îmi leg părul și cobor la parter. Îmi pun o pereche de șlapi și ies în aerul umed.

Se îndreaptă de spate când mă vede venind, scoțându-și mâinile din buzunare. În spatele lui, un felinar luminează trotuarul, suficient de bine ca să-l pot vedea clar. Are nodurile mâinii drepte julite și mă întreb dacă sunt de la o față sau de la un zid.

— Am cunoscut-o pe soția ta, spun.

— Știu, mi-a zis.

— Pare drăguță.

Ridic o sprânceană.

— Mai drăguță decât mine.

Își încordează maxilarul și se uită pe lângă mine în neant. Sper că i-a spus asta la telefon, și nu în persoană, pentru că simt cum furia se revarsă dinspre el în valuri.

— Mi-ai ignorat mesajele, zic.

Își ciupește podul nasului cu două degete.

— Lucrurile sunt foarte încurcate.

— Tocmai acum ai observat?

Râde, scurt la început, apoi din nou, un râs mai lung care face ca un zâmbet să persiste pe fața lui.

— Doamne, mi-e dor de tine.

Otrava ar face mai puțină mizerie, dar ar fi și mai puțin satisfăcătoare, după părerea mea, șoptește Savvy.

— Da, soția ta a lăsat să se înțeleagă asta în podcast.

Mă sprijin de mașina de lângă el.

— Întotdeauna a fost prea drăguță pentru mine.

Ce de căcat mănâncă!

— Ar fi trebuit să-știu că o voi da peste cap. Am crezut că o fată drăguță ca ea…

— Ar putea să te salveze?

— Da.

— Nu meriți să fii salvat, Matt.

Se încruntă, dar nu mă contrazice.

— Am auzit că nu ai spus același lucru. Despre mine. Despre…

Își drege glasul.

— Ai spus că lucrurile au fost diferite în cazul tău.

— Ai *auzit*?

— Da.

Mă întreb dacă a auzit direct de la mama sau dacă ea a spus la atât de multe persoane, încât a ajuns și la urechile lui.

— Am spus că experiența mea a fost diferită de cea a Juliei, ceea ce este adevărat. Nu sunt foarte dornică să readuc trecutul pe tapet.

Se întoarce spre mine, cu o recunoștință sinceră pe față.

— Îți mulțumesc.

— Crede-mă când îți spun că nu am făcut-o în niciun caz pentru tine.

„Nu poți să le spui oamenilor despre noi, Lucy.” Chipul lui Matt de acum cinci ani apare în fața mea. În ziua în care m-a dat afară din casă și mi-a spus să mă duc la părinții mei.

„Savvy este *moartă,* Matt”, am îngăimat eu. „Rahaturile noastre nu contează acum.”

„O să conteze pentru poliție. Nu mă face să le spun ce ne-am făcut unul altuia, bine? Nu mă face să le spun.”

Mi-am dat seama ce voia să spună – că, dacă polițiștii căutau dovezi că am mai fost violentă înainte, Matt li le putea oferi cu siguranță. Puteam să încerc să resping acuzația, să le explic că *el* era cel violent, dar totul era confuz.

Oamenii nu le cred pe femeile care ripostează. Atunci când un bărbat lovește, oamenii spun că și-a pierdut cumpătul sau că a făcut o greșeală teribilă. Când o femeie face asta, e o psihopată.

Matt face un pas înainte brusc, readucându-mă înapoi în prezent. Mă împinge și mă înghesuie în mașină. Îmi apasă corpul cu toată lungimea corpului său, iar apoi gura lui este și ea peste a mea.

Are gust de mentă, nu de alcool, și îmi amintește de primii noștri ani. Spre sfârșit, avea mereu gust de băutură. Sau mirosea a alcool. La final, i se scurgea prin pori.

Dar acest Matt este cel care mi-a plăcut, la început.

„Cred că o să-mi fie dor de el”, îi spusesem lui Savvy. „Asta e o tâmpenie, nu? Că o să-mi fie dor de el?”

Mă încordez și vreau să mă retrag, dar în schimb îi răspund la sărut. Parțial, e obișnuință. Parțial, e instinct. Întotdeauna e mai ușor să-i cânt în strună și să nu-l calc pe nervi.

Nu te merită.

Îl mușc de buză, cu putere.

Se îndepărtează, cu amuzament în ochi, de parcă ar crede că asta trebuia să fie sexy în loc de o încercare eșuată de a-l face să sângereze.

— Îmi pare rău. Mi-e greu să nu te sărut câteodată, știi?

— Încearcă.

— Vino acasă cu mine.

— Nu.

Am o mică fărâmă de bun-simț și sunt mândră de ea.

Oftează, dar nu mă contrazice.

— Are dreptate Julia? întreb eu. Ai fost acolo când a murit Savvy?

Clatină din cap.

— Nu!

— După?

— Nu.

Se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău că te-am abandonat după aceea. La asta m-am referit când am spus ce i-am spus Juliei. Ar fi trebuit să rămân lângă tine. Nu să te trimit la nenorociții tăi de părinți, care au lăsat-o pe Ivy să te interogheze.

Nu știu dacă minte sau nu. Matt este un mare mincinos.

— Cine era femeia cu care te-ai certat pe alee în acea noapte?

— Chiar nu cred că e corect să o implici în asta.

— De ce nu?

— Ascultă-mă.

Își întinde mâinile, ca și cum ar vrea să mă calmez. Mă gândesc să mă urc în mașină și să-l pun la pământ. Pe urmă să dau cu spatele peste cadavru, doar ca să mă asigur că e mort.

— Nu e implicată în moartea lui Savvy, bine? Îți garantez că nu i-a făcut rău lui Savvy.

— Ce bine că ai atâta încredere în ea, spun eu sec.

— Am meritat-o pe-asta.

Transpirația începe să mi se prelingă pe spate. Las tăcerea să se întindă mult timp între noi înainte de a vorbi din nou.

— Știi că toată lumea începe să creadă că tu ai fost.

Încuviințează, cu ochii în jos.

— Poate că au dreptate.

Capul i se ridică brusc, cu o nedumerire autentică pe față.

— Crezi că *eu* am ucis-o pe Savvy?

— Cum e să simți asta, ticălosule?

— E…

Închide ochii un moment.

— Corect. Dar eu…

Închide iar ochii pentru scurt timp.

— Lucy, te rog, las-o baltă.

— Să o *las baltă*? Ai mințit și…

— Te rog.

Mă apucă de mâini. Încerc să le eliberez, dar se ține tare, cu privirea lui rugătoare.

— Întoarce-te în L.A., Lucy. Nu-l mai ajuta pe podcasterul ăla. Ai încredere în mine, bine?

— Să am încredere în tine? repet neîncrezătoare.

— Știu că nu pare așa, dar întotdeauna am vrut doar să te protejez. Încă te protejez.

Îmi strânge mâinile. Ochii i-au devenit strălucitori.

Simt că-mi stă inima-n loc. Îmi smulg mâinile și mă împiedic în timp ce fac un pas înapoi. Lumea se clatină.

— Matt, noi doi ne-am văzut după ce Savvy te-a adus cu mașina în noaptea aia?

— Nu.

O spune din nou, imediat, asemenea unui răspuns automat pe care l-a exersat. Nu-l cred.

Îmi reprim panica ce-mi crește în piept.

— Spune-mi doar cine a fost, bine? Cine a venit să te vadă în acea noapte? La ora unu dimineața?

— Lucy… nu face asta, bine?

— Spune-mi, Matt. Mi-o datorezi.

Oftează, trecându-și o mână peste față.

— A fost Nina. Nina Garcia.

CAPITOLUL 34
LUCY

A fost Nina, îi scriu lui Ben a doua zi, în timp ce mă așez în biroul mamei cu laptopul. Ignor sfatul lui Matt de a nu-l mai ajuta pe Ben. Îl bag în mă-sa pe Matt. Dacă eu am făcut-o, atunci lasă-l pe Ben să descopere asta. Nenorocitul ăla îngâmfat o merită, după cât s-a străduit.

Persoana cu care Matt s-a certat pe aleea din fața casei noastre după nuntă, adaug eu.

O să am nevoie să-mi spui povestea asta cu microfonul pornit, răspunde el imediat. ***Vii la mine? Să facem un interviu? Și să rămâi?***

Sunt tentată să dau fuga acolo imediat.

Interviu și ședere? Asta e varianta Netflix și relaxare a unui podcaster?

Poate.

Trebuie să scriu câteva ore. Pot să vin mai târziu.

Bine, atunci. Nina știe că știi?

Nu, decât dacă i-a spus Matt.

Fă-mi o favoare și nu spune nimic încă.

Ar trebui să fiu mai protectoare față de cea mai bună prietenă din liceu, dar știu exact de ce Nina a trecut să-l vadă pe Matt în miez de noapte, chiar dacă el nu recunoaște.

Nicio problemă.

Ben mă întâmpină cu un zâmbet la ușa camerei sale de hotel. Este desculț, în blugi și un tricou decolorat. Este drăguț într-un mod pe care îl urăsc și îl ador în același timp.

— Hai s-o facem, spune el, îndreptându-se spre măsuța din colț unde sunt instalate microfoanele. Pe urmă m-am gândit că am putea comanda ceva de mâncare?

Dau din cap în semn că da. Pornește microfoanele.

— L-ai văzut recent pe Matt? întreabă el.

— Da, a apărut la mine acasă aseară. A vrut să vorbim despre…

Las fraza în aer, în mod deliberat.

— Voia doar să vorbim. Iar eu voiam să știu cu cine s-a certat în acea seară, după ce a ajuns acasă, așa că am ieșit să vorbesc cu el. Încercam să iau legătura cu el de câteva zile, dar mă ignora.

— Ți-a spus?

— Da. A spus că a fost Nina Garcia.

Ți-am spus că e o scorpie, spune Savvy. Fac tot posibilul să o ignor.

— Ți-a spus de ce a venit în toiul nopții? Și de ce a mințit în legătură cu asta?

— Poți să fii sigur că nu mi-a spus. Dar… ei bine, ai auzit ce a zis lumea despre căsnicia noastră. Mă îndoiesc că venea la noi ca să joace dame împreună.

Gura lui Ben se strâmbă de parcă ar încerca să nu râdă. Mă pune să povestesc întreaga conversație, ceea ce înseamnă că trebuie să evit cu atenție să pomenesc despre discuția noastră despre Julia și momentul în care l-am lăsat să mă sărute.

„Nu așa se comportă oamenii nevinovați."

— Bine, s-a terminat, spune Ben, închizând microfonul când ajungem la final. Cred că acum știm de ce Nina nu mă place.

— Sau de vină e doar personalitatea ta.

Îmi face cu ochiul.

Mă trezesc în patul lui, singură. Ceasul de pe noptieră arată 3:38, iar eu mă răsucesc și văd ușa de la baie deschisă, camera întunecată. Lumina se strecoară pe sub ușa dinspre sufragerie.

Alunec din pat, îmi găsesc lenjeria intimă și maioul pe podea și mi le trag pe mine. Împing ușa și arunc o privire afară.

Ben stă pe jos lângă ușa glisantă de sticlă, îmbrăcat într-un tricou și boxeri. Ușa e crăpată, iar el fumează un joint și suflă fumul afară. O băutură pe jumătate terminată se află pe podea, lângă el.

Se întoarce când ies din dormitor.

— Hei.

— Nu poți să dormi?

Clatină din cap, apoi îmi întinde jointul și mi-l oferă.

— Nu, mulțumesc.

Traversez camera și mă așez în fața lui.

— Matt ți-a trimis un mesaj.

Arată spre telefonul meu, care se află pe măsuța de cafea.

Mă întind și-l iau.

— Nici măcar n-ai de gând să te prefaci că nu te-ai uitat la telefonul meu?

— Nu.

Un colț al gurii i se ridică.

— În apărarea mea, a apărut pe ecran acum o jumătate de oră și s-a întâmplat să-i văd numele.

Deblochez telefonul și citesc mesajul. Trimis la trei dimineața. Probabil că e beat.

Îmi pare rău. Putem vorbi?

— Cică vrea să vorbim.

Pun telefonul înapoi pe masă.

— Ai de gând să o faci?

— Nu. E doar beat.

Trage un fum din joint și se uită la mine.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre fostul meu soț bețiv?

— Toate cele… în care e implicat fostul tău soț bețiv.

— Nu.

— E vreun motiv pentru care nu vrei să vorbești niciodată despre el?

— Vorbesc despre… Stai, neoficial?

— Da. Suntem în chiloți.

— Faptul că suntem doar în lenjerie intimă înseamnă că asta este o discuție neoficială?

— Păi, așa cred că ar trebui.

Îmi întind picioarele, încrucișând o gleznă peste cealaltă. Ben îmi pune o mână pe gambă.

— Vorbesc despre el. Dar nu sunt interesată să relatez povestea tristă a căsniciei mele pentru ascultătorii podcastului tău.

— Povestea tristă a căsătoriei tale este probabil relevantă.

Habar n-are *cât de* relevantă este. Ridic din umeri.

Ben suflă fumul încet.

— Era la fel de nesimțit când te-ai măritat cu el?

Îi arunc o privire amuzată.

— Nu. Sau, da. Nu știu. Era un nesimțit mai simpatic. Sau eram eu mai tolerantă cu nesimțiții atunci. Probabil o combinație între cele două.

— Nu prea te recunosc în cea pe care o descriu oamenii.

Ben termină jointul și se întinde pentru a-l arunca într-un pahar gol de pe măsuță.

— Lucy de douăzeci și doi de ani care s-a căsătorit cu el pare o persoană complet diferită, din spusele lor.

— Într-un fel, era. Eram Lucy din Plumpton. Aceeași fată care eram în liceu.

Mă întind spre băutura lui și iau o înghițitură. E whisky sec și arde pe măsură ce beau.

— Întotdeauna am admirat acest lucru la Savvy. Era atât de diferită de cum era în liceu. Nu îi era frică de…

„Am crezut c-o să fie mai supărător, să fiu așa, acoperită din cap până-n picioare de sânge”, îmi șoptește ea la ureche.

Ben se uită la mine nerăbdător.

— …schimbare, termin eu fraza.

— Nu mi se pare că erai așa de rea în liceu, spune el. Erai genul de fată care îi pocnea pe nemernici. Cred că ne-am fi înțeles bine.

— Sau te-aș fi pocnit.

Râde. Are ochii ușor injectați și e dezinhibat, datorită drogului.

— Am fost un mare tocilar în liceu.

— Vreau să văd cum arătai ca adolescent tocilar. Arată-mi o poză.

— Nu, spune el, cu puțină convingere sau deloc.

— Haide! Îți petreci zilele fiind obsedat de fiecare detaliu al trecutului meu. Probabil că ai văzut toate pozele cu mine de pe vremea când aveam puțin peste douăzeci de ani.

Mijește ochii.

— E o observație foarte bună, de fapt.

Oftează în timp ce se întinde după telefon.

— Bine.

Glisează cu degetul pe ecran timp de un minut înainte de a întoarce telefonul ca să pot vedea ecranul. I-l iau din mână.

Este o fotografie de la balul de absolvire. Stă lângă o brunetă drăguță într-o rochie verde. Cravata i se asortează. Are părul prea scurt și un coș uriaș îi stă țanțoș pe frunte. Se pare că s-a înălțat mai târziu, pentru că are cam aceeași înălțime cu partenera lui, care poartă pantofi fără toc. Sau poate că ea avea un metru optzeci înălțime.

— Mincinosule!

Îi dau telefonul înapoi. Pare surprins.

— Poftim?

— Fetele făceau coadă la tine. Erai drăguț, și știi asta.

— Eram un tocilar! Un tocilar stupid și ciudat. Vorbeam mult despre *Iron Man.*

— Ei da, să vorbești despre franciza Marvel de un miliard de dolari pe care toată lumea o iubește trebuie să te fi făcut extrem de nepopular.

— Hei. Pe atunci, nu era chiar așa de popular.

— Doamne, cât ești de îngâmfat! Ai fost însoțit de o gagică mișto la balul de absolvire și ai câștigat premii la jurnalism în studenție. Rezolvi crime de unul singur și-i convingi pe suspecții de crimă să facă sex cu tine.

— Paige ar fi extrem de supărată să audă că cineva crede că rezolv crime de unu singur. Și de unde știi că am câștigat premii la jurnalism? Ai făcut cercetări?

— Ai angajat un detectiv particular să mă investigheze, așa că nu cred că ești în măsură să mă critici pentru faptul că am făcut „cercetări" pe Google.

— Nu te critic, sunt flatat.

— Să nu fii.

Râde, iar degetele i se mișcă pe gamba mea. Mă dau puțin în față, iar mâna îi alunecă până la coapsă.

— Ce au spus despre tine că e cel mai probabil să devii? îl întreb. Știi, în albumul de an? De exemplu, în cazul meu: „Cel mai probabil o s-o ucidă pe cea mai bună prietenă a ei".

— Scrie „Cel mai probabil o să fie CEO înainte de vârsta de treizeci de ani".

— Mulțumesc, hărțuitorule.

— Noi n-am făcut din astea. Credeam că așa ceva se-ntâmplă doar în filme, la drept vorbind. O chestie din filme și o chestie caracteristică orașelor mici, se pare.

— La tine ce-ar fi fost? Cel mai probabil o să câștige un Pulitzer?

Râde.

— Mă îndoiesc. Cel mai probabil o să fie obsedat de crimele nerezolvate? Și pe atunci eram cunoscut pentru asta.

— Știu.

— Știi?

— E într-una dintre discuțiile de pe Reddit despre podcastul tău. Unii cu care ai fost coleg în liceu au intervenit acolo.

— Dumnezeule, n-ar trebui să te uiți la nicio discuție de pe Reddit despre mine sau despre tine.

— De ce? Pentru că mă numesc o criminală nebună, dar spun că tot mi-ar trage-o?

— Da! Fix d-aia.

— Nu e o noutate pentru mine.

Mă apropii și mai mult de el, despărțindu-mi picioarele ca să le pot înfășură în jurul lui și să mă așez în poala lui. Brațele sale îmi înconjoară talia.

Mă aplec să-l sărut.

— Fiind unul dintre bărbații care cu siguranță s-ar culca în continuare cu o criminală nebună, nu cred că ai dreptul să pari atât de scandalizat.

Buzele lui le ating pe ale mele în timp ce vorbește.

— Prefer să nu folosesc cuvântul „nebună”. Nu în acest context, în orice caz.

— E foarte interesant că te deranjează cuvântul „nebună” și nu „criminală”.

— N-am spus că nu mă deranjează și cuvântul ăla.

Îl sărut, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului său și schimbându-mi poziția până când simt că în prezent este deranjat doar în sensul bun.

— Să ne întoarcem în dormitor.

CAPITOLUL 35
LUCY

Mă trezesc a doua oară când se deschide o ușă. E dimineață acum, lumina pătrunde prin jaluzele. Ben este pe burtă lângă mine, încă doarme.

— *Ben*!

E o voce cunoscută care vine din sufragerie. Paige.

— *Ești înăuntru*? *Știi că mă tem că te-a ucis cineva când nu-mi răspunzi la mesaje.*

Se răsucește, gemând în timp ce-și freacă fața cu palma. Ceasul arată că e trecut de zece. Am stat treji până târziu.

Se dă jos din pat și își trage boxerii pe el. În timp ce se îndreaptă spre ușă, întinde mâna. Cred că asta înseamnă că vrea ca eu să rămân aici. Deschide ușa puțin.

— Salut.

— Bună… Omule, nu. Nu vreau să te văd în chiloți.

— Atunci nu da buzna în camera mea de hotel în zorii zilei.

— În primul rând, este practic prânzul. În al doilea rând, mi-ai dat o cheie, așa că nu sunt sigură ce altceva te așteptai să fac cu ea.

— Trebuie să fac un duș. Ne întâlnim în camera ta peste o oră.

— Îți ia o oră să faci un duș?

— Am lucruri de făcut. Site-uri pe care să navighez. Știri politice pe care să le rumeg. Doar dă-mi un mic răgaz.

Urmează o pauză lungă.

— Te rog, spune-mi că nu ai făcut-o.

— Doar dă-mi…

— Știu a cui e poșeta aia, tâmpitule.

Ben face un pas împleticit în spate când Paige dă buzna în cameră. Mă ridic în șezut, cu cearșaful la piept. Paige nu pare surprinsă, ci mai degrabă învinsă.

— Bună, Paige.

Își apăsă o mână pe frunte.

— Ben, jur pe Dumnezeu.

— Te ajută dacă îți spun că nu e prima dată? o întreb.

Ben îmi aruncă o privire profund exasperată.

Paige îl arată cu degetul.

— Tâmpitule! spune ea din nou, ca să fie bine înțeleasă.

Ben o ia pe Paige de umeri și o împinge ușor afară din cameră. Închide ușa în urma lor.

— Ben, ce mama dracului faci? șoptește Paige.

Alunec de pe pat și îmi iau lenjeria intimă, apropiindu-mă mai mult de ușă ca să-i pot auzi mai bine.

— N-am putea…

— Nu știu dacă să fiu impresionată sau îngrozită că ai găsit o modalitate de a-ți distruge propriul podcast.

— Asta e…

— Ți-am spus că o să lucrez cu tine la acest caz doar dacă o să-ți păstrezi cumpătul, iar asta nu înseamnă să-ți păstrezi cumpătul. Este exact opusul păstrării cumpătului.

— De când îți pasă ție cu cine mă culc?

— De când e vorba de femeia despre care relatăm în prezent! Știi ce ar gândi lumea dacă s-ar afla asta, nu? Înțelegi că ar putea să-ți distrugă întregul sezon doar spunându-le oamenilor că vă culcați împreună? Nimeni n-ar mai avea încredere în tine.

— Înțeleg ce zici, dar, în primul rând, n-ar face asta. Și doi, de ce ar vrea să facă asta? Acest podcast o face să arate mai bine decât a arătat de ani buni.

Am sentimentul că ar trebui să mă simt insultată, dar nu se înșală.

— Și când spui ceva ce nu-i place? De ce naiba ai avea încredere în această femeie? Ea…

— Nu vrei să vorbim despre asta mai târziu? o întrerupe Ben.

Amândoi tac pentru câteva secunde. Mă îndepărtez de ușă și îmi trag hainele pe mine.

— Tot n-o să te anunțăm dinainte despre subiectele care urmează să apară în podcast! strigă brusc Paige.

— Am înțeles! țip la rându-mi și decid să nu-i spun că Ben mi-a cerut permisiunea de a posta acel clip de la Maya.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 6 – „NINA"

După ce am ascultat-o pe Lucy vorbind despre Nina și Matt, am căutat prin câteva dintre interviurile mele vechi în care oamenii au pomenit-o. Am găsit ceva foarte interesant. Iată-l din nou pe Colin Dunn, în primul nostru interviu.

Colin: Dintre toate prietenele lui Savvy?

Ben: Da. Pe care dintre ele le cunoșteai bine?

Colin: Nu prea bine pe niciuna dintre ele. Toate sunt mai mari decât mine, așa că n-am fost la școală împreună… Ah! Nina. Care este numele ei de familie? Branson?

Ben: Garcia. A revenit la numele de fată după ce a divorțat.

Colin: Un drac, a fost măritată?

Ben: A fost la un moment dat. Acum este divorțată.

Colin: A, bine. În regulă.

Ben: Dar ai cunoscut-o?

Colin: Un pic, da.

Ben: Dar nu suficient de bine pentru a ști că era căsătorită și avea copii?

Colin: Ei, drăcie, are și copii?

Ben: Doi.

Colin: Dracee! Bine. Bravo ei. Oh, nu, așteaptă. Cred că a pomenit odată de un copil. Hm.

Ben: Cum ai cunoscut-o pe Nina?

Colin: Am ieșit de câteva ori. Doar ca prieteni, știi tu.

N-am reușit să iau din nou legătura cu Colin pentru a confirma o suspiciune pe care o am – care, apropo, este pură speculație din partea mea –, așa că am apelat la Joanna Clarkson ca să mă lămurească.

Joanna: Nina și Colin? Dacă au avut o relație romantică?

Ben: Da. Ai auzit vreodată ceva despre asta?

Joanna: Hmmm… Băiatul ăsta chiar se descurcă, nu-i așa?

Ben: Pare să fie popular.

Joanna: Ascultă, dragul meu, nu cred că e bine ca eu să confirm vreun zvon.

Ben: Dar au existat zvonuri? Despre Nina și Colin?

Joanna: Au existat multe zvonuri despre Colin. Cine poate spune care dintre ele sunt adevărate?

Ben: Colin mi-a spus că o cunoștea pe Nina.

Joanna: Hmmm. Ei bine. Fă ce vrei cu asta.

CAPITOLUL 36
LUCY

Ești liberă să ieși la un pahar de vorbă?

Mesajul lui Emmett sosește în timp ce îmi termin treaba în biroul mamei și mă face să simt un fior de vinovăție pe șira spinării. Nu i-am răspuns la ultimul mesaj, iar acum Ben a lansat un episod în care sugerez că iubita lui se culca cu soțul meu. Și apoi Ben a insinuat că se culca și cu iubitul lui Savvy. Cu ani înainte de Emmett, dar… Probabil că n-are o zi prea bună.

Îi răspund că mi-ar face plăcere și, o oră mai târziu, mă aflu în fața lui într-un bar puțin cam dubios de pe autostradă. De fapt, n-am fost niciodată în acest bar, deși este aici de ani buni. Întotdeauna am presupus că e plin de camionagii care s-ar holba la fundul meu.

Se pare că am avut dreptate. Bărbați corpolenți, cu pălării de cowboy, se holbează fără rețineri la mine. În difuzoare se aude încet un cântec country vechi. O atmosferă tipic texană.

Emmett e la o masă mică din spate, cu o bere neatinsă în fața lui. Ia o înghițitură când mă apropii, apoi face o grimasă când o pune la loc.

Râd. Nu mă pot abține. E foarte drăguț uneori, într-un fel copilăresc. Uitasem asta. Îl făcea să pară un pic prostuț când eram copii – nu era genul de băiat cu care aș fi vrut să îmi dau întâlnire –, dar acum e simpatic.

Își ridică privirea și un zâmbet îi strălucește pe față.

— Bună, Lucy.

— Nu-i o bere bună, să înțeleg?

Mă așez pe scaunul de lângă el.

— De fapt, nu prea beau. Nu mă-nnebunesc după gustul berii. Dar am simțit că asta trebuie să fac azi.

Mai ia o înghițitură și face din nou o grimasă. De data asta îmi rețin râsul, pentru că pare nefericit.

Ridic sprâncenele întrebătoare și îi fac semn barmanului că vreau același lucru ca el.

— E vina mea? întreb.

— Nu, nu chiar.

— Podcastul?

Oftează.

— Urăsc nenorocitul ăla de podcast.

Barmanul îmi aduce berea la masă. Iau o gură. Emmett se uită la mine așteptându-se să fiu de acord cu el, dar, de fapt, eu nu urăsc podcastul.

— E supărată? întreb eu, abordând subiectul cu grijă.

De fapt, nu știu de ce e supărat Emmett. Poate pentru că Nina și-a înșelat soțul? Sau că se culca cu soțul fostei ei cele mai bune prietene? Toată situația e o mică mare încurcătură, dar nimic care să-l implice cu adevărat pe el.

Lasă să-i scape un râs scurt, lipsit de amuzament.

— Fără doar și poate că e supărată.

Emmett ia o înghițitură mai lungă din bere. De data asta nu mai face nicio grimasă. Începe să se obișnuiască.

— Încă se mai culcă cu Matt.

Mă opresc cu paharul la jumătatea drumului spre gură.

— Poftim?!

— Nu tot timpul, dar da. Au existat câteva semne că mă înșela. N-am vrut să cred, dar apoi a apărut acel episod, și ea a cedat și a recunoscut.

Partea bună a lucrurilor este că se pare că n-ar fi trebuit să fiu niciodată geloasă pe Nina. Alegerile ei sunt la fel de stupide ca ale mele.

— A spus că a existat o legătură între ei…

Își dă ochii peste cap și se lasă pe spătarul scaunului.

— Legătura lor este băutura. Amândoi sunt bețivi.

Imaginea Ninei dând peste cap acele margarita plutește în memoria mea.

— S-a descurcat foarte bine la recuperare și a spus că a ajutat-o faptul că mie nici nu-mi place să beau atât de mult. Nu a fost tentată, știi? Dar Matt…

Clatină din cap și mai ia o înghițitură.

— Îl urăsc pe Matt. Îl urăsc, băga-l-aș în mă-sa, de când l-am cunoscut.

Sprâncenele mi se ridică.

— Serios?

— Da. Am încercat să fiu drăguț pentru că era soțul tău, dar e un nemernic încrezut. Și acum, după ce i-a făcut Juliei și…

Se întrerupe brusc, roșeața urcându-i-se pe gât.

Nu-l ajut.

Se uită în altă parte.

— Îl urăsc cu adevărat. De fapt, am vrut să mă duc la el și să-l lovesc, dar m-am gândit că asta ar fi o opțiune mai sănătoasă.

Face un gest către mine.

Zâmbesc.

— Întotdeauna mă bucur să ne întâlnim ca să vorbim despre cât de mare nemernic e Matt.

Se apleacă în față, sprijinindu-și maxilarul pe o mână. Îmi imaginez cum trebuie să se simtă barba lui la atingere, și aproape că mă întind să-i ating cealaltă parte a feței.

În schimb, mă uit în jos la bere.

— A fost o prostie că m-am cuplat cu Nina.

Își înfășoară degetele în jurul paharului. Are mâini grozave, dar știam deja asta despre el.

— Nu mai e aceeași persoană care era în liceu, iar eu știam asta. Știam că are probleme. Doar că nu prea ai multe variante aici.

— De ce ai rămas? întreb.

— Nu știu. Trebuia să fie ceva temporar, după facultate. Dar pe urmă ai un apartament și o slujbă și pare atât de descurajant să te muți în alt oraș. Am tot amânat și am tot amânat, iar acum am aproape treizeci de ani și probabil aici o să locuiesc de-acum.

— Nu este prea târziu. Uită-te la mine. N-am stat nicio clipă pe gânduri și m-am cărat.

Ochii i se îndreaptă spre ai mei.

— Întotdeauna am admirat acest lucru.

— Da? Cred că majoritatea oamenilor au crezut că a fost o prostie.

— Nu, a fost un gest curajos. Și inteligent. Nimeni nu te place aici.

Las să-mi scape un hohot de râs surprins.

— Uau, Emmett, nu te abține.

— Știi că-i adevărat.

Zâmbește și între noi se așterne o tăcere care se simte mai mult încărcată, decât confortabilă.

Multe momente dintre noi doi au părut încărcate, mai ales când căsnicia mea a început să se destrame. Un moment anume îmi revine în minte, făcându-mi inima să bată cu putere.

„Poți să vorbești cu mine, să știi."

Emmett m-a încolțit în holul de la etaj. La parter, îl auzeam pe Matt râzând cu prietenii noștri.

„Știu”, am spus eu încet.

„Despre orice.”

A arătat cu degetul în direcția sufrageriei.

„Inclusiv despre el.”

Am tras puțin aer în piept și am încercat să-mi păstrez o expresie neutră. Am încercat să zâmbesc liniștitor, dar era greu când Emmett mă privea așa. De obicei nu se uita așa la mine. De parcă nu s-ar fi supărat dacă l-aș fi împins în dormitor chiar atunci.

A pus o mână pe peretele din spatele meu, atât de aproape deodată, încât îi simțeam mirosul săpunului. M-am ridicat pe vârfuri, iar asta a fost invitația de care a avut nevoie. Gura lui a acoperit-o pe a mea, corpul lui lipindu-se de al meu.

Aproape că l-am împins în dormitor. Puteam s-o facem repede, cât timp Matt era încă jos. Mi-a plăcut ideea asta. Poate chiar aș fi uitat să-mi pun chiloții la loc, ca să se întrebe mai târziu, când i-ar fi găsit, ce s-o fi întâmplat acolo.

Am tresărit și m-am ferit repede de Emmett.

„Îmi pare rău, nu pot.”

Am plecat în grabă fără să mă uit la el. O nouă josnicie, să mă gândesc să mă folosesc de unul dintre cei mai buni prieteni ai mei ca să-mi enervez soțul. Prietenul despre care știam că are sentimente pentru mine, probabil încă din liceu.

Mă întind spre mâna lui Emmett. Sunt de fapt puțin surprinsă când nu și-o trage.

— Aș fi vrut să fi plecat cu tine în noaptea aceea, spun eu încet.

Își înclină capul întrebător.

— În noaptea în care ne-am sărutat. Ar fi trebuit să-l părăsesc pe Matt și să merg acasă cu tine.

— Oh.

Cuvântul iese ca un râs.

— Mi-ar fi plăcut asta. Și sincer, mi-ar fi plăcut să-i văd fața în timp ce o făceai.

Râd și eu. Mă strânge de mână.

— Ar trebui să vii în L.A., spun eu. Strânge-ți lucrurile și vino. Am putea…

Petrece timpul împreună? Să o luăm de la capăt? Nu știu cum să termin fraza.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Nu spune asta dacă nu vorbești serios.

Era cât pe ce să spun, „dacă nu cumva se dovedește că eu chiar am ucis-o pe Savvy". N-a lipsit mult să fac din asta o glumă și să mă comport precum o nemernică, așa cum o fac mereu.

În schimb, zâmbesc.

— Vorbesc foarte serios.

Ochii lui Emmett zăresc ceva în spatele meu, iar zâmbetul i se șterge.

Îmi dă drumul încet la mână.

Mă întorc. Keaton Harper se îndreaptă spre mine, împleticindu-se de-a binelea prin încăpere.

CAPITOLUL 37
LUCY

— Calmează-te, vreau doar să vorbim.

Keaton rostește cuvintele înainte să apuc să reacționez la faptul că se apropie de mine și de Emmett. Îmi reprim dorința de a sublinia că sunt complet calmă. Prefer să nu fiu ucisă de fratele lui Savvy astăzi.

Keaton își trage un scaun și își pune berea jos, vărsând o parte din ea pe masă.

Seamănă cu Savvy. Întotdeauna a semănat, dar îmi taie respirația pentru o clipă când își ridică capul pentru a-mi întâlni privirea. Aceiași ochi albaștri, același nas, același mod de a-și mușca buzele atunci când este nervos.

Ochii lui sunt limpezi, fixați într-ai mei. E evident că e amețit, dar nu e beat mangă. Ia o înghițitură din bere, de parcă ar încerca să îndrepte acest lucru.

— De ce nu termini asta și te duc eu acasă? se oferă Emmett.

— Sunt bine.

Face semn cu capul în direcția barului.

— Am o mașină.

Apoi tace, iar eu și Emmett schimbăm o privire.

— Deci, ce-ai mai făcut? întreb în cele din urmă.

Poate că suspectul de crimă ar trebui să înceapă conversația în această situație.

Ridică din umeri.

— Bine. M-am căsătorit. Am făcut un copil.

Pare destul de nefericit în legătură cu aceste două alegeri, așa că nu știu cum să răspund.

— Vreau să-ți vorbesc despre Savvy.

Își golește berea, își șterge picăturile de pe barbă și îi face semn barmanului să aducă alta.

— Am cam bănuit.

— Tu și cu podcasterul ăla sunteți pe felie acum, nu?

O scenă de aseară, cu capul lui Ben între coapsele mele, îmi trece prin minte.

— Nu cred că „pe felie” e termenul potrivit.

— Tipul e de partea ta, spune Keaton.

— Ben este întotdeauna doar de partea lui Ben.

— Când am vorbit cu el, mi s-a părut foarte înțelegător cu tine.

Ridic din umeri. Chelnerița așază o nouă bere în fața lui.

— Crede că tu ai făcut-o? întreabă el.

— Nu știu, de ce nu-l întrebi pe el?

Se lasă pe spate în scaun cu un oftat prelung.

— Ești încă o mare pacoste, știi asta?

— Hei… începe Emmett.

— Da, am spus. Sunt.

— Dar într-o manieră amuzantă, zice Emmett, cu intenția de a ajuta.

Râd. Keaton își dă ochii peste cap.

— Ascultă. M-am gândit.

— Un mod periculos de a-ți petrece timpul, zic.

— Mda… Stai, ce?

Își flutură mâna de parcă ar fi supărat pe mine. Nimeni nu-l poate învinovăți, având în vedere că fac glume inspirate din *Frumoasa și Bestia* în timp ce vorbim despre uciderea surorii lui.

— N-am știut. Despre Matt.

— Despre Matt și Julia? întreb eu, făcând pe proasta. Din cât se pare, nimeni n-a știut.

Keaton face o pauză. Emmett ia o înghițitură din bere și face o grimasă.

— N-am știut că-i un nemernic.

Emmett pufnește disprețuitor.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Keaton.

— Nimic.

Emmett bea și se strâmbă.

Keaton îi aruncă o privire ciudată.

— În orice cazul. Nu știam că era… știi tu… Violent.

— Da, *cu adevărat* șocant, spun cu seriozitate.

Atât Emmett, cât și Keaton încremenesc, apoi schimbă o privire.

— N-am știut, continuă Keaton. Și n-am știut că a plecat iar după ce a ajuns acasă în noaptea aia. Și că Nina a fost acolo. Eu nu…

Inspiră adânc și strânge pumnul. Mă las pe spate, departe de el, doar un pic.

Se uită la mine cu o privire plină de compasiune, care mă face să mă simt stingheră. Aș vrea să se întoarcă la privirea aia a lui, de parcă ar fi pe cale să mă ucidă.

— Tu chiar nu-ți amintești ce s-a întâmplat în noaptea aia, nu-i așa? întreabă el încet.

„Mă gândesc în fiecare seară la felul în care i-a intrat cuțitul în gât”, îmi șoptește la ureche. „E ca un cântecel de leagăn personal.”

— Nu, spun eu.

— Ai crezut că Lucy mințea? întreabă Emmett, cu o curiozitate sinceră.

— Bineînțeles că da! Cu toții am crezut asta.

— Eu nu.

O spune fără emoție în glas, și poate că oi fi o idioată, dar îl cred.

— Ei bine, bravo ție, istețule, dar noi ceilalți am fost sceptici. Dar acum…

Clatină din cap și bea o gură din bere.

Mă aplec, încrucișându-mi brațele pe masă. Este umedă și lipicioasă de la bere.

— Keaton, încerci cumva *să-ți ceri scuze* față de mine?

— Nu, zice și își trece o mână peste gură. La naiba, nu știu. Dar știi ce știu eu? Îi cunosc bine atât pe Matt, cât și pe Nina, și niciunul dintre ei nu mi-a spus nimic despre faptul că au ieșit în noaptea aia. Nu au spus nimic nimănui. Și asta nu e în regulă.

CAPITOLUL 38
LUCY

Ben vrea să ne întâlnim din nou la bunica și mă așteaptă pe verandă când trag pe dreapta în fața căsuței roz. Se apropie de mine când cobor din mașină, dându-și părul negru la o parte din ochi într-un mod care pare exersat. Ca și cum ar fi repetat în oglindă cum să fie sexy.

— De ce ești mereu aici? întreb.

— Nu sunt mereu aici.

— Sper că nu ți-o tragi cu mine și cu bunica, nu-i așa? Asta chiar m-ar deranja.

— Nu mi-o trag cu bunica ta. Sincer, nu cred că Beverly ar avea loc și pentru mine. O mulțime de bărbați vin la ea.

Tonul lui este răutăcios, iar eu mă îndepărtez de el când pare că se va apleca. Aș prefera ca bunica să nu știe despre această alegere de viață deosebit de proastă.

— Haide, spun și mă îndrept spre casă. Mă simt ca în fundul iadului aici.

Mă urmează în casă, unde și-a instalat deja pe masă echipamentul pentru înregistrarea podcastului. Bunica este pe canapea, cu ochii în telefon. Poartă un tricou vechi, decolorat, băgat într-o fustă roșie lungă, iar eu mă minunez din nou de faptul că bunica e mai cool decât mine.

— Ăsta e acum locul desemnat pentru interviuri?

Mă așez pe unul dintre scaune.

— E liniște. Și pe Beverly n-o deranjează.

Îi zâmbește. Glumeam doar pe jumătate când l-am întrebat dacă ei doi și-o trag.

— Îi place că ești mai relaxată aici, spune bunica fără să-și ridice privirea din telefon.

Ben pare surprins, de parcă ar fi fost ceva ce bunica a dedus singură.

Retrag cele spuse. Bunica e prea deșteaptă ca să se culce cu Ben Owens. Păcat că bunul-simț nu e genetic.

— Speram să putem aprofunda relația ta cu Nina astăzi.

Ben se așază pe scaunul de lângă mine.

Oftez, uitându-mă dincolo de capul lui, pe fereastră, spre câmpul gol din spatele casei. O briză suflă printre buruienile înalte. Ben se uită peste umăr și pe urmă din nou la mine.

Nu i-am spus despre conversația cu Keaton și Emmett. Nu știe că Matt și Nina încă se culcă împreună.

Nu i-am spus multe lucruri lui Ben despre Nina.

„A țipat la mine în timp ce țineam un cuțit în mână", îmi șoptește Savvy la ureche. „Probabil că n-ar fi făcut asta dacă ar fi știut toate lucrurile distractive pe care le-am făcut cu cuțite."

Am râs atunci când mi-a spus asta. Nici măcar nu-mi amintesc exact de ce nu se plăceau Nina și Savvy. Nici măcar nu sunt sigură că altcineva în afară de mine știe cât de mult se disprețuiau cu adevărat.

— Lucy? spune Ben.

Nina nu o plăcea pe Savvy. Și ce dacă? Nu-mi plac o mulțime de oameni. Nu mi s-a părut niciodată relevant.

Probabil că tot nu este relevant. Iar dacă o spun, îi fac Ninei ceea ce toți mi-au făcut mie – îi aduc acuzații care o vor bântui pentru totdeauna. Ar trebui să mint, sau să valsez delicat în jurul adevărului, așa cum au făcut și celelalte persoane pe care Ben le-a intervievat.

Pentru că ea n-ar fi putut să o facă. Creierul nu permite ca acest scenariu să prindă contur în mintea mea. Mi-am imaginat uciderea atâtor persoane, și totuși nu pot să pun un obiect în mâna Ninei și să o văd cum îl izbește de capul lui Savvy.

— Draga mea?

Bunica mă atinge pe braț. Ea și Ben se învârt în jurul meu, privindu-mă cu îngrijorare.

— Nu vreau, spun eu încet.

Ridurile din jurul ochilor bunicii se încrețesc în timp ce se uită la mine.

— Nu vrei să ce?

— Nu vreau să vorbesc despre Nina.

— Dar ea… începe Ben.

— Poți să mă lași o zi?

Îmi trec o mână prin păr.

— Cu siguranță ai altceva despre care putem vorbi astăzi.

Un mesaj apare pe telefon și înclin ecranul spre mine ca să-l pot citi. Simt cum stomacul mi se face ghem.

— La naiba!

— Ce e? întreabă bunica.

— Oamenii de pe internet și-au dat seama că sunt Eva Knightley.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 6 – „NINA"

Când am contactat-o pentru prima dată, Nina Garcia a ezitat să vorbească cu mine.

Nina: Da, nu știu. M-am simțit ciudat în legătură cu asta.

Ben: Ciudat?

Nina: Da, știi… acest caz a atras deja multă atenție. Toată lumea știe că Lucy…

Ben: Toată lumea știe că Lucy…?

Nina: Ăă. Toată lumea *crede* că Lucy a făcut-o. Dar vorbeam cu Emmett… Îl știi pe Emmett, nu? Eu, el și Lucy eram cei mai buni prieteni în liceu?

Ben: Da, am vorbit cu el.

Nina: El a fost de părere că ar trebui să o fac. Mă simt prost pentru că eu… nici măcar nu o cunoșteam așa bine pe Savvy.

Ben: Voi două ați învățat la același liceu. Într-un oraș destul de mic.

Nina: Sigur, dar nu ne petreceam timpul împreună.

Ben: OK. Dar o cunoșteai bine pe Lucy. Acest podcast este la fel de mult despre ea ca și despre Savannah. Și am auzit că îl cunoști destul de bine pe Matt?

Nina: Vreau să spun, puțin, cred. Suntem amici.

Ben: De ce să nu începem cu începutul. Cum era Lucy…

Nina: Îmi pare rău, putem să ne oprim pentru un minut?

Ben: De ce?

Nina: Doar… Am nevoie de un minut.

Nina a fost adesea nervoasă în timpul interviurilor noastre, ceea ce nu este neobișnuit. Este dificil să vorbești despre uciderea unei persoane pe care o cunoșteai – chiar și doar întâmplător. Știu asta.

Dar când am parcurs interviurile cu ea, am găsit câteva neconcordanțe. Iat-o din nou pe Stephanie Gantz.

Ben: Am găsit această fotografie din albumul anual. Cu Nina și Savannah, corect?

Stephanie: Da, cred că e din primul an de liceu.

Ben: Au fost în consiliul elevilor împreună?

Stephanie: Da.

Ben: Am auzit că nu prea se cunoșteau.

Stephanie: N-aș spune asta. Nu erau prietene. Cred că s-au certat pentru un băiat odată, în primul an de liceu? Da. Urăsc asta, dar eram tinere. Feminismul încă nu era la modă.

Ben: Sigur. Așadar, nu se plăceau reciproc?

Stephanie: N-a fost nimic dramatic până în acel moment, dar nu, nu chiar.

Ben: Până în acel moment?

Stephanie: Cu siguranță a fost o dramă în primul an.

Ben: Ce fel de dramă?

Stephanie: Doar că… așa cum am spus, era un băiat. Cred că Savvy… Cred că, într-un fel, a cam făcut-o de râs pe Nina. A trecut peste, iar Savvy nu a mai fost așa mai târziu, dar, știi tu… Aveam paisprezece ani.

Ben: Lucy știa că Nina și Savannah aveau o istorie împreună?

Stephanie: Trebuie să fi știut. Nina era cea mai bună prietenă a ei pe atunci.

Ben: Ți s-a părut ciudat că Lucy a devenit prietenă cu Savannah mai târziu?

Stephanie: Nu, eram cu toții adulți. Dacă porți pică pentru lucruri întâmplate în copilărie, o să-ți petreci toată viața supărat, știi?

Ben: Știi ce părere avea Nina despre asta?

Stephanie: Ăă… s-ar putea să fi spus ceva răutăcios despre asta.

Ben: Așadar, Nina *purta pică* pentru ceva ce se întâmplase în copilărie?

Stephanie: Poate. Da.

CAPITOLUL 39
LUCY

Este nevoie de doar câteva ore pentru ca recenziile celor trei cărți ale mele să fie inundate de comentarii care mă numesc criminală. Acum, când dai scroll în jos pentru a citi ce cred oamenii despre comedia mea romantică despre întâlniri aranjate, primul lucru pe care îl vezi este: „*ACEST TEXT ESTE SCRIS DE LUCY CHASE, FEMEIA CARE ȘI-A UCIS CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ.*”

Deci, asta e regretabil.

Ben îmi aruncă o privire îngrijorată în timp ce plec de la casa bunicii după interviu, dar n-am energia necesară pentru a mă ocupa de sentimentele lui în acest moment. Teoretic, totul este din vina lui.

De mai multe ori îmi imaginez că-l dobor la pământ și-l calc cu mașina. Mă simt de parc-aș merita să fiu lăudată pentru că n-am făcut-o.

Mă duc direct acasă la Nina. Mă prezint neanunțată, ceea ce este o nesimțire din partea mea, mai ales că are copii, dar mi se rupe-n paișpe. Nu-mi mai pasă de nimeni.

Răspunde la ușă cu o expresie legitim iritată. Asta primește pentru că m-a invitat la ea. Există avantaje reale dacă nu-mi spui unde locuiești.

Este în trening, cu părul prins într-o coadă de cal dezordonată, parte din el ridicându-se la mijloc. Își sprijină capul de tocul ușii, de parcă ar obosi-o până și statul în picioare aici.

— Am avut o zi de rahat, Lucy, spune ea.

„Știu că voi două erați prietene bune în liceu, dar jur pe Dumnezeu, femeia aia e o scorpie îngâmfată”, îmi declară Savvy cu bădărănie în minte. La replica asta am ripostat un pic. I-am spus că Nina părea distantă uneori, dar că, de fapt, era foarte drăguță.

— Ei bine, eu am avut cinci ani de rahat, așa că ce-ar fi să-mi acorzi zece minute? îi răspund.

Oftează, aruncând o privire peste umăr, spre locul unde la televizor rulează o emisiune de animație. Copiii stau pe canapeaua din fața televizorului. Iese pe verandă, închizând ușa în urma ei.

— Nu-i mai dau alt interviu lui Ben, zice ea. Acum câteva ore i-am trimis un mesaj în sensul ăsta.

— O alegere inteligentă.

Se uită la mine.

— Ce vrea să însemne asta?

— Vreau să spun că ești pe cale să-mi iei locul de curvă mincinoasă și infidelă, suspectată de crimă, așa că nimic bun nu poate ieși din acest interviu.

Pălește și se bâlbâie înainte de a reuși să scoată un cuvânt.

— Doar nu crezi că *eu* am ucis-o pe Savvy?

Nu cred, dar ridic din umeri.

— Chestia cu mine și cu Matt…

— Nu-mi pasă.

— N-am făcut-o intenționat. Era întotdeauna acolo, iar eu și fostul meu soț ne certam mereu.

— Pe bune, nu-mi pasă. Mi-ar fi păsat atunci, dar acum nu pot să-mi adun energia necesară. Ți-aș recomanda să te oprești, având în vedere ce tocmai am auzit de la Julia.

Se sprijină de peretele casei, cu oboseala întipărită pe față.

— Nu știam. Niciodată nu a fost mai mult decât sex între mine și Matt, așa că nu ne-am certat niciodată sau…

Înghite în sec cu greutate.

— Sunt o tâmpită.

— Mie-mi spui, m-am măritat cu el.

Ochii i se îndreaptă spre ai mei și apoi se îndepărtează rapid. Vrea să spună ceva ca răspuns la asta, dar e clar că se abține.

Mă întreb ce altceva mai ascunde.

— Te-ai cuplat cu Colin? o întreb.

— Există vreo femeie în orașul ăsta care să nu se fi cuplat cu Colin Dunn? Până și maică-ta s-a culcat cu el.

— Dar erai cu el pe când se întâlnea cu Savvy?

— Nu, înainte, dar amândoi știm că Savvy și Colin nu aveau o relație exclusivă.

Ridică o sprânceană.

— Savvy a dat cu ea în populație mai mult decât Colin, dacă-mi amintesc bine. Ciudat cum podcastul omite în mod convenabil acest lucru.

Savvy apare pe verandă, cu gura deschisă în semn de furie simulată, ca și cum s-ar simți jignită.

Scuză-mă, încerci să insinuezi că am fost o curvă? Ți-am spus că nu mi-a plăcut niciodată scorpia asta.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe Matt, în noaptea nunții? întreb eu, ignorând-o.

— Eram beată. A fost o prostie.

Aștept, dar nu dă alte detalii.

Nu m-aș culca niciodată cu soțul tău, ca să știi, spune Savvy. *Pentru că sunt o bună prietenă, dar și pentru că ai gusturi groaznice la bărbați.*

— Oh, uite cine vorbește! mă răstesc eu.

Și îmi dau seama, prea târziu, că am spus-o cu voce tare.

Nina încremenește, uitându-se încet peste umăr spre locul unde tocmai am vorbit cu prietena mea imaginară.

— Ești… bine? întreabă ea, șovăitoare.

Roșesc.

— Sunt bine. Ce a vrut creierul tău prost și beat să facă cu Matt în noaptea aia?

— Păi…

Își trece o mână prin păr cu un oftat.

— Știam că voi două erați la nuntă în acea seară, așa că am zis să vin la voi acasă și să fac o scenă, ca să știi că mă culc cu Matt. Tot vorbea despre cum o să te părăsească și voiam să forțez lucrurile. Am ajuns acolo și am așteptat.

— Ce s-a întâmplat când Matt a ajuns acolo?

— L-am întrebat unde ești, iar el a început să țipe la mine să mă duc acasă. Abia m-a lăsat să scot un cuvânt.

— Deci, era supărat? Sau furios?

— Da. M-am gândit că era pentru că și-a dat seama ce fac, așteptând în fața casei voastre așa. Am început să-mi cer scuze și am plecat.

— Era cumva… Nu știu, hainele îi erau în dezordine? Era murdar?

Face un pas în spate, punând mâna pe clanța ușii, pregătită să se retragă din această conversație.

— Matt n-a ucis-o pe Savvy. Îl cunosc. Nu el a ucis-o.

Ridic o sprânceană.

— Îl cunoști atât de bine, încât nu ți-ai dat seama că-și bătea măr soția?

Trăsăturile i se înăspresc. Nu spune nimic.

— De ce toată lumea este atât de dornică să sară în apărarea lui Matt, dar tot orașul a decis imediat că eu sunt

o criminală?

— În primul rând, Matt nu era acoperit din cap până-n picioare de sângele lui Savvy. Și în al doilea rând, ți-am luat apărarea în acel podcast.

— Știu că ai făcut-o. Și m-am gândit că e din cauză că am fost prietene, dar cred că te-ai simțit vinovată pentru că te-ai culcat cu Matt. Sunt pe-aproape?

— Du-te-n mă-ta, Lucy.

Intră în casă ei și trântește ușa.

CAPITOLUL 40
LUCY

Faptul că Paige ne-a găsit în pat împreună pare să nu fi avut niciun efect asupra lui Ben, pentru că mă invită din nou la el seara, iar eu am încetat să mă mai prefac c-o să încep să fac alegeri bune.

O caut cu privirea când intru în camera lui de hotel. Suntem singuri.

— Am luat înapoi cheia de la Paige, spune el, intrând în bucătărie.

Două pahare cu gheață stau pe tejghea, așteptându-l să toarne lichidul în ele.

— Știi că asta îi dă de înțeles clar că încă ne culcăm împreună.

— Sunt conștient. Paige n-are de ce să-și dea cu părerea despre viața mea sentimentală.

— Ben, nu cred că „sentimentală” este cuvântul potrivit pentru asta.

Face o pauză cu sticla de whisky plutind deasupra unui pahar și ridică o sprânceană la mine.

— E totul în regulă cu cărțile? Cărțile tale, vreau să spun?

— Ori va fi o creștere a vânzărilor, ori o să-mi ruineze întreaga carieră. Sunt nerăbdătoare să aflu.

Ben tresare, dar nu-și cere scuze.

Dacă aş avea un minimum de respect de sine, aş pleca. Nu aş face sex cu omul care se folosește de viața mea și de uciderea prietenei mele ca să obțină bani din publicitate cu podcastul lui.

Se pare însă că-mi lipsește respectul de sine, pentru că mă îndrept spre sufragerie și mă așez pe canapea. Pe masă sunt hârtii și un laptop.

Propriul nume îmi atrage atenția și mă aplec, întorcând hârtia ca să pot vedea. Este o schiță pentru un episod. Numele mamei este pe pagină, la fel și cel al Ninei. Ben a scris câteva rânduri din ceea ce plănuiește să spună cu un scris de mână îngrijit și citeț, iar unul dintre ele îmi atrage atenția.

Probabil că Lucy n-a vrut s-o ucidă pe Savvy, iar teoria mea este că șocul cauzat de ceea ce a făcut i-a

provocat o cădere psihică ce a dus la ștergerea completă din memorie a celor întâmplate.

Ridic privirea și îl văd pe Ben stând deasupra mea, întinzându-mi paharul cu whisky.

— Crezi că eu am făcut-o.

Nu e o întrebare.

Ochii îi sar de la mine la hârtie. Nu-mi dau seama dacă a vrut ca eu să văd asta. De obicei, e atât de bun în a ascunde dovezile când sunt prin preajmă.

— Este doar unul dintre cele câteva finaluri posibile, spune.

Îi iau paharul din mână. Este greu. Nu l-ar omorî dacă l-aș lovi cu el în cap, dar l-ar durea ca naiba.

Fac să alunece hârtia într-o parte, ca să le pot vedea pe cele de dedesubt. Spunea adevărul – e doar un posibil final. A scris câte ceva pentru situația în care Matt a ucis-o și un final în care nu există o rezolvare clară.

Numai a mea este detaliată. Celelalte au două-trei rânduri scrise. Finalul meu umple o pagină întreagă.

— Crezi că eu am făcut-o, repet.

Nu știu de ce sunt dezamăgită. N-am crezut niciodată că e de partea mea.

Sau poate că e o minciună.

Se așază pe scaunul de vizavi și se apleacă, lăsându-și paharul jos.

— N-am ajuns la nicio concluzie fermă.

— Ben…

— Încă mai lucrez la el.

Face o pauză.

— Ăsta era finalul inițial, înainte să ajungi aici și să accepți să vorbești cu mine.

Iau o înghițitură lungă din băutură. Mă arde în timp ce o beau. Pun paharul pe masă, un pic cam brusc, și o parte din el se împrăștie pe viitorul meu din podcast, mânjindu-i literele perfecte.

— Și acum te-ai răzgândit? întreb.

Ezită.

— Înainte, nu mă hotărâsem. Acum, sunt mai puțin hotărât.

Cred că asta e tot ce pot spera în acest moment.

— Totuși, nu-mi spui adevărul despre tot, spune el, ridicând o sprânceană. Amândoi știm asta.

Mă uit lung la el, pentru că nu se înșală. Poate că nu-l învinovățesc că se îndoiește de mine.

— Și nu doar despre căsătoria ta cu Matt, spune el. Mai sunt și alte lucruri. Interviul tău va fi difuzat mâine. Nu vreau să cred că tu ai făcut-o, Lucy, dar mai am întrebări la care se pare că nu vrei sau nu poți să răspunzi.

Ridic capul și-l privesc cum ia o înghițitură din pahar. Tăcerea se lasă între noi, demonstrând că a avut dreptate cu privire la refuzul meu de a-i răspunde la întrebări. O persoană mai puțin vinovată s-ar fi grăbit să-i clarifice nelămuririle.

— Dacă tu crezi că există o șansă ca eu să o fi făcut, nu ți-e teamă c-am să te ucid și pe tine?

Ceva scânteiază în ochii lui.

— Nu chiar, nu.

— Nu *chiar*?

Golesc paharul, ceea ce e o idee groaznică. Nimeni nu trebuie să fie beat acum. Cu siguranță nu eu.

— Asta nu face parte din podcast, nu-i așa? Ai de gând să-l termini spunând tuturor cum ne-am tras-o?

— Doamne, nu, asta mă face să arăt groaznic.

— Oh, te face pe *tine* să arăți groaznic.

Râd, fără umor.

— Și, în plus, nu ți-aș face una ca asta, adaugă el cu sinceritate.

Încă nu sunt sigură că-l cred.

E un cuțit pe tejghea, acolo unde tăia lămâi. Îmi imaginez că-l iau și i-l înfig în piept. Înăuntru și afară, înăuntru și afară.

Ca în Exorcistul! strigă Savvy cu bucurie.

Veioza din colț este suficient de grea pentru a-i vătăma țeasta. Stiloul de lângă degetele mele i s-ar înfige probabil în gât, dacă aș aplica ceva forță.

Sau aș putea să-i pun o pernă pe cap în timp ce doarme la noapte.

Plic-ti-cos, cântă Savvy.

— Lucy.

Ben se apleacă, uitându-se la mine.

— La ce te gândești când faci asta?

Răspund scurt:

— Mă gândesc cum te omor!

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 7 – „ADEVĂRUL DESPRE LUCY"

Prima dată când am întâlnit-o pe Lucy Chase a fost la restaurantul Plumpton. O așteptam. A fost în mod clar surprinsă să mă vadă.

Bunica ei a pus la cale întâlnirea. Mă oferisem să merg la ea acasă, să ne întâlnim cu Lucy acolo, dar ea a spus că la restaurant ar fi mai bine.

> **Beverly:** Să nu-i întindem o capcană la mine acasă. Restaurantul este un loc public; are opțiunea de a te lăsa baltă și de a se întoarce în mașină, dacă vrea.

N-a făcut asta. De fapt, a venit imediat, s-a așezat și a fost… ei bine, nu aș spune că a fost chiar *prietenoasă.* Dar nu a fost ostilă, așa cum mă așteptam.

Eram emoționat când ne-am întâlnit prima dată și cred că și-a dat seama. Nu credeam că o să fiu, dar când a intrat în restaurant, nu era ceea ce mă așteptam.

Arăta în mare parte la fel ca în fotografii. Trăsăturile ei sunt puțin mai ascuțite acum și zâmbește mai mult decât ar sugera toate fotografiile care circulă pe internet, dar am recunoscut-o cu ușurință în momentul în care a intrat.

Cred că prezența ei este lucrul la care nu mă așteptam. Este înaltă și intră într-o cameră de parcă ar ști că toată lumea se uită la ea. Așa a intrat în restaurant. Ca și cum știa că oamenii se vor holba la ea, dar nu-i păsa.

Habar n-am dacă îi pasă că oamenii se holbează mereu la ea. Îmi imaginez că întotdeauna au făcut-o, având în vedere felul în care arată, dar cu siguranță trebuie să fie diferit acum.

Este greu de știut ce gândește Lucy despre asta – sau despre orice altceva – pentru că este foarte, foarte rezervată. Adesea îi ia câteva secunde să răspundă la întrebări, ca și cum ar repeta mai întâi răspunsul în minte.

Nu a dat niciun interviu, niciodată. Nu a vorbit cu presa imediat după moartea lui Savannah și cu siguranță nu a vorbit nici după ce cei din Plumpton au început să o acuze de crimă. Știu sigur că mulți jurnaliști au contactat-o în ultimii cinci ani, în speranța de a face un reportaj despre ea și Savannah, iar răspunsul ei a fost întotdeauna „nu". Sau pur și simplu nu le-a răspuns. Am contactat-o

în repetate rânduri, timp de câteva luni, și n-am primit niciun răspuns.

Nu știu de ce s-a răzgândit. Beverly spune că pur și simplu pentru că ea a rugat-o să o facă.

Dar iată, în premieră, cum s-au petrecut evenimentele în versiunea lui Lucy Chase.

Ben: Arăți extrem de neîncrezătoare.

Lucy: Cred că fața mea arată doar ceea ce simt mereu pentru tine, Ben.

Vreau să intervin aici pentru a remarca faptul că Lucy este extrem de sarcastică și că uneori se manifestă ca o persoană impertinentă, chiar și când e vorba despre lucruri serioase.

Dar ceea ce tocmai a spus e adevărat – e clar că este întotdeauna neîncrezătoare când vine vorba de mine.

De toți, cred, dar mai ales de mine.

Ben: De cât timp te-ai întors în Plumpton? O săptămână?

Lucy: Da.

Ben: Cum este?

Lucy: Groaznic.

Ben: De ce?

Lucy: E cald. Și toată lumea de aici crede că mi-am ucis prietena. De fapt, cred că toată lumea de *pretutindeni* crede că am ucis-o pe Savvy, dar cei de-aici mă recunosc pe stradă.

Ben: Vrei să ne povestești despre acea zi? Tot ce-ți amintești?

Lucy: Da. Era sâmbătă și m-am trezit devreme pentru că Matt era într-o dispoziție proastă. Tropăia prin casă, făcea o grămadă de zgomot.

Ben: Îți amintești de ce era supărat?

Lucy: Nu. Era probabil ceva mărunt. Matt era mereu supărat din cine știe ce cauză.

Ben: V-ați certat?

Lucy: Nu chiar, nu. Eu și Matt nu prea ne înțelegeam în acel moment, așa că exista mereu o ostilitate de nivel scăzut. Dar în ziua aia n-am țipat unul la altul sau ceva de genul ăsta.

Oricum, n-am făcut mare lucru în ziua nunții. Doar am stat, m-am uitat la televizor, am făcut puțină curățenie în casă. Și apoi am plecat la nuntă pe la ora cinci. Și asta a fost tot. Astea sunt toate amintirile pe care le am din acea noapte.

Ben: Colin a spus că, inițial, ai spus că îți amintești cum ai ajuns la nuntă și ai intrat în local, dar mai târziu ți-ai dat seama că era greșit.

Lucy: Mi-am creat o amintire pe baza informațiilor pe care mi le-au oferit alte persoane.

Ben: S-a mai întâmplat de atunci?

Lucy: Nu. Chiar din acest motiv am încetat să mai încerc să-mi amintesc.

Ben: Ai încetat?

Lucy: Da. Se pare că nu pot avea încredere în propria memoria.

Ben: Care este următorul lucru pe care ți-l amintești, după ce ai plecat la nuntă cu Matt?

Lucy: Cum mergeam pe marginea drumului. Tipul ăla din camion m-a întrebat dacă sunt bine.

Ben: Unde te duceai? Nu știi?

Lucy: Am impresia că am crezut c-o să mă-ntâlnesc cu Savvy la mașina ei. Îmi amintesc că mă uitam la tip și mă gândeam: „Despre ce vorbește omul ăsta, mă duc la mașină cu Savvy."

Ben: Ți-ai dat seama că ai sânge pe tine?

Lucy: Am crezut că e noroi. Mă tot uitam în jos și mă întrebam de ce eram atât de murdară.

Ben: Ce reacție ai avut când ți-au spus că era sângele lui Savannah?

Lucy: Am devenit isterică. Au fost nevoiți să mă sedeze.

Ben: Știai că era moartă în acel moment?

Lucy: Cred că mi-au spus, dar informația a trecut pe lângă mine. Nu i-am crezut.

Ben: Din cauza rănii de la cap sau…

Lucy: N-avea nicio noimă. Din punctul meu de vedere, abia plecasem din casă cu Matt. Mi se părea că trecuseră cinci minute, nicidecum douăsprezece ore.

Ben: Poliția a venit imediat să te interogheze?

Lucy: Au trecut câteva ore. Practic, au încercat să-mi pună întrebări pe drum, dar vorbeam fără nicio logică. Spuneam întruna: „Unde e Savvy? Unde e Savvy?" Ceea ce, întotdeauna am crezut…

Ben: Întotdeauna ai crezut?

Lucy: Ei bine, în acel moment nu eram pe deplin conștientă unde mă aflam sau ce făceam, din cauza loviturii la cap. Dacă aș fi ucis-o, de ce aș fi întrebat unde este? Nu aș fi spus ceva de genul „Am rănit-o" sau… „Îmi pare rău"? Din moment ce nu eram pe deplin conștientă? Ceva care să indice ce am făcut? Nu știu. Poate că e doar ceva ce-mi spun ca să mă simt mai bine.

Ben: Ca să te simți mai bine, ca să te convingi că nu ai ucis-o?

Lucy: Da.

Ben: Pentru că nu știi sigur?

Lucy: Nu pot ști cu siguranță. Nu-mi amintesc noaptea aia. Știu că am iubit-o pe Savvy și nu-mi pot imagina că i-aș fi făcut vreodată rău,

dar toată lumea este atât de convinsă că eu am făcut-o. E greu să nu te gândești, dar dacă mi-am ieșit din fire? Dacă am avut o criză psihotică? Oamenii știu când au o criză psihotică?

Ben: Păi… nu știu.

Lucy: A fost o întrebare retorică, Ben. [*râsete*]

Ben: Cum explici zgârieturile de pe brațul tău și pielea ta găsită sub unghiile lui Savannah? Vânătăile de pe brațul ei care se potrivesc cu forma degetelor tale?

Lucy: Nu pot. Nu-mi amintesc.

Ben: Voi două ați mai avut vreodată o altercație violentă?

Lucy: Bineînțeles că nu.

Ben: Dar ai mai fost implicată într-o altercație violentă înainte. Cu Ross. A mai fost și altcineva?

Lucy: Nu, doar el. Încă susțin că a meritat-o.

Ben: Dar Savannah? Știi dacă a fost vreodată implicată într-o bătaie sau în vreo altercație?

Lucy: Nu, din câte știu eu. Sincer, nu-mi pot imagina așa ceva. Savvy era o persoană foarte dulce și echilibrată. Adică, ai auzit asta de la o mulțime de persoane intervievate pentru acest podcast. Toată lumea o iubea. N-ar fi putut niciodată să rănească pe cineva.

CAPITOLUL 41
LUCY

Ben nu pare foarte îngrijorat de ideea că eu l-aș ucide.

Sau surprins, de fapt.

Înclină capul într-o parte, fața lui nu trădează nimic.

— Te gândești cum mă omori.

Nu este atât o întrebare, cât o repetare calmă a ceea ce tocmai am spus.

— O fac tot timpul.

Nu știu de ce am decis să-mi dezvălui toate secretele celei mai nepotrivite persoane căreia puteam să i le spun, dar iată-ne aici. A spus că vrea să afle adevărul de la mine. Ăsta e unul pe care chiar i-l pot oferi.

— Cu toată lumea. Mă gândesc cum îi omor.

— Cum ar fi…

Se foiește, apoi ezită, iar eu văd cum privirea i se îndreaptă pentru scurt timp spre geanta de lângă ușă, în care se află microfonul. Vrea să întrebe dacă poate înregistra asta.

Nu întreabă. Se pricepe suficient de bine la ceea ce face cât să știe când răspunsul va fi „nu”.

— Asemenea unor gânduri intruzive, zic eu. Nu le pot opri. Îmi aleg o armă și îmi imaginez că omor oameni.

— Alegi o armă, spune el încet.

— Orice e prin preajmă. Devin creativă.

Buzele îi zvâcnesc. Poate de amuzament, poate de teamă. Nu știu ce variantă aș încuraja.

— Ce armă ai ales în cazul meu?

— Mai întâi paharul.

Arăt spre el.

— Totuși, ăla nu te-ar ucide. Deci, cuțitul.

Îmi ating propriul gât.

— Pe urmă, veioza.

— *Veioza*?

— Te-aș izbi cu ea în cap.

— Cred că e prea grea ca să-ți iei un avânt suficient pentru a face asta.

— Nu-s mereu realistă.

— Desigur.

— Și că te sufoc cu o pernă. Mai târziu. Când dormi.

Asta face să-i dispară expresia neutră. Trage aer în piept încet.

— Asta e realistă, spune el, cu vocea încordată.

— Poate că nu. Ai putea să te trezești și să te lupți cu mine.

Ridică o sprânceană.

— Poate.

— Depinde de cât timp îți ia să te trezești, zic eu.

— Și de cât de puternică ești.

Se uită la mine cu o privire pe care nu o pot identifica, până când se mișcă ușor pe scaun și o văd. E excitat.

Mă ridic și mă îndrept spre el. Îmi ridic rochia în timp ce mă așez în poala lui.

Îi cuprind gâtul cu mâinile.

— Sau aș putea să te strâng de gât chiar acum.

Îmi întâlnește privirea. Respiră neregulat.

Iau o mână de pe gâtul lui ca să-i desfac fermoarul pantalonilor. Îmi trag lenjeria intimă într-o parte. Inspir adânc când îmi ridic șoldurile, apoi le cobor pentru ca el să alunece în mine.

Îi pun din nou mâinile în jurul gâtului, strângându-l mai tare de data aceasta.

Mă aplec mai aproape, cu buzele lipite de urechea lui.

— Ai luat cheia de la Paige. Cât crezi c-o să dureze până când îți vor descoperi cadavrul?

Scoate un sunet sugrumat. Îl strâng mai tare, frecându-mă de șoldurile lui.

— Ar fi un final bun, nu crezi? Podcasterul este ucis de femeia pe care toată lumea credea că o va exonera? Oamenii și-ar aminti de tine pentru totdeauna. Tipul care a rezolvat cazul, dar a fost ucis în timp ce i-o trăgea criminalei.

Mă las pe spate ca să mă uit la el. Ține bărbia înclinată pe spate, iar fața i s-a înroșit.

Mai strâns, mai strâns! mă îndeamnă Savvy.

Corpul lui Ben se smucește, un alt zgomot sugrumat îi scapă din gât. Rămâne nemișcat.

Îi dau încet drumul la gât.

Expiră. Privirea nu i se dezlipește de tavan câteva secunde, în timp ce respiră greu.

Îmi întâlnește în sfârșit privirea, cu fața încă roșie.
Mă aplec. Când vorbesc, buzele mi se ating de ale lui.
— Poate c-am să te ucid în noaptea asta.
Zâmbește.

CAPITOLUL 42
LUCY

Mama stă la masa din bucătărie, cu cârja sprijinită de perete lângă ea, când cobor în seara următoare. Soarele se strecoară prin ușa din spate, dar ea nu a aprins nicio lumină, așa că în bucătărie este întuneric, ecranul telefonului ei fiind singurul punct luminos. Are privirea abătută, iar vocea lui Ben se aude încet din telefon.

Se uită la mine și pune repede pe pauză podcastul. Îmi iau poșeta din cârligul de pe ușă.

— Unde te duci în fiecare seară? întreabă ea.

— Nu vrei să știi.

Își strânge buzele și se gândește pentru o clipă. Dă din cap.

— Chiar ai publicat trei cărți fără să-mi spui? întreabă ea.

— Niciodată nu te-ai priceput să păstrezi secrete.

Lasă să-i iasă un râs puternic și scurt. Cred că asta înseamnă că nu este de acord.

— Oricum nu ți-ar fi plăcut, spun eu.

— De ce nu?

— Ești o snoabă literară. Nu sunt literare.

Pufnește.

— Ei bine, nu prea mai citesc deloc, dar prefer literatura bună atunci când îmi fac timp. Nu e nimic rău în asta.

— N-am spus că ar fi.

Am vrut să o spun, totuși. Se uită la mine cu ochii mijiți, de parcă știe asta.

— Ai ascultat episodul despre Nina? întreabă ea.

— Da.

— Nu poți să-i faci asta bietei femei.

Vocea îi tremură puțin.

— Nu-i fac nimic. Ben nu mă consultă cu privire la ce difuzează în podcast.

E o minciună, dar e adevărat că nu m-a consultat cu privire la Nina.

— El insinuează că ea a făcut-o.

— A lăsat să se înțeleagă că multe persoane ar fi putut să o facă. Poate că abordează lucrurile într-un mod

iresponsabil. Însă Nina nu este cu nimic deosebită.

— Matt a meritat-o.

O spune pe un ton aspru, iar eu sunt de fapt puțin emoționată. Nu mi-am dat seama că îi pasă.

— Eu și tatăl tău… poate că și noi am meritat-o. Iar Colin e prea prost ca să-i pese.

— De acord.

— Dar Nina nu merită ca întreaga ei viață să fie expusă în felul ăsta. Și ce dacă nu i-a plăcut de Savvy? Fata despre care se vorbește în acel podcast seamănă foarte puțin cu cea care era în realitate. La drept vorbind, nu era foarte drăguță.

Nu o contrazic, pentru că e adevărat. Savvy a fost adesea bună și adesea rea. Cu siguranță nu în liceu.

— Nina are doi copii. Un iubit, care e în mod cert mai bun decât fostul ei soț, care mie mi s-a părut un adevărat nemernic. Nu merită asta.

— Și *eu* merit?

Privirea i se îndreaptă spre a mea. Nu e nevoie să răspundă la asta.

— Nu-l pot opri pe Ben să debiteze prostii în podcastul lui, spun eu. Dar așteaptă un episod sau două. Probabil că va încheia totul spunând că el crede că eu am făcut-o.

Sprâncenele i se ridică subit.

— Ce?

— Are un întreg final scris, rezumând teoria lui despre cum am ucis-o. Asta e doar o… nu știu. Explorează fiecare unghi. Sau doar încearcă să obțină fiecare bănuț din publicitate pe care îl poate obține.

— Și cu toate astea o arată cu degetul pe Nina?

Mama pare indignată.

— Îmi place că asta e partea care te deranjează, spun eu sec.

— Oh, Lucy, mai scutește-mă, se răstește la mine.

Clipesc.

— Are vreo dovadă solidă?

Îmi tremură pieptul când mă gândesc la această posibilitate. Mi-ar fi spus dacă ar fi știut? Mă îndoiesc.

— Eu… Habar n-am. Nu văd cum ar putea.

Suflă aerul din piept.

— În regulă. Bine. Asta e tot ce contează. Nu te pot pune sub acuzare decât dacă el descoperă ceva nou.

Deschid gura să o întreb de ce a fost mereu atât de convinsă că eu am făcut-o. N-am mai întrebat-o de ani buni, iar când am făcut-o, am strigat întrebarea cu amărăciune, așa că poate nu se pune. De fapt, nu mă așteptam la un răspuns atunci.

Închid gura. Nici acum nu mai vreau unul. Nu vreau să știu dacă are doar o părere proastă despre mine sau chiar știe ceva. Numai gândul mă face să vomit.

Mă întorc și ies repede din casă.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

EPISODUL 7 – „ADEVĂRUL DESPRE LUCY”

Ben: Matt și doamna Harper au menționat că tatăl tău a fost extrem de protector cu tine imediat după moartea lui Savannah. Nu lăsa pe nimeni să vorbească cu tine fără să fie și el de față. Este adevărat?

Lucy: Da. Nu voia să iasă din cameră, chiar dacă îl rugam.

Ben: Știi de ce?

Lucy: Da. Credea că eu am ucis-o pe Savvy. A încercat să mă protejeze, cred.

Ben: A spus asta direct? Că el crede că ai omorât-o pe Savvy?

Lucy: Nu *chiar*, dar era evident că el credea că eu am făcut-o. A spus… Stai să-ncerc să o fac cum trebuie. A spus: „Nu trebuie să știu ce s-a întâmplat, vreau doar să știi că sunt de partea ta.” Și a mai zis: „Dacă-ți amintești brusc ceva, nu spune nimănui nimic până nu vorbești cu mine.”

Ben: Cum ai reacționat la asta?

Lucy: Am fost confuză și, sincer, cam devastată. Nu înțelegeam de ce credea că sunt capabilă să omor pe cineva, cu atât mai puțin pe Savvy. Pe de o parte, a fost frumos că prima lui reacție a fost să mă protejeze, dar, pe de altă parte, de ce n-a avut o reacție de neîncredere? De ce nu mi-a spus imediat: „Știu că n-ai putea face asta niciodată. Știu că nu ești capabilă de așa ceva.” Niciunul dintre părinții mei nu mi-a spus asta.

Ben: Știi că Ivy a spus că mama ta, la câteva zile după moartea lui Savannah, s-a purtat ca și cum ar fi știut ce s-a întâmplat? A afirmat că mama ta a spus c-o să îndrepte lucrurile.

Lucy: Nu știam asta până nu i-am ascultat interviul.

Ben: Prin urmare, nu știi de ce ar fi spus asta?

Lucy: Dacă știe ceva, nu mi-a spus.

Ben: Dar Matt? Cum s-a comportat după ce ai ajuns acasă?

Lucy: Se purta ca și cum i-ar fi fost frică de mine. M-a rugat să mă duc acasă la părinții mei.

Ben: Poți să detaliezi? Cum adică se purta de parcă îi era frică de tine?

Lucy: N-a vrut să se apropie de mine. Îmi amintesc că stătea lângă ușă, cu o privire rugătoare în ochi. Părea cu adevărat speriat.

Ben: Așadar, atât soțul tău, cât și părinții tăi au crezut imediat că tu ai ucis-o pe Savannah?

Lucy: Niciodată nu au spus-o direct, dar, da.

Ben: Ce efect a avut asta? Din punct de vedere emoțional, vreau să spun.

Lucy: Cu siguranță nu a ajutat.

Ben: Poți să detaliezi?

Lucy: Ce vrei să spun, Ben? M-am simțit ca naiba.

Ben: Crezi că ți-a afectat memoria?

Lucy: Ce vrei să spui?

Ben: Colin a spus că te-ai închis în tine când a venit să vorbească cu tine, după ce ai creat acea amintire falsă și el te-a corectat. A spus că după aia ai încetat să încerci să-ți amintești ceva.

Lucy: N-am încetat…

Ben: Ai făcut vreodată vreun fel de terapie de recuperare a memoriei?

Lucy: Nu. Metodele astea sunt controversate și pot duce la amintiri false. Eu deja le cream. Nu voiam altele.

Ben: Ai făcut ceva în mod activ pentru a încerca să-ți amintești ce s-a întâmplat imediat după crimă?

Lucy: Cum ar fi ce? Merg la terapie. Am vorbit mult despre Savvy cu terapeuta mea. Cred că ar fi apărut ceva, dacă mi-aș fi amintit.

Ben: Crezi că e posibil să nu-ți amintești în parte pentru că nu *vrei* să-ți amintești?

Lucy: Nu, cred că e vorba de rana de la cap.

Ben: Dar toate orele alea de dinaintea loviturii la cap. Este posibil să nu-ți amintești din cauza traumei provocate de faptul că părinții și soțul tău au decis imediat că tu ai făcut-o?

Lucy: La naiba, nu știu. Întreabă un terapeut.

Ben: Am făcut-o. Ea a spus că da, este posibil.

Lucy: Ei bine, asta e. Mulțumesc pentru nimic, Matt. Și ție, mamă, și ție, tată.

Ben: Vrei să știi?

Lucy: Dacă am ucis-o pe Savvy? Bineînțeles că vreau să știu.

Ben: Ești sigură?

Lucy: Da!

Ben: Ai mai vizitat vreunul dintre locurile în care ai văzut-o pe Savannah în acea zi? Vechea ta casă? Localul unde a avut loc petrecerea de nuntă? Noi doi am fost la locul unde a fost găsit cadavrul ei, lângă Byrd Estate, și a fost foarte traumatizant pentru tine.

Lucy: Nu, n-am făcut-o. N-am fost în vechea mea casă, deși sunt sigură că arată diferit acum. La fel și localul unde a avut loc petrecerea de nuntă. Schimbă decorul la fiecare nuntă.

Ben: Totuși… n-ar fi fost bine să te duci să-ți împrospătezi memoria?

Lucy: Da.

Ben: Da?

Lucy: Evident, ar fi trebuit să mă duc. Nu știu de ce nu m-am dus.

Ben: De ce te-ai dus în pădurea unde a fost găsită?

Lucy: M-a obligat mama.

Ben: Dar nicăieri altundeva?

Lucy: Am vorbit să mergem la localul unde a avut loc petrecerea de nuntă, dar… nu. Cred că am spus același lucru și atunci. Ar fi fost aranjat diferit pentru o nouă nuntă.

Ben: Ar fi corect să spunem că ai încetat să mai încerci să-ți amintești? Că, de fapt, nu ai încercat niciodată să-ți amintești ce s-a întâmplat în acea noapte?

Lucy: Nu, „niciodată" nu este corect spus. Am încercat din greu în primele două zile.

Ben: Dar după aceea?

Lucy: Cred că am încetat să mai încerc, da. Dar nu pentru că n-am vrut să știu! Pentru că am crezut că era unul dintre acele lucruri care, dacă nu mă gândesc la el, în cele din urmă o să-mi vină în minte. Cam așa ar trebui să faci când nu-ți poți aminti, nu?

CAPITOLUL 43
LUCY

— Ia-ți microfonul ăla nenorocit și hai să ne întâlnim afară.

— Oh, bună, Lucy, ce bine-mi pare să te aud, spune Ben pe cealaltă linie.

Mut telefonul la cealaltă ureche în timp ce trag ușa dormitorului și o închid în urma mea.

— Ia-l. Ajung acolo în zece minute.

— Bine. De ce?

— Mergem la nenorocitul ăla de local unde a avut loc petrecerea de nuntă.

Ben mă așteaptă în fața hotelului și mergem cu mașina la Byrd Estate. Conduc încet pe drumul de țară șerpuit, care duce spre centrul de evenimente. Copaci imenși și bătrâni oferă umbră, iar clădirea istorică se profilează în față, cu un cort mare și alb instalat în spatele ei. Nu-mi pot imagina ce fel de masochiști organizează o nuntă în aer liber în luna august.

O femeie într-un costum alb alarmant de strălucitor iese în fugă din clădire în timp ce parchez și ieșim din mașină.

— Hei, salutare tuturor! spune ea. Sunteți cei de la 17:30?

— Nu, zic eu.

Zâmbetul îi pălește, dar apoi îl zărește pe Ben.

— Ben! Mă bucur să te văd din nou!

— Bună, Trudy.

Își leagănă geanta pe umăr, ținând microfonul portabil într-o mână. Lumina este aprinsă; înregistrează.

— Îmi pare rău că am venit neanunțați.

— Oh, e în regulă. Cu ce vă pot ajuta?

— Te superi dacă eu și Lucy ne plimbăm puțin? Vrem să vedem dacă ceva îi trezește vreo amintire.

Tresare la auzul numelui meu.

— Oh. Păi… sigur, dacă crezi că te va ajuta.

— Am leșinat ultima oară când am făcut asta, dar am să fac tot ce-am să pot ca să rămân în picioare de data asta.

Încerc să par nonșalantă, dar vocea chiar îmi tremură puțin.

Nu cred că Trudy observă, pentru că doar se încruntă la mine.

— Puteți vizita Byrd Estate pe propria răspundere.

— Mulțumesc, Trudy, spune Ben.

Femeia se întoarce și intră înapoi în clădire, aruncând o privire dezaprobatoare peste umăr.

— Vrei să-mi spui de ce ai vrut să vii azi aici? mă întreabă el după ce ea a plecat.

— Pentru că poate ai dreptate. Nu-mi face plăcere să-ți hrănesc orgoliul deja umflat peste măsură, dar, da. Ai dreptate că n-am încercat să-mi amintesc. Așa că iată-ne aici.

— Cred că orgoliul meu este de mărime medie.

— Ben, concentrează-te. Și amândoi știm că nu-i așa.

Își dă ochii peste cap.

— În regulă. Ce ar trebui să facem…

Tace când o camionetă urcă pe șosea și se oprește în partea cealaltă a parcării. Matt coboară din mașină.

— Apropo, l-am invitat pe Matt.

Îi fac cu mâna.

— Ce naiba, Lucy? strigă el în timp ce se îndreaptă spre noi. Nu mi-ai spus că vine idiotul ăla de podcaster.

— Apropo, idiotul de podcaster înregistrează, spune Ben, ținând microfonul în mână.

— Bineînțeles că da.

Matt se oprește lângă mine, iar degetele i se freacă de brațul meu. Mă dau la o parte.

— Dacă te face să te simți mai bine, nici mie nu mi-a spus că vii, spune Ben.

Asta nu pare să-l facă pe Matt să se simtă mai bine.

— Am nevoie de cineva care a fost acolo ca să-mi spună ce am făcut în acea noapte, zic eu. Altfel, vom rătăci fără țintă.

— Lucy, ești sigură…

Matt începe încet, dar se întrerupe, uitându-se la microfon. Oftează, trecându-și o mână prin păr.

— Bine, cum zici tu. O să te conduc.

— Mulțumesc, spun cu sinceritate.

— Mulțumesc, zice Ben, arătându-i degetul mijlociu al mâinii libere.

Matt îi răspunde cu același gest și apoi se întoarce, arătând spre camionetă.

— Am parcat acolo. După cum a spus Colin, am ajuns aici înaintea lui și a lui Savvy, și am vorbit cu un cuplu în parcare, dar nu cu el și cu Savvy. Cu soții Nelson.

— Despre ce ați vorbit? întreabă Ben. Îți amintești?

— Doar pentru că le-am spus polițiștilor la momentul respectiv. Au fost doar chestii mărunte – despre vreme, cât de cald era deja pentru luna mai. Doar o conversație scurtă, apoi am plecat cu toții în direcția aceea.

Arată cu degetul.

— Petrecerea era înăuntru.

Matt se plimbă prin clădire, iar noi îl urmăm până la ușile laterale și în interiorul sălii.

E goală, cu scaunele îngrămădite într-un colț. Există un bar în partea din spate a încăperii, iar sandalele mele țăcănesc pe podeaua de lemn când o traversez.

— Ți se pare cunoscută? întreabă Ben.

— Doar pentru că am mai fost la alte nunți aici, înainte de noaptea aia.

Mă întorc spre Matt.

— Îți amintești cum era aranjată?

— Pentru nuntă? Nu mai știu.

Arată cu degetul în cealaltă parte a încăperii, vizavi de bar.

— DJ-ul era acolo. Sunt destul de sigur că mesele erau așezate pe laterale. Cele rotunde? Noi stăteam…

Se întoarce în cerc, apoi arată în direcția barului.

— Aha! Eram lângă bar. Îmi amintesc, pentru că Colin a spus ceva legat de asta. Ceva de genul: „Mișto, acces ușor.”

„Drăguț! Chiar lângă bar. Cea mai bună poziție din local.”

Încremenesc. Îl văd pe Colin stând în fața mea, în costumul său șifonat, zâmbind larg în timp ce arată spre bar. Savvy, care are deja în mână un pahar de vin, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

E atât de frumoasă în rochia roz. Bretelele subțiri îi scot în evidență toate tatuajele, iar rochia se leagănă în jurul genunchilor în timp ce merge. Uitasem cum arată rochia aia când nu e acoperită de sânge și noroi.

Fotografiile de la locul crimei îmi trec prin minte. Rochia roz răsucită în jurul picioarelor, plină de mizerie. Și deodată nu mai e scena crimei, e chiar în fața mea. Mă holbez la ea.

Dar, nu, nu se poate, pentru că este ziuă. N-am văzut-o niciodată pe Savvy moartă la lumina zilei.

Nu cred.

— Lucy.

O mână se așază pe spatele meu, iar eu ridic privirea și îl văd pe Matt, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Ben, care stă vizavi de mine, pare gata să mă prindă din nou dacă leșin.

Clipesc, îndepărtându-mă de amândoi.

— Ce altceva? Am stat mai mult aici?

— Îmi pare rău, dar cea mai mare parte a petrecerii mi-e neclară, se scuză Matt. Iar noi doi nu prea ne înțelegeam în ziua aceea, așa că n-am stat împreună aproape toată seara. Savvy nu mă înghițea și nici nu s-a prefăcut că n-ar fi așa. Cred că n-aș putea să-i caut pricină pentru asta.

Mă uit la el surprinsă, dar Matt privește în cealaltă parte a încăperii.

— Tu și Savvy ați rămas împreună în acea noapte, în mare parte. Nu tot timpul, totuși. La un moment dat, m-am uitat în jur și Savvy era la masă fără tine, apoi m-am uitat din nou după o jumătate de oră și tot nu te-am găsit.

— Îmi amintesc că ai spus asta la poliție.

Mă uit la Ben.

— N-ai găsit niciun invitat care să confirme unde am fost?

— Nu. Nimeni nu-și amintește să te fi văzut în vreun loc ieșit din comun.

Arată cu degetul în cealaltă parte a încăperii.

— Toaletele sunt pe acolo, nu? Hai să mergem până acolo.

Inima îmi bate frenetic în timp ce îl urmez prin salon. Respir încet. N-am niciun motiv să fiu agitată. Trec printr-o sală de nuntă goală.

Savvy e pe hol, în rochia roz, cu un cuțit însângerat în mână. Rânjește și îl ține în fața lui Matt, care trece pe lângă ea.

Întotdeauna folosești ce găsești la îndemână, spune ea. *Fii pregătită, ca un cercetaș*! *Adu-ți propria armă a crimei*!

Scutur din cap, dorind să alung imaginea. Dăm colțul. Mă opresc. Mă uit în stânga mea.

Există o ușă care dă spre exterior, iar lumina soarelui strălucește prin fereastra mică și pătrată, de parcă ne face semn să ne apropiem de ea.

— Cred că am luat-o pe acolo, zic eu.

— Afară? întreabă Ben. De ce? Ție nu-ți place afară.

Aproape că râd în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Știu. Dar cred că asta am făcut.

Împing ușa, strângând din ochi în lumina puternică a soarelui. Nu sunt prea multe pe partea asta a clădirii. Doar un tomberon, mult mai jos, la celălalt capăt al clădirii, și ceea ce par a fi rămășițele unui baldachin rupt, sprijinit de zidul din cărămidă.

— Ești sigură?

Matt stă alături de Ben în pragul ușii.

— Zona în aer liber unde se fuma se află pe partea cealaltă.

Mai fac un pas. Există o mică nișă, în prezent plină cu mai multe cutii de vopsea aproape goale.

Simt brusc cărămida lipită de spatele meu. Simt mirosul de vopsea proaspătă în timp ce niște buze se apasă pe ale mele. Una dintre bretelele rochiei mele a alunecat, iar o mână se află pe sânul meu. Îl sărut din nou. Este un bărbat. Încă mai simt felul în care și-a lipit violent buzele de ale mele.

— Lucy, spune Ben.

„Lucy”, a zis Savvy pe neașteptate.

Tresar. Îmi amintesc aerul de pe sân când el și-a luat mâna de pe el. Mi-am ridicat breteaua la loc în timp ce ea mă privea cu o expresie – de mânie? Era furioasă?

Încerc să-l văd pe tip. Dar nu pot. Îi simt respirația pe buzele mele. Șoldurile lovindu-i-se de ale mele. Dar când încerc să-i văd fața, nu există decât un spațiu alb și gol.

„Să mergem”, a strigat Savvy și s-a întors pe călcâie.

Și apoi nu mai e nimic. Nu știu dacă mi-am luat la revedere de la oricine o fi fost tipul ăla. Nu știu dacă am urmat-o imediat. Poate că am rămas și am făcut sex cu bărbatul misterios. După cum își lovea șoldurile de ale mele, e posibil să ne fi îndreptat în acea direcție.

Mă uit la Matt.

— Ce e? spune el. Îți amintești de ce ai fost aici?

Un lucru e sigur. Tipul nu era Matt.

Și oricine a fost, nu s-a deranjat să spună nimănui.
— Nu, zic eu. Nu-mi amintesc.
Matt ridică o sprânceană. Știe că mint.

CAPITOLUL 44
LUCY

Îl conduc pe Ben înapoi la hotel și găsesc o scuză să nu rămân. Am dormit acolo aproape în fiecare noapte în ultima săptămână, dar nu mă contrazice atunci când susțin că sunt epuizată și că mă duc acasă la părinți. Probabil că oricum vrea să monteze totul într-un episod. Părea destul de încântat de turnura evenimentelor de astăzi.

Străbat orașul cu mașina până la vechea mea casă. La casa lui Matt. Deschide ușa și iese pe verandă imediat ce trag pe trotuar, ca și cum m-ar fi așteptat.

Dar-ar dracii! Urăsc cât de previzibilă sunt.

Străbat aleea. Matt își întinde brațele spre casă, ca și cum mi-ar ura bun-venit înapoi. Obloanele sunt deschise astăzi, iar lumina din interior este caldă și primitoare.

— Ai venit la țanc, spune el. Tocmai voiam să comand ceva de mâncare.

O mică parte din mine s-a gândit că poate Matt a schimbat foaia și s-a lăsat de băut săptămâna aceasta, după difuzarea episodului cu Julia, dar văd căruciorul de bar încărcat de îndată ce intru. Este tot în aceeași parte a sufrageriei, în dreapta canapelei uriașe de culoare verde-albăstrui.

Aceeași canapea de culoare verde-albăstrui pe care eu am cumpărat-o. Același cărucior de bar pe care eu l-am cumpărat.

Mă opresc, uitându-mă în stânga și în dreapta. Există câteva tablouri noi – câteva lucrări de artă abstractă care reprezintă fie flori, fie niște pete aleatorii de vopsea albastră și galbenă care nu mă interesează în mod deosebit –, dar totul este în mare parte la fel. Podele frumoase din lemn masiv închis, tavane înalte, o bucătărie albă și elegantă în dreapta mea, cu o insulă imensă în mijloc. Întotdeauna am crezut că acele insule enorme de bucătărie sunt cel mai bun lucru din toate timpurile și se pare că am avut dreptate.

Dar este ciudat cât de mult totul arată exact la fel. Dacă nu aș fi știut că Matt s-a recăsătorit, nu mi-aș fi dat

seama când am intrat. Julia nu și-a prea pus amprenta asupra casei. Și nici asupra lui, poate.

— Simt nevoia să beau ceva, spun, deși știu că nu ar trebui să beau cu Matt.

Ar trebui să încurajez abstinența în prezența lui. Asta ar fi lucrul matur și responsabil pe care ar trebui să-l faci pentru cineva despre care știi că are o problemă cu băutura.

— Ceva tare, continui eu.

— Și eu, răspunde el, râzând.

Niciunul dintre noi nu este matur și responsabil.

Nu mă întreabă ce vreau, ci doar ia sticla de vodcă cu afine, pentru că știe ce-mi place când am avut o zi grea.

Mă așez pe canapea (canapeaua mea) în timp ce el pregătește băuturile.

— Mă bucur că ai venit în sfârșit, spune el, scuturând recipientul pentru cocktailuri.

Își prepară un martini.

— De ce totul e la fel?

Își toarnă lichidul în pahar.

— Ce vrei să spui?

— Julia nu a vrut să redecoreze?

— De ce ar fi făcut-o? Ai gusturi bune.

— Ah.

Trece prin sufragerie, cu două pahare în mână, și îmi dă unul.

— Ce înseamnă *ah*?

Se așază lângă mine. Iau o înghițitură din pahar și apoi îl pun pe măsuța de cafea.

— Înseamnă că tocmai mi-am dat seama că nu ai lăsat-o să redecoreze.

— N-aș formula-o așa. I-am spus că îmi plac lucrurile așa cum sunt, iar ea nu a părut deranjată de asta.

Pare puțin probabil, dar nu o cunosc pe Julia. Poate că nu-i place să decoreze. Poate chiar crede că am gusturi grozave.

— Ai de gând să-mi spui? întreabă el.

Ridic o sprânceană de parcă n-aș ști despre ce vorbește. Ba da, știu.

— Ce ți-ai amintit când am fost acolo.

Își pune paharul pe măsuța de cafea. A terminat deja jumătate din paharul de martini destul de mare.

Mă uit la fotografia de deasupra șemineului. Este din ziua nunții Juliei și a lui Matt, ea într-o rochie de mireasă fără mâneci stil sirenă, cu umerii care parcă ar fi fost sculptați perfect la un curs de Pilates. Cândva, acolo era poza noastră de nuntă.

Cred că este chiar aceeași ramă. Pur și simplu au scos poza veche și au înlocuit-o cu cea nouă.

Doamne, ce ciudat e!

— Mă sărutam cu cineva acolo, spun eu.

Îmi îndrept atenția înapoi spre Matt. Maxilarul i se crispează, așa cum face întotdeauna când este furios. Gura îi este o linie dură.

— Scutește-mă, zic eu.

— N-am spus nimic!

— Îți cunosc fața furioasă. Și n-ai dreptul la o față furioasă. I-o trăgeai Ninei în noaptea aia.

Expiră zgomotos.

— Nu în noaptea aia, dar ai dreptate. N-am voie să judec.

Nu-mi pot ascunde surprinderea.

— Încerc să fiu mai sincer, spune el, observându-mi privirea. Cu tine. În legătură cu orice. Am crezut că, dacă mă prefac că am o căsnicie bună, o să am una ca prin minune. Ar fi trebuit să fiu mai sincer cu tine. Nu cred că m-ai fi înșelat vreodată dacă n-aș fi făcut-o eu primul.

De fapt, n-am nicio idee dacă este adevărat. M-am culcat cu Kyle ca un fel de „du-te-n mă-ta" pentru Matt, dar am continuat să o fac pentru că îmi plăcea fiorul pe care îl simțeam.

Mă hotărăsc să nu-i spun asta.

— Cine a fost? întreabă. Oare o să mă enerveze?

— Ce *nu* te enervează?

Cuvintele îmi scapă înainte să mă pot opri. Îmi plăcea să-l contrazic.

Dar el doar zâmbește, un pic trist.

— Bună observație.

Dumnezeule! Mă întind după pahar și iau o înghițitură lungă.

— Nu știu, spun în timp ce pun paharul la loc. Îmi amintesc că eram acolo și că îl sărutam, dar nu-i pot vedea fața. Dar îmi amintesc că Savvy ne-a întrerupt și părea cam supărată.

Matt ridică sprâncenele.

— Supărată?

— Da. Părea supărată, și cred că după aia am plecat, pentru că a spus: „Să mergem”.

— Trebuie să fi fost Colin, zice Matt.

— Nu, nu se poate, protestez eu. Nici măcar nu-mi plăcea Colin, și nu mi-aș fi tras-o niciodată cu iubitul lui Savvy.

— Nu era chiar iubitul ei. Se vedeau și cu alte persoane.

— Totuși, nu cred că aș fi…

Las fraza neterminată, gândindu-mă. Fac o grimasă și clatin din cap.

— S-a culcat cu *mama* în noaptea aia. Vrei să spui că și-a făcut de cap cu mine, apoi s-a întors în salon și a început să se dea la mama?

— De ce nu? Semănați destul de mult.

Râde când vede expresia de pe fața mea.

— Sunt șanse mari ca el să nu fi știut că Kathleen era mama ta. Tipul e prost ca noaptea.

— Adevărat.

Îmi trec o mână peste față.

— Pur și simplu nu pot să cred asta. Chiar dacă eram beată. Trebuie să fi fost altcineva.

Se întinde, împingându-mi fusta în sus pentru a-mi pune o mână pe genunchi.

— N-are importanță, spune el cu blândețe.

Îi dau una peste mână.

— Bineînțeles că are importanță! E primul lucru important pe care mi l-am amintit de ani întregi.

— Nu o va aduce înapoi. Nimic n-o va aduce înapoi.

Pune mâna înapoi și mă strânge de genunchi.

— Știu că toată chestia asta cu podcastul a fost grea pentru tine, dar aproape s-a terminat. Și nu contează ce spune tipul ăla. Indiferent că Ben ne arată cu degetul pe tine, pe mine, pe Colin, pe Nina sau pe oricine altcineva. El nu este poliția.

— Nu contează ce spune el, dar pentru mine contează cine a ucis-o. Vreau să știu dacă am fost eu, tu, Colin, Nina sau mama.

— *Mama* ta?

— N-a fost acasă în noaptea aia! Se putea întâmpla! Alibiul ei este prietenul lui Savvy.

Îmi aruncă o privire deopotrivă amuzată și puțin compătimitoare. Mai iau o înghițitură din băutură și mă

gândesc dacă ar trebui să fac ceva în legătură cu faptul că mâna i s-a mutat de la genunchi la coapsă.

Mă uit la fotografia de nuntă de deasupra șemineului. Dacă mijesc ochii, ar putea fi fotografia noastră de nuntă. Dacă țin pleoapele întredeschise, toată casa asta e din nou a mea. Toată viața asta e din nou a mea. Pulsul începe să mi se accelereze. Un sentiment de greață îmi urcă în gât.

Matt se apleacă și mă sărută, iar eu îl sărut înapoi, în ciuda bătăilor frenetice ale inimii. Vreau să-i ard un genunchi în boașe, dar mă forțez să mă afund în asta pentru o clipă. Am nevoie să am din nou douăzeci și patru de ani, să fiu în această casă, simțind tot ce am simțit în noaptea în care Savvy a murit. Nu vreau să mai reprim nimic. Dacă pot să-mi amintesc cum e să fiu din nou acea tânără de douăzeci și patru de ani cu sufletul vraiște, poate că reușesc să-mi amintesc totul.

Își strecoară un braț în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape. Îmi amintesc că mă simțeam mereu într-o stare conflictuală când eu și Matt făceam sex. Pentru că, pe de o parte, îmi doream să-l omor, fir-ar el al naibii să fie.

Pe de altă parte, partidele noastre de sex au fost întotdeauna fantastice.

Se îndepărtează pentru a-și lipi buzele de gâtul meu.

— Rămâi aici cu mine, murmură el pe pielea mea. Nu te mai întoarce în L.A.

Nu spun nimic, și poate că înțelege că tăcerea mea înseamnă că mă gândesc, pentru că se retrage și mă privește serios. Un sentiment inconfortabil se cuibărește în stomacul meu.

— Sau putem merge în altă parte. Să o luăm de la capăt. Doar noi doi.

Îmi dă părul peste umăr, apoi își lasă mâna pe obrazul meu.

— Mi-a fost dor de tine. Ce s-a întâmplat cu noi?

„Ce s-a întâmplat cu tine? Lucy, ce s-a întâmplat cu tine?”

Amintirea mă izbește atât de brusc, încât mă retrag cu un oftat.

Matt stătea în fața mea. Matt cel de acum cinci ani, cu părul mai lung și cu o expresie îngrozită pe față. Avea ochii injectați. Era beat.

„Isuse, ăsta e sângele tău?”

Ce i-am spus? Nu mă pot vedea. Îl pot vedea doar pe el și privirea lui.

Se tot uita în jos la ceva. La ce se uită?

Am ceva în mână. Aproape că-l simt. E umed și aspru și…

„Al cui e sângele ăsta?”

— Lucy, nu.

Vocea lui Matt este stridentă. Clipesc și chipul lui devine clar. Matt din prezent. Are mâinile pe obrajii mei, obligându-mă să mă uit la el.

— Oprește-te!

— Nu, îmi amintesc ceva, îmi amintesc…

„Doamne Dumnezeule, Lucy, ce ai făcut? O, Doamne! E moartă?”

— Hai să-l ucidem…

Spun cuvintele cu voce tare. I-am spus cuvintele atunci, lui Matt. Pădurea prinde contur în jurul meu.

„Hai să-l ucidem…” Creierul meu a făcut scurtcircuit. O puteam auzi pe Savvy în capul meu, în buclă, în timp ce stăteam în fața soțului meu cuprins de frenezie. Stropi mari de ploaie îmi loveau pielea, aterizându-mi pe gene și încețoșându-i fața lui Matt.

„Ce e?”

Matt și-a luat mâinile de pe fața mea, șocat.

„Ai omorât pe cineva?”

„A meritat-o”, am murmurat eu. „Aveam un plan.”

„Doamne Dumnezeule!”

A făcut un pas înapoi, expresia îngrozită de pe chipul lui intensificându-se.

„Savvy a încercat să…”

„Să ce? Lucy, ce a încercat Savvy să facă?”

— Știu.

Matt mă scutură ușor, aducându-mă înapoi în prezent.

— Lucy, știu că a trebuit s-o faci.

Acum pot să văd. Țineam o creangă de copac. Uriașă, și groasă, și plină de sânge.

Am țipat și am scăpat-o.

Și apoi am fugit.

Respir prea repede. Vederea mi se îngustează. Matt încă are mâinile pe obrajii mei. Cred că mă ține în poziție verticală.

— Nu știu ce s-a întâmplat între voi două acolo, în pădure, dar știu că ai făcut ceea ce trebuia să faci, spune

el cu fermitate. Îmi pare atât de rău că am ajuns prea târziu și că nu te-am putut proteja.

— De ce ai…

Nu pot să rostesc cuvintele. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji.

— De ce n-ai sunat la poliție? Când m-ai văzut în noaptea aia? De ce m-au găsit în dimineața următoare…?

— Te-am căutat. Dar am luat mai întâi creanga de copac și am dus-o în portbagajul mașinii, pentru că știam c-o să le fie mai greu să te condamne fără arma crimei. Am condus până la drumul principal și am aruncat-o într-un tomberon din spatele unui bar. Când m-am întors, începuse să plouă foarte tare, iar drumul era inundat și n-am putut ajunge în locul în care fuseseși. Am crezut că te-ai dus acasă, dar când am ajuns acolo… ei bine, nu erai.

Clatin din cap. Acum plâng de-a binelea.

— E în regulă, spune el cu blândețe. Am încercat să te protejez atunci și am dat-o complet în bară. Eram beat și prost și pe urmă m-am speriat de tot când ai ajuns acasă. E vina mea.

Un fior mă străbate.

Își duce o mână la piept.

— Serios, e vina mea. Lucrurile scăpaseră de sub control între noi pe atunci și știam asta. Ar fi trebuit să pun stop. N-ar fi trebuit să las lucrurile să continue atât de mult.

Clipesc spre el, confuză.

— Certurile, spune el. Felul în care obișnuiam să ne atacăm, să ne rănim unul pe celălalt. Te-a afectat și te-a schimbat, și știu că e parțial vina mea. Nu cred că ai putut să te oprești în noaptea aia.

Trag aer în piept. Felul în care descrie violența din căsnicia noastră – actele de violență pe care *el* le-a început, care m-au lăsat doar pe mine cu răni grave – nu mi se pare corect.

Nimic din toate astea nu pare corect.

— Dă vina pe mine, continuă el. Țipă la mine. Merit asta.

Mă ridic și mă împiedic, îndepărtându-mă de el.

— Nu. N-am omorât-o eu. Niciodată n-aș fi… nu!

Se ridică și el în picioare.

— A încercat să te rănească. Nu știu de ce, dar mi-ai spus că a făcut-o. Ar fi trebuit să sun la poliție în clipa aia

și să invocăm autoapărarea, dar eram beat și m-am panicat. Și…

Lasă fraza neterminată.

Mă uit la el cu asprime.

— Și?

Ezită.

— De ce nu te duci să te întinzi? Sau să faci o baie? Îți place cada aia. Mă duc să ți-o umplu.

Se întinde spre mine. Degetele lui îmi ating încheietura mâinii înainte s-o trag.

Mă grăbesc spre ușă de parcă o să mă urmărească. Dar nu o face.

O deschid și mă uit înapoi la el.

— Minți!

Își strecoară mâinile în buzunare cu un oftat.

— Lucy, te rog, las-o baltă. Nu vrei să-ți amintești nimic altceva. *Ai încredere în mine.*

N-am încredere în el. N-am avut atunci și n-am nici acum.

Ies, trântind ușa în urma mea.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Lucy!

M-am întors și l-am văzut pe Matt ieșind de la petrecere, în spatele lui un cuplu bătând cu pumnul în masă în ritmul muzicii de pe ringul de dans. Sunetul muzicii s-a estompat când ușa s-a închis.

Mi-a pus un braț în jurul taliei, trăgându-mă aproape. L-am lăsat. Eram doar noi doi în holul slab luminat, murmurul vocilor răzbătând de departe.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, a șoptit el.

— Întotdeauna îți pare rău.

M-a sărutat. Ar fi trebuit să-l resping. L-aș fi pălmuit dacă eram acasă.

În schimb, mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. L-am sărutat înapoi. Avea gust de whisky.

— O să mă comport mai bine, a spus el în timp ce s-a tras înapoi ca să se uite la mine.

M-am întrebat dacă prin „comportare mai bună” se referea la faptul că n-o să mă mai pocnească sau că n-o să se mai culce cu alte femei.

N-avea de gând să înceteze să facă niciuna dintre ele, indiferent de câte ori ar fi pretins că încearcă să fie un om mai bun.

Mâinile i-au alunecat pe fundul meu și și-a lipit buzele de gâtul meu.

— Îți amintești cum am făcut sex în baie la ultima nuntă la care am fost aici?

Cu mare claritate. Și corpul meu își amintea, pentru că se înclina spre el, gata să se aplece din nou peste o tejghea.

Cineva a tușit, iar eu m-am îndepărtat rapid de el și am văzut-o pe Savvy stând în fața ușii de la baie.

— Vă întrerup? a întrebat ea, cu un ton foarte critic.

Nu puteam să o învinuiesc.

M-am aprins la față. Nu-mi dădeam seama de ce, după toate cele întâmplate, continuam să mă întorc în brațele lui Matt. Era ceva în neregulă cu mine. Ceva defect, care mă tot atrăgea spre el, ca o julitură dureroasă pe care nu mă puteam opri să nu o scormonesc. Doar că, atunci când era bine cu Matt, era *bine.*

Eram atât de distrusă.

Un grup de femei a ieșit din baie în urma ei, râzând în timp ce s-a oprit pe hol. Nina se afla printre ele și mi-a făcut un semn din cap.

Savvy a trecut pe lângă mine, iar eu am întins mâna să-i prind brațul.

Și l-a tras, abia dacă am reușit să-i ating pielea cu vârfurile degetelor, și am auzit râsetele femeilor oprindu-se brusc.

— Futălăul ăsta nu te merită, a spus ea printre dinții încleștați. Știi exact ce merită, de fapt.

S-a îndepărtat, iar eu am înghițit în sec în timp ce am privit-o cum pleacă. Cu toată lăudăroșenia mea, nu credeam că aș putea vreodată să-l omor pe Matt. Nu credeam că aș putea ucide pe cineva, cu atât mai puțin pe el. Mă transformase deja într-un monstru plin de furie pe care nu-l mai recunoșteam. Nu aveam de gând să-l las să mă transforme și într-o criminală.

Savvy însă părea pregătită să meargă până la capăt. Aproape că ezitam să-i spun că planul a fost anulat.

M-am întors și am văzut că femeile se întorceau în sala de bal, aruncându-mi priviri furișe în trecere.

Matt încă rânjea la mine, neimpresionat de cuvintele lui Savvy.

— Se pare că baia e liberă.

Expresia de pe fața lui Savvy mi-a întărit hotărârea.

— Nu mă fut cu tine la câteva ore după ce ai încercat să mă îneci în cadă.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu fi atât de dramatică. N-am încercat să te înec.

Încă îi mai simțeam mâna în jurul gâtului, ținându-mă sub apă în timp ce mă zbăteam și mă agitam. A râs când am ieșit la suprafață scuipând, după ce mi-a dat drumul în cele din urmă. A trecut atât de ușor peste, încât m-am întrebat, din nou, dacă nu cumva versiunea lui despre evenimente era cea adevărată.

Am simțit un impuls sălbatic de a începe să mă lovesc cu palmele în cap. Ca și cum, dacă mi-aș fi izbit craniul destul de tare, aș fi putut gândi limpede. Trebuia doar să-mi pun creierul în poziția corectă și atunci puteam să am mai multă încredere în propriile amintiri decât în cele ale lui Matt.

Am rezistat impulsului și am trecut pe lângă Matt. M-a prins de braț.

— Știi că aș putea găsi pe altcineva.

Și-a arcuit gura. Întotdeauna avea cea mai urâtă expresie când îmi amintea cât de mult îl iubeau alte femei.

— Sunt zece femei acolo care ar accepta imediat oferta mea.

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui.

— Atunci du-te și ia una și fă-o. Nu-mi pasă.

Ochii îi străluceau.

— Nu mă pune la-ncercare.

— Fă-ți de cap, Matt. Oricum, deja te destrăbălezi cu jumătate din oraș.

A clipit, în mod clar surprins că eram conștientă de infidelitățile lui (incredibil de indiscrete).

— Și sunt mult mai mult de zece tipi acolo care ar vrea să *mi-o* tragă.

Am râs și am făcut un gest spre ușile de la recepție.

— Poate o să încerc și eu.

Fața i s-a contorsionat de furie. Aș fi avut probleme serioase dacă am fi fost acasă.

Dar ușa s-a deschis, aducând muzică și râsete, iar el a fost nevoit să-și ascundă furia. Și-a plecat capul și a trecut pe lângă mine, lovindu-mă brusc în umăr din mers.

— Hei, Lucy, ești bine?

M-am întors la auzul vocii familiare.

CAPITOLUL 45
LUCY

Matt minte.

Mă întorc la casa părinților după ce plec de la el și abia dacă dorm. Savvy țipă în capul meu și n-am idee dacă este o amintire sau un produs al imaginației mele.

A încercat să…

Să ce? Să mă omoare? M-a lovit peste cap, așa că i-am întors favoarea și am omorât-o din greșeală?

Mă trezesc doar cu acest gând învârtindu-mi-se prin cap. Iau coșul de gunoi de sub birou și vomit în el.

Ben îmi trimite un mesaj în care mă întreabă dacă vreau să vizitez din nou pădurea de lângă Byrd Estate.

Îmi rezerv un zbor spre L.A.

Savvy stă în colțul camerei mele, în rochia roz plină de sânge, cu brațele încrucișate la piept, judecându-mă.

O merit. Mă dau bătută. Nu mai vreau să știu. Chiar dacă i-am spus lui Ben că nu cred că Matt a făcut-o, trebuie să recunosc că o mică parte din mine se agăța de o fărâmă de speranță că el a omorât-o. Acum, când pot vedea atât de clar în minte șocul de pe fața lui, groaza absolută când se uita la mine, nu mai pot să mă agăț de acea speranță. Matt nu a ucis-o.

Eu am fost cea care ținea în mână o creangă de copac însângerată, bălmăjind ceva despre crimă. Probabil că vorbeam despre Matt, despre faptul că *el* o merita, dar asta nu schimbă nimic. Poate că am cedat. Poate că i-am spus lui Savvy că nu vreau să-l omor pe Matt și ea s-a dus oricum să-i vină de hac. Poate că am oprit-o.

Gândul mă face să mă simt rău. Nu-mi pot imagina o lume în care am decis să o ucid pe Savvy în loc să o las să-l omoare pe Matt, dar e posibil să fi fost un accident.

Și nu vreau să știu. Prefer să trăiesc pentru totdeauna cu incertitudinea, decât să știu că eu am ucis-o.

Îmi dau seama că nu-l pot ignora complet pe Ben, pentru că el a decis deja că sunt vinovată, iar faptul că-l țin pe dinafară nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Mă târăsc jos din pat în jurul prânzului, arunc coșul de gunoi plin de vomă și fac un duș.

Mi-a făcut plăcere să-l omor pe tipul ăla. De ce nu ți-a fost frică de mine? *De ce e atât de greu de crezut că aș putea ceda*? *S-a mai întâmplat și înainte.*

Închid ochii în timp ce apa îmi picură pe față. Vocea lui Savvy este prea puternică. Nu e ea. Sunt eu, îmi proiectez temerile asupra ei.

Panica îmi umple pieptul și opresc apa.

Am să te omor! țipă Savvy.

De aceea am încetat să mai încerc să-mi amintesc. Nu puteam spune ce era real.

Închid ochii și încerc cu disperare să ignor totul.

— Pleci? repetă Ben.

Stau lângă ușa camerei lui de hotel, sperând să scap repede. Face un pas înapoi, în bucătărie, ca și cum ar spera că îl voi urma. Dar nu o fac.

— Poimâine.

Încerc să-mi păstrez o expresie neutră pe chip. Am uitat cum e.

— De ce?

Poartă tricoul gri, cel cu o gaură mică la guler. Am tras acel guler într-o parte ca să-i pot săruta gâtul. Mă uit dincolo de el.

— Sunt aici de două săptămâni. E cald. Trebuie să mă întorc în L.A. și să-mi mut lucrurile din apartamentul iubitului.

Clipește.

— Ai un iubit?

— Fost iubit. Nu vrea să mai aibă de-a face cu o ucigașă.

— Oh. Îmi pare rău.

Nu pare să-i pară rău.

— Pot să te sun pentru niște interviuri de revenire în L.A.?

— Ben, am petrecut ore întregi vorbind cu tine. Spune lumii că sunt vinovată și să mergem mai departe.

Se sprijină de tejgheaua din bucătărie, uitându-se la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ce ți-ai amintit?

— Mi-am amintit că urăsc podcasturile cu crime adevărate.

— Lucy.

Mă întind spre clanța ușii.
— Spune ce vrei despre mine. Nu-mi pasă.
Deschid ușa și ies.

CAPITOLUL 46
LUCY

— Tată.

Sare în sus o mie de metri, scăpând cuțitul cu care tăia ceapă. Acesta zăngănește pe podeaua bucătăriei și se oprește lângă picioarele mele. E un cuțit mare, un cuțit de chef, și mă uit la el.

Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să-l omor.

În acest moment, nu pot s-o ucid decât pe Savvy. Iar și iar, în buclă, în capul meu. O creangă de copac direct în craniul ei.

— Lucy.

Tata își pune o mână pe piept.

— M-ai speriat.

— Știu.

Iau cuțitul și îl pun pe tejghea.

— Ai împachetat totul?

Nu-și ascunde veselia pricinuită de plecarea mea.

— Abia poimâine plec. Și iau cina cu bunica în seara asta.

— Oh, bine, o să aprecieze asta.

Întinde mâna după cuțit, dând drumul la apă pentru a-l clăti.

— Ți-a spus Matt că eu am omorât-o?

Oprește apa. Când își ridică privirea spre mine, nu este surprins. Matt îi spusese deja în mod clar că această conversație urma să aibă loc.

— Da.

— Când?

Șterge cuțitul cu un prosop, mai mult decât este necesar. Un pretext ca să nu se uite la mine.

— A venit aici în noaptea aia.

Trag aer în piept în timp ce informația se așază la locul ei.

— Deci, aici a venit. După ce s-a întors acasă.

Mă încrunt.

— Nina știe și ea? De ce a fost la mine acasă în acea noapte?

— Nu. Se pare că era beată și plănuise să facă o scenă ca tu să știi că sunt împreună. Doar că a fost o

sincronizare proastă. El a gonit-o de-acolo.

— Și pe urmă a venit aici și v-a spus amândurora că am omorât-o pe Savvy.

— Doar mie. I-am spus maică-tii câteva zile mai târziu. Ea…

Lasă fraza în aer, punând cuțitul deoparte și apoi sprijinindu-și mâinile de tejghea.

— A vrut să dezvăluie totul imediat. A spus că o să primești o sentință ușoară, chiar dacă nu a fost autoapărare. Dar eu și Matt n-am fost de acord. Nu păreai să-ți amintești nimic și amândoi am fost de părere că e mai bine să așteptăm. M-am gândit c-o să-ți revină memoria în câteva zile și atunci ne vei putea spune exact ce s-a întâmplat și vom pleca din acel punct.

— Și când n-a mai revenit?

Se uită în altă parte, stânjenit.

— M-am gândit că fie voiai să treci mai departe, fie chiar ai blocat totul. Trauma acelei…

Oftează.

— Bănuiesc că nu te pot învinui.

— Bănuiești.

— Aș fi preferat să ne confruntăm direct cu situația. Regret că nu m-am dus la poliție. Matt a spus că memoria a început să-ți revină atunci când Ben te-a împins să-ți amintești. Am certat-o pe maică-ta pentru că te-a presat. Am crezut că aveai nevoie de spațiu ca să faci ceea ce trebuie. Dar ea a avut dreptate, desigur.

— L-ai crezut, atunci? Pe Matt?

Tata își ridică privirea, surprins.

— N-ar fi trebuit? Nu știam pe atunci că… Ei bine, nu știam toată povestea. Dar nu aveam niciun motiv să nu-l cred.

— Era beat. De fapt, nu m-a văzut cu ochii lui făcând-o. Ar fi putut fi altcineva acolo, ar fi putut fi…

Vocea mi-e dintr-odată prea ridicată, isterică, și mă opresc brusc. Știu cum sună.

— N-a spus că ar mai fi fost cineva pe-acolo, zice tata cu blândețe. A spus… Ei bine, a explicat ce a văzut și ce i-ai spus tu.

— Posibil ca *el* să o fi ucis.

— Tu așa crezi? spune tata, încercând să-mi intre în voie.

Văd chipul isteric al lui Matt în fața mea. Am încercat deja să mă conving de o sută de ori că ar fi putut

intra în panică pentru că tocmai o omorâse pe Savvy, dar mi se pare puțin probabil. Îl cunosc prea bine. Știu cum este când a mers prea departe, când a provocat mai multă durere decât a vrut. Se calmează. Rezolvă problema. Fii drăguț. Convinge-o că e parțial vina ei.

Nu s-ar fi isterizat în legătură cu uciderea lui Savvy, nici măcar beat. N-ar fi avut expresia aia pe față.

— Nu, spun eu. Dar tu n-ai fost acolo. Pur și simplu ți-a spus Matt că am ucis pe cineva. Ai crezut că sunt capabilă de așa ceva?

— N-am vrut să cred. Dar uneori trebuie să faci tot ce poți cu informațiile pe care le ai. Astea sunt informațiile pe care le aveam. Și Matt a vrut să te protejeze. Am văzut asta imediat.

Îmi aruncă o privire tristă.

— Amândoi am făcut-o.

— Iar mama a vrut să mă dea pe mâna poliției.

— Și ea încerca să facă ceea ce era mai bine.

— N-a fost o critică.

Pare surprins. Poate că aș fi făcut același lucru, dacă aș fi fost în locul mamei. Spune adevărul și lasă să se-ntâmple ce s-o întâmpla.

Sau poate că nu aș fi făcut același lucru. N-am dat fuga imediat la Ben sau la poliție când a reapărut amintirea cu Matt.

Mi-am rezervat un zbor spre Los Angeles.

Iau o cină liniștită și stingheritoare cu bunica. Nu pot să-i spun adevărul, ea fiind singurul membru al familiei care a crezut în mine. A crezut în mine atât de mult, încât a dezvăluit toate secretele noastre unui podcaster îngâmfat.

— Ben spune că s-a întâmplat ceva, zice ea, după ce s-a înfruptat bine din cel de-al doilea gin tonic.

Televizorul este pornit, cu sonorul oprit, dar îmi tot distrage atenția o femeie de pe ecran cu unghii roșii foarte lungi. Își bate bărbia cu ele, iar și iar. I-ar putea scoate ochiul cuiva cu acele unghii.

Strâng resturile hamburgerului meu și mă îndrept spre coșul de gunoi.

— Nu s-a întâmplat nimic. I-am spus asta.

— Nu cred că te crede.

Râd fără vlagă.

— S-a *întâmplat* ceva? întreabă ea.

— Ei bine, am făcut sex cu el, spun eu, pentru că vreau să schimb subiectul.

— Oh, dragă, zâmbește ea, un pic înțelegătoare. Știu. A fost evident în seara în care ați venit la cină după ce ați fost la locul crimei.

— Nu făcuserăm încă sex în acel moment.

— Evident că a existat o tensiune, vreau să spun. Nu te învinuiesc. Și eu aș fi făcut același lucru. La urma urmei, arată ca un Răzbunător.

Râd, în ciuda greutății strivitoare care îmi apasă pieptul.

— Mulțumesc, bunico.

Telefonul bipăie și mă uit la el în timp ce mă prăbușesc pe canapea lângă ea.

Este un e-mail de la agenta mea, care mă informează că nu trebuie să-mi fac griji că tirajele celor trei cărți ale mele s-au epuizat, deoarece editorul este deja în curs de a tipări încă cincizeci de mii de exemplare din fiecare.

„Încântător!!!”

Cred că este, dar, în acest moment, nu pot să mă simt altfel decât amorțită.

— Se pare că oamenii chiar vor să cumpere romane de dragoste scrise de o persoană suspectată de crimă, spun în timp ce las jos telefonul.

— Bineînțeles că da, zice bunica. Așa cum ți-am spus, mai bine să fii interesantă decât să fii simpatică.

Închide televizorul.

— Ben mi-a spus că ești convinsă că el crede că tu ai făcut-o.

Mă încrunt.

— În principiu, asta a spus. A scris un întreg final despre cum am făcut-o.

— Spune că a fost doar o schiță și că nu trebuia să o vezi. Doar lucra la niște idei. Părea foarte frustrat, dacă vrei să știi adevărul. Nu cred că are un final.

— O să concluzioneze că eu am făcut-o, la fel ca toți ceilalți.

Înghit nodul din gât.

— Nu *toată lumea,* spune bunica încet, punându-mi o mână pe umăr.

Închid ochii și îmi las capul pe spate în încercarea de a nu izbucni în lacrimi, dar nu reușesc. Mi se scurg pe obraji și brusc mă trezesc plângând pe canapeaua bunicii,

ca și cum aș avea din nou zece ani. Se apropie mai mult de mine și îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Cred că eu am făcut-o, șoptesc, cu ochii încă închiși. Cred că am omorât-o.

— Nu, n-ai făcut-o.

— Nu știi.

— Nici tu nu știi! Tocmai ai spus că tu *crezi* că ai ucis-o. Tot nu-ți amintești, nu-i așa?

Deschid ochii și îmi trec cu asprime mâna peste ei.

— Nu.

— Nu tu ai făcut-o.

Gura îi este o linie dură, iar ridurile din jurul ochilor sunt mai proeminente pe măsură ce se încruntă mai tare.

— Încetează să mai ai atâta încredere în mine.

— Nu.

— Nu o merit.

— Prostii.

— Nu ți-am spus totul.

Mâinile îmi tremură, iar ea se întinde și mi le strânge pe amândouă.

— N-am nevoie să-mi spui totul.

Îmi susține privirea, cu ochii ei întunecați și serioși.

— N-am nevoie ca tu să-mi dezvălui fiecare secret și detaliu al existenței tale ca să le judec. Te *cunosc.*

Mă pierd din nou în lacrimi, iar ea mă cuprinde în brațe și mă mângâie pe spate.

— Nu renunța, iubita mea. Nu renunța!

CAPITOLUL 47
LUCY

Conduc încet spre casă. E întuneric, iar străzile din Plumpton sunt pustii. Mai că aș coborî geamurile, așa cum aș face-o într-o noapte liniștită în L.A., dar umiditatea este la fel de densă ca întotdeauna.

Când opresc la semafor în centru, mă uit afară și îl văd pe Emmett decorând vitrina magazinului de artă.

O voce vinovată îmi amintește că nu i-am răspuns la ultimele două mesaje. De asemenea, nu i-am spus că mă întorc în California.

Semaforul se face verde. A observat că mă uit lung la el. Ridică mâna într-un gest ezitant.

La naiba! Apăs ușor pe accelerație și parchez mașina la marginea drumului. Ies din mașină.

— Hei, spun și arăt spre floarea-soarelui mare și galbenă pe care o pictează pe fereastră. E frumoasă.

— Ah. Mulțumesc. Niște copii au scris „vagin” peste ultima, așa că proprietarul m-a rugat să fac una mai puțin erotică.

Scot un hohot de râs.

— Ultima ta floare era *erotică*?

Un zâmbet i se întinde pe față.

— Mă rog, mie nu mi se părea așa, dar se pare că unii copii au văzut ceva ce eu n-am văzut.

Mă sprijin de peretele de cărămidă de lângă magazinul de artă.

— Puteau măcar să fie mai creativi. „Vagin” nu e un graffiti foarte inteligent.

— De acord. Faceți și voi un efort, copii.

Se întoarce spre fereastră, cu pensula în mână.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaje. Am fost…

— Ocupată? ghicește el fără să se uite la mine.

Întinde galbenul pe fereastră, formând o petală.

— Nu. Nu sunt niciodată ocupată.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Oribil, închei eu, încercând să fiu sinceră. A fost oribil să mă întorc, să retrăiesc tot ce s-a întâmplat cu Savvy și în căsnicia mea…

Respir adânc și sunt îngrozită să îmi dau seama că sunt pe cale să încep din nou să plâng. Credeam că am vărsat toate lacrimile la bunica. Încerc să clipesc suficient de repede ca să ascund asta, dar îmi alunecă pe obraji.

Emmett își lasă pensula jos. De obicei, bărbații par îngroziți când femeile încep să plângă, dar el pare mai degrabă intrigat decât orice altceva.

— Îmi pare rău.

Îmi șterg obrajii.

Face un pas înainte și mă sărută, ceea ce este ultimul lucru la care mă aștept. Poate că încearcă să mă consoleze. Nu-mi place asta.

Sunt încă lipită de perete, iar el își apasă corpul de al meu. Buzele îi sunt prea aspre, limba prea dornică. Saliva lui îmi înconjoară gura mult prea repede. Nimeni nu a cerut asta.

Mă gândesc să-l împing, dar mi se pare mai ușor să depășesc cumva situația, să zâmbesc politicos și apoi să-mi iau tălpășița în timp ce mă șterg discret pe față.

Nu-mi amintesc să fi sărutat rău când ne-am făcut de cap la mine acasă. Amintirea acelei nopți este neclară; probabil că eram mai beată decât crezusem.

Îmi pune o mână pe sân, peste cămașă. Acum, pe bune, nimeni n-a cerut așa ceva.

Îi pun o mână pe piept, gata să-l împing. Cealaltă mână a lui este pe obrazul meu. Simt miros de vopsea pe degetele lui.

„Lucy.”

Îmi dau seama că a lui era mâna de pe pieptul meu de acum cinci ani. Râsetele și muzica ce se aud de la nuntă. Îmi lăsase una dintre bretele în jos, iar degetul lui mare îmi trasa cercuri pe sfârc. Avea vopsea verde sub unghii.

„Îmi doream să fac asta de atât de mult timp”, mi-a spus el, cu buzele lângă gâtul meu.

A întins mâna spre fermoar și mi-am dat seama că intenționa să mi-o tragă chiar acolo, în ciuda mirosurilor de mâncare stricată care veneau dinspre tomberonul din apropiere.

Ce mama dracului, mi-am zis. Eram beată. Nu prea beată, dar suficient cât să mă gândesc că a i-o trage lui Emmett era o modalitate grozavă de a mă răzbuna pe Matt, care probabil că aplecase o femeie pe blatul de la baie chiar în acel moment.

„Lucy!” Vocea lui Savvy era aspră, aproape furioasă. M-am întors și am văzut-o stând la câțiva metri distanță, cu mâinile în șolduri. „Să mergem.”

Vocea ei, privirea dezaprobatoare m-au readus la realitate. Mi-am tras repede rochia peste sân și m-am grăbit după ea.

„Nu, Lucy, stai.”

Emmett îmi prinsese mâna, nu cu blândețe. Am țipat în timp ce mă trăgea înapoi la el.

„Îmi pare rău.”

I-am cerut scuze bărbatului care tocmai mă rănise – o alegere deloc corectă.

„N-ar fi trebuit să fac asta.”

Apoi am alergat după Savvy, și de aici se șterge amintirea.

În prezent, încă îl sărut pe Emmett.

De fapt, ar fi mai corect să spun că mă sărută. Sunt mai degrabă o statuie în acest moment.

Cineva își drege zgomotos glasul și ne întoarcem amândoi.

Nina.

Stă lângă bordură, îmbrăcată în halatul ei bleu. Îmi aruncă o privire glacială în timp ce Emmett se îndepărtează de mine.

— Pot să vorbesc cu tine? îl întreabă pe Emmett.

Oftează greu, dar dă din cap, apoi îmi aruncă o privire plină de scuze. Nina intră în magazinul de artă, iar el o urmează. Clopoțelul sună în timp ce ușa se închide în urma lor.

Mă îndrept rapid spre mașină, apoi mă așez pe scaunul șoferului, respirând greu.

De ce părea *supărată* Savvy că m-am sărutat cu Emmett la nuntă? Avea sentimente pentru…

Încremenesc în timp ce amintirea îmi revine în minte.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Savvy a mers apăsat până la mașină și a deschis brusc portiera.

— Stai, ești supărată? am întrebat pe când mă grăbeam să o prind din urmă.

— Urcă-te odată, a răbufnit ea.

S-a urcat în mașină și a trântit portiera.

M-am așezat pe scaunul pasagerului, dând la o parte o pungă veche de fast-food.

— Chiar ești supărată că l-am sărutat pe Emmett? Ce-i cu expresia asta?

— Nu sunt supărată.

A închis ochii pentru o clipă, ca și cum și-ar fi adunat forțele pentru a mă înfrunta.

— Sunt doar îngrijorată.

— Las-o jos că măcăne! am spus, râzând.

Expresia de pe chipul ei era încă una serioasă.

— Mai întâi te găsesc sărutându-ți soțul nemernic, când ar fi trebuit să-i plănuiești moartea.

Am înghițit în sec.

— Apoi te găsesc cu sânii la vedere, pregătindu-te să…

— *Un* sân! Un sân era ieșit!

— Pregătindu-te să faci sex lipită de perete, lângă un tomberon. Te comporți exact ca mine, iar asta este extrem de îngrijorător.

— Ba nu-i adevărat. Tu ai fi avut ambii sâni la vedere.

— Aspru, dar adevărat.

Expresia de pe chip i s-a înmuiat când a pornit mașina.

— Bine, dar de ce dracu-l lași pe Matt să te pipăie în halul ăla? Te *rănește,* Lucy.

Rușinea îmi ardea în gât, iar ea și-a luat mâna de pe schimbătorul de viteze și s-a întors spre mine când mi-a surprins expresia de pe chip.

— Îmi pare rău, a spus ea încet. N-am vrut să fiu atât de critică.

— Nu, ai dreptate. Nu știu de ce…

M-am oprit, pentru că era o minciună. Știam întrucâtva de ce am rămas cu Matt, de ce am continuat să cad în aceleași tipare, iar și iar.

— Uneori am impresia că ne merităm unul pe celălalt, știi?

— Nu, a spus ea, cu fermitate.

— Nu înțelegi. Lucrurile pe care i le-am spus, felul în care am țipat la el…

Am clătinat din cap.

— O femeie mai bună n-ar vorbi așa. N-ar riposta. Cred că am fost atrași unul de celălalt pentru că amândoi suntem gunoaie.

— Lucy, *nu*.

M-a apucat de mână.

— Categoric nu. El ți-a făcut asta. Ți-a îmbolnăvit mintea și pe urmă te-a învinuit că ai făcut ceea ce trebuia să faci pentru a supraviețui. Toate astea sunt din vina lui.

M-am uitat în jos la mâinile noastre și am dat din cap, deși nu eram sigură că o credeam.

— Iar acum sunt o nemernică absolută, cuplându-mă cu Emmett.

— Cum te face asta o nemernică?

— Nu merită să fie folosit în felul ăsta. E un drăguț.

Mi-a aruncat o privire cu adevărat nedumerită.

— *Nu* e deloc un drăguț. Se poartă frumos doar pentru că e îndrăgostit de tine încă de când erați copii.

— Nu e îndrăgostit de mine. A avut o pasiune trecătoare, poate, dar…

— Ai dreptate. Nu e îndrăgostit de tine. Te-a pus pe un piedestal. Crede că ești fata perfectă.

Nu am contrazis-o, pentru că știam că are dreptate. Era unul dintre lucrurile care îmi plăcuseră întotdeauna în secret la Emmett. Avea stele în ochi de fiecare dată când se uita la mine.

— Uite, n-aveam de gând să-ți spun asta, dar…

Savvy s-a oprit, făcând o grimasă.

— M-am culcat cu el acum câteva luni.

— Oh!

Am ridicat prea tare vocea, trădându-mi gelozia. Credeam că știe că am o slăbiciune pentru Emmett. El era cumva în zona de acces interzis.

Dar asta era o prostie. Am încercat să cad la pace cu mine însămi. Eram căsătorită cu altcineva și n-am lăsat niciodată de înțeles că aveam sentimente pentru el.

— Îmi pare rău, știu că e prietenul tău, a continuat ea, mușcându-și buza. Și știam că are sentimente pentru tine, dar a rămas până târziu la bar într-o noapte, iar eu m-am îmbătat și am… Ei bine, e destul de agresiv. Câteodată, când un tip preia controlul în felul ăsta, te lași pur și simplu în voia lui, știi?

M-am gândit cum se descheia la șliț după ce mi-a expus sânul în văzul lumii.

— Mda.

— Asta nu înseamnă că n-am vrut, a spus ea în grabă. Am vrut. Eram dispusă. Dar pur și simplu… n-a fost bine.

Am tresărit.

— Nu?

— Nu. Adică, sărutul a fost…

— Neglijent, am încheiat eu în locul ei.

— Doamne, da. Și apoi, sexul propriu-zis a fost destul de dur, ceea ce nu mă deranjează întotdeauna, dar și ăla a fost, pur și simplu… nasol. Zero preocupare pentru mine. Doar trage-i-o și fugi, știi?

Am făcut o mutră.

— Și a fost nepoliticos, după aia. Mi-a cerut să nu-ți spun…

— Serios?

— Da. Oricum mă simțeam cam prost în legătură cu asta, așa că m-am gândit că aș putea să nu-ți zic nimic.

Pe față i se citea jena.

— Dar pe urmă s-a purtat destul de nasol cu mine. A venit săptămâna următoare și a devenit foarte îndrăzneț și bădăran, iar când i-am spus că nu vreau, s-a enervat și mi-a zis: „Credeam că ești mereu dispusă să ți-o tragi.”

M-am lăsat pe spate.

— Uau! Ce necioplit!

— Prin urmare, e un nemernic, și îți sugerez să-ți găsești pe altcineva pentru că meriți ceva mai bun. Ce zici de noul barman? Ar trebui să ai parte de o partidă bună de sex înainte să-l omorâm pe Matt. Ar fi de prost gust dacă ți-ai arăta sânii peste tot prin oraș prea curând după aceea.

Farurile mi-au trecut prin fața ochilor și l-am văzut pe Emmett întorcându-și camioneta pe șosea. Privirile ni s-au întâlnit. M-am uitat repede în altă parte.

— Chiar am gusturi proaste la bărbați, nu-i așa? am spus.

— Nu aveam de gând să zic nimic, pentru că nu sunt în măsură să te judec.

Am râs, apoi m-am lăsat pe spătar cu un oftat lung.

— Trebuie să-l părăsesc. Pe Matt.

— Da.

— Și Plumptonul. Nu pot să mai rămân aici după.

Savvy a băgat mașina în viteză.

— Nu vrei să-l omori înainte să pleci?

— Nu sunt sigură că am vrut vreodată să fac asta, Savvy.

Dorința de răzbunare mi se stingea și era înlocuită încet-încet de dorința de a avea o viață nouă. Viața mea de până atunci fusese o serie de alegeri presupus „bune” – am cunoscut un tip în facultate, m-am căsătorit cu el, m-am mutat înapoi în orașul natal și într-o casă de vis. Și totul s-a transformat în rahat.

Nu voiam atât de mult să mă răzbun, cât să aflu ce s-ar întâmpla dacă aș face alte alegeri. Aveam nevoie să o iau de la capăt. Nu voiam să fiu fata prinsă într-o căsnicie pentru că îi era prea frică să plece, prea frică de ce ar fi crezut ceilalți despre ea dacă nu avea o viață strălucitoare și de invidiat.

Și nu voiam ca noul meu început să implice o posibilă condamnare la închisoare.

— *Tu* chiar ai vrut să-l omori pe Matt? am întrebat-o pe Savvy.

— Absolut.

Mi-a aruncat un zâmbet care făcea imposibil de spus dacă vorbea serios.

— Nu, am spus încet, uitându-mă pe geamul întunecat. Nu pot.

A întors pe drumul de pământ.

— Unde am putea merge? Dacă am pleca din oraș?

— Nu știu. Oriunde. M-am gândit că ar trebui să-mi fac bagajele într-o noapte, în timp ce Matt doarme, și să dispar. Dar nu cred că sunt destul de curajoasă să plec singură.

Mi-a zâmbit.

— Știi unde am vrut mereu să merg?

— Unde?

— California. Los Angeles.

— E atât de scump, am spus cu melancolie.

— E scump pentru că-i nemaipomenit, a zis și a bătut cu palma în volan. Hai s-o facem.

— Serios?

— Da! Și cât mai curând posibil. La naiba cu verile din Texas, nu vreau să mai prind vreuna aici. Să plecăm mâine-seară.

Inima îmi bătea cu putere. Eu doar visam cu ochii deschiși, dar ea avea de gând să-mi accepte oferta.

— Da! am spus înainte de a mă răzgândi.

Savvy a scos un mic țipăt de încântare.

— Bine, dar dacă Matt vine să te caute, îl omorâm în gura mă-sii.

— S-a făcut.

Zâmbetul i s-a estompat când s-a uitat la ceva în întuneric.

— Ce dracu'?

CAPITOLUL 48
LUCY

Strâng ochii, încercând să fac restul amintirii să se focalizeze.

Dar se estompează. Râsul lui Savvy, zâmbetul ei încep să se îndepărteze, iar tot ce mi-a rămas este o durere în piept.

Urma să plecăm împreună din Plumpton. Parc-o văd pe Savvy în L.A. I-ar fi plăcut plaja și ar fi urât traficul. Probabil că am fi împărțit un apartament.

Nu pot respira, gândindu-mă la ce ar fi putut fi.

„Ce dracu'? Ce dracu'? Ce dracu'?" Cuvintele lui Savvy mi se învârt în cap. E în fața mea, zâmbind, în timp ce sângele îi curge pe chip. Mă străduiesc prea mult.

Prin vitrina magazinului, o văd pe Nina stând în fața lui Emmett, cu brațele încrucișate la piept. E roșu la față, furios. Țipă la ea.

A plecat de la nuntă. Clipesc când îmi amintesc – i-am văzut clar fața în timp ce întorcea camioneta pe șosea pentru a pleca.

Scot telefonul din geantă. Ben răspunde la primul apel.

— Bună, Lucy.

— N-a spus Emmett că a rămas la nuntă până s-a terminat?

— Ce? Ăă… da. Stai, stai, pot să înregistrez asta?

— Bine, cum vrei tu. Doar că…

— Stai așa. Bine. Mai întreabă o dată.

— Emmett a spus că a rămas până când s-a terminat nunta?

— Da. Nunta a ținut până la trei dimineața. Oamenii l-au văzut acolo. A ajutat la organizarea transportului pentru ca oamenii să ajungă acasă.

— Nimeni nu-și amintește că a plecat și s-a întors?

— Nu. A spus că a fost acolo tot timpul.

— Eu îmi amintesc că a plecat. Chiar înainte ca eu și Savvy să plecăm.

Urmează o pauză lungă.

— Ești sigură?

— Da. M-am urcat în mașină cu Savvy și l-am văzut clar trecând pe lângă noi, pe acel drum de pământ care duce la autostradă. Și el m-a văzut. Privirile ni s-au întâlnit.

— Lucy, îți amintești ce s-a întâmplat?

— Îmi… revin în minte bucăți și fragmente. Îmi amintesc părți din nuntă și că m-am urcat în mașină cu ea. Vorbeam despre plecare. Să mergem împreună la Los Angeles.

— Vă certați sau…?

— Nu. Nu ne certam. Eram fericite.

Mi se oprește respirația în gât.

— Să ne întoarcem acolo. Acum. E întuneric afară; poate că asta o să ajute. Unde ești?

— Sunt în fața magazinului de artă.

Cuvintele îmi ies dintr-o răsuflare.

Prin vitrina magazinului, îl văd pe Emmett cum gesticulează furios.

O văd pe Nina tresărind. Își trage brațele pe lângă corp, își întoarce fața și își strânge pleoapele.

Am trecut prin asta.

Cunosc această postură.

Asta faci când te pregătești să fii lovită.

— Lucy? spune Ben.

Emmett nu o lovește. O apucă de încheieturi.

— De ce ești la magazinul de artă?

— Pentru că Emmett…

Las fraza în aer. Îmi dau seama că Emmett îi strânge Ninei prea tare încheieturile. Cu lacrimile șiroindu-i pe față, încearcă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Îi face rău, spun eu încet.

Ar trebui să mă mișc. Ar trebui să o ajut.

— Emmett? Cui îi face rău?

Nina se eliberează. Fuge din magazin și practic se aruncă în mașină. O privesc în oglinda retrovizoare cum dispare după colț.

O bătaie în geam mă face să tresar.

E Emmett.

Și acum îmi amintesc.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Ce dracu'? a întrebat Savvy, mijind ochii în întuneric.

M-am aplecat în față. O camionetă era parcată în mijlocul drumului. O siluetă înaltă stătea în fața mașinii. Farurile lui Savvy i-au surprins fața.

Emmett.

Savvy a încetinit până a oprit și a coborât geamul. A întins o mână în semn de: „Ce dracu'?"

Emmett s-a apropiat de mașină pe partea mea. Am coborât geamul.

— Pot să vorbesc cu tine?

Cuvintele erau spuse cu sufletul la gură, o rugăminte. Îmi venea greu să cred că Emmett pe care-l știam din copilărie era una și aceeași persoană cu cea despre care-mi povestise Savvy. Emmett ăsta avea pumnii strânși pe lângă corp, privirea sălbatică și disperată în timp ce se uita în jos la mine.

— Omule, acum te-ai găsit? a spus Savvy, exasperată. Nu poate aștepta până mâine?

Emmett a ignorat-o.

— Te rog?

Am oftat, întinzând mâna spre mânerul portierei.

— Sigur. Savvy, e în regulă, mă aduce Emmett acasă.

M-am uitat la el pentru confirmare, iar chipul i s-a luminat. A dat din cap aprobator.

— Nu, lasă, a spus ea. Pot să aștept.

A spus-o ca și cum n-ar fi fost loc de discuții, iar eu l-am surprins pe Emmett dându-și ochii peste cap, supărat. Am coborât din mașină și am închis portiera în urma mea. Mirosea a ploaie și era de fapt un pic cam răcoare pentru luna mai.

Emmett s-a îndepărtat de mașină, câțiva pași în desișul de copaci de pe marginea drumului. M-am uitat înapoi. Încă o mai vedeam pe Savvy stând la volan și uitându-se la noi.

— Te rog să mă ierți, știu că e ciudat, dar trebuia să vorbesc cu tine.

A mijit ochii, punându-și o palmă deasupra lor.

— Chiar nu are de gând să stingă luminile alea?

A pătruns mai adânc în pădure, departe de farurile lui Savvy.

— Poate că n-ar fi trebuit să fug așa, am spus, urmându-l printre copaci.

Era lună plină, iar farurile lui Savvy încă mai făceau puțină lumină. Îi puteam vedea clar fața. Avea ochii mari, ușor disperați.

— Nu, eu n-ar fi trebuit…

A lăsat fraza neterminată, clătinând din cap.

— N-ar fi trebuit să te sărut. M-am lăsat dus de val. Trebuie să înțelegi, Lucy, că sunt nebun după tine.

Am înghițit în sec. Chiar dacă Savvy nu mi-ar fi spus ce făcuse, nu cred că aș fi reacționat la această mărturisire cu entuziasm. Mi-era prea greu să-mi imaginez ceva după Matt.

Eram un dezastru și n-aveam nevoie de sentimentele lui Emmett pe lângă toate astea.

— Sunt nebun după tine, de ani întregi, a continuat Emmett, fără să țină seama. Știu că Matt se poartă ca un nemernic cu tine și că te înșală. Știi asta, nu? Că te înșală?

— Știu, am spus.

A făcut un pas mai aproape de mine.

— Părăsește-l. Rămâi cu mine. Te iubesc. Te-am iubit de când eram copii.

M-a apucat de talie și m-a sărutat. Un sărut stângaci, de parcă ar fi încercat să-mi devoreze fața. L-am împins de lângă mine.

— Nu pot, îmi pare rău.

Am făcut un pas înapoi. Imediat m-a apucat din nou.

— Ba da, poți. Știu că tu crezi că ai o viață perfectă în casa aia, dar știu cât de nefericită ești. Știu că de fapt nu-l iubești. Că nu l-ai iubit niciodată. Știu că simți că trebuie să rămâi și să proiectezi această imagine de soție perfectă, dar nu e așa. Lasă-mă să te ajut.

Era ciudat cum părea că luase o fărâmă de adevăr și crease o întreagă narațiune pentru mine. O narațiune în care el mă putea salva. Eram cu siguranță nefericită, dar îl *iubisem* pe Matt. De aceea îl uram atât de mult. Pentru că fusesem îndrăgostită nebunește de el la un moment dat, iar el încă nu mă bătuse într-atât, încât să alunge cu totul acele sentimente.

Și nu credeam că am încercat vreodată să proiectez imaginea unei soții perfecte. La drept vorbind, mă descurcam foarte prost.

— Nu pot, am spus din nou. Îmi pare rău. Ai dreptate când spui că eu și Matt nu suntem fericiți, dar nu pot să mă arunc în altă relație chiar acum.

— O să te aștept, s-a grăbit el să spună. Dacă ai nevoie de timp. Te rog, Lucy, doar…

Nu a terminat fraza. S-a întrerupt pentru a mă săruta din nou. Nu eram sigură ce voia să spună prin „o să te aștept”, dacă avea de gând să mă sărute imediat din nou.

— Emmett, oprește-te.

L-am împins din nou.

— Asta n-o să se întâmple, înțelegi? Îmi pare rău.

Am văzut cum își pierde speranța.

— Poftim?

— Eu nu sunt, eu nu… Nu simt la fel pentru tine. Suntem prieteni dintotdeauna, n-ar trebui…

— Nu simți la fel pentru mine? Atunci de ce continui să mă săruți?

— Îmi pare rău, eu…

— Nu m-ai săruta în continuare dacă n-ai simți ceva!

Vocea lui avea acum o urmă de furie.

— Gata, e timpul să mergem! a strigat Savvy.

Am auzit-o trântind portiera și o clipă mai târziu a apărut printre copaci.

Am simțit un val de recunoștință că mă ignorase când îi spusesem că Emmett mă va aduce acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Savvy, vrei să nu-ți mai bagi nasul în treburile noastre? a răbufnit Emmett. Avem și noi o discuție aici.

— Mai degrabă țipai la ea.

— Nu țipam la ea, încercam doar…

— E în regulă, l-am întrerupt. Putem continua mâine, Emmett? E târziu și am băut mult.

— Nu trebuie să continui nimic, a spus Savvy. A spus nu, băiete. Acceptă asta.

Nările lui Emmett s-au umflat.

— Nu vorbea nimeni cu tine. Lasă-ne pe Lucy și pe mine…

— Bagă la cap, dobitocule. Nu. Propoziție completă.

Și-a trecut brațul prin al meu, trăgând ușor.

— Nu. N-am terminat.

Emmett m-a apucat de cealaltă mână, îndepărtându-mă brusc de Savvy. Mă strângea tare de braț și m-am strâmbat de durere.

— Nu cred c-ai făcut asta!

Savvy și-a proptit mâinile pe pieptul lui Emmett și l-a împins, cu putere. El s-a împleticit înapoi, dar nu mi-a dat drumul.

— Să nu pui mâna pe mine, a mârâit el.

— Dă-i drumul!

— Nu!

— Emmett, te rog, lasă-mă să plec, am spus, încercând cu disperare să rămân calmă.

Creierul meu striga într-una *Pericol, pericol.*

Pumnii mi s-au încordat, aproape împotriva voinței mele. Eram gata de luptă. Fusesem în punctul ăsta de-atâtea ori cu Matt.

— Doamne, ce nesimțit poți să fii, a strigat Savvy. Dă-i odată drumul!

— Ia vezi-ți tu dracului de treaba ta, măcar o dată, proasta…

I-am tras un pumn. Pumnul mi s-a lovit de falca lui. Exersasem puțin cu Matt, dar tot nu a fost cel mai bun pumn. Mi-am pierdut echilibrul și nu am lovit atât de tare pe cât intenționasem.

Cu toate astea, s-a împiedicat înapoi, scuipând, și mi-a eliberat brațul. Nu era obișnuit, așa cum era Matt, să primească o lovitură.

— Am spus nu! am țipat.

N-am vrut, dar am simțit că mi se scurtcircuita creierul. Nu mai dețineam pe deplin controlul.

— Nu vreau nenorocitul tău de ajutor! Nu-mi pasă de pasiunea ta stupidă din copilărie!

Emmett a rămas cu gura căscată. Tremuram în timp ce m-am întors pe călcâie. Savvy mi-a aruncat o privire profund impresionată.

— E timpul să plecăm, a spus ea, apoi a râs.

M-am uitat înapoi la Emmett la timp pentru a-l vedea cum se năpustește asupra mea.

CAPITOLUL 49
LUCY

— Hei, spune Emmett și vocea lui înăbușită de geamul mașinii mă readuce în prezent.

Deschide portiera. Ce bine era să o fi încuiat. Îngenunchează ca să fie la același nivel cu mine.

— Nu pleca. Vino înăuntru pentru un minut.

— *Lucy*?

Vocea lui Ben este o șoaptă, venind de la telefonul pe care l-am lăsat jos pe coapsă. Emmett aruncă o privire spre el.

— Cine e? întreabă.

— Ben, spun eu cu voce slabă.

Sunt încremenită. Tot ce pot să văd e fața furioasă a lui Emmett, care se năpustește asupra mea.

— Bună, Ben! spune Emmett cu voce tare și veselă.

Îmi zâmbește.

Nu știu dacă se vede pe fața mea cât de zăpăcită sunt. Sunt prea amorțită ca să simt ceva.

— Ai de gând să-i închizi sau…?

Emmett râde puțin.

Apoi înghite în sec, iar eu observ. E nervos.

Îmi simt gura uscată. Strâng prea tare telefonul, până mă doare mâna.

Emmett se întinde și mi-l ia. Îl duce la ureche.

— Salut, Ben. Cred că Lucy are nevoie de un minut. Te sună ea înapoi, bine?

Nu știu dacă Ben protestează. Emmett încheie convorbirea și bagă telefonul – telefonul *meu* – în buzunar. Îmi pune cu blândețe o mână pe braț.

— Chiar nu vrei să intri? Poate vrei un pahar cu apă sau altceva?

Clatin din cap.

— Ei bine, nu te pot lăsa să conduci așa. Ești albă ca varul.

Se întinde și îmi ia cheile de unde le scăpasem pe scaunul pasagerului. Îmi dau seama brusc că transpir. Stau de câteva minute în mașina asta încinsă.

Fugi, Lucy, îmi strigă Savvy în cap. *Fugi*!

— Hai înăuntru, spune din nou Emmett.

Îmi pune o mână pe obraz.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Emmett îmi desface centura de siguranță. Nu știam că o aveam pusă.

— Haide.

Emmett îmi pune mâinile pe brațe.

— Să ieșim din mașina asta, bine, Lucy?

Vocea îi e blândă.

E derutant, pentru că în capul meu el țipă.

LUCY
CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Emmett s-a năpustit spre mine, împingându-mă în Savvy. Amândouă am căzut la pământ.

— Oh, Doamne!

Savvy s-a ridicat prima în picioare și a întins mâna spre mine. Am apucat-o de braț.

Emmett a lovit-o cu pumnul. Unghiile mele i-au zgâriat pielea în timp ce ea se împleticea îndepărtându-se de mine.

— Târfa nenorocită! Mi-am petrecut toată viața așteptându-te, fiind băiatul de treabă, prietenul, și tu așa mă răsplătești?

M-a apucat de rochie, ridicându-mă în picioare.

Savvy s-a aruncat spre Emmett, prinzându-și brațele în jurul gâtului lui. El s-a răsucit și s-a zbătut, dându-mi drumul la rochie.

I-a desprins o mână și Savvy a căzut de pe spatele lui.

Emmett s-a răsucit, încercând disperat să mă înșface din nou. M-am repezit pe lângă el, vrând să ajung la mâna lui Savvy. M-a apucat din nou de mână și a luat-o din loc, trăgându-mă după ea.

Am fugit, ferindu-ne de copaci. Am îndrăznit să arunc o privire peste umăr. Nu l-am văzut pe Emmett.

— Of, futu-i mama mă-sii, a oftat brusc Savvy. Am luat-o în direcția greșită.

M-am oprit, uitându-mă peste umăr. Era întuneric și liniște. Fugiserăm departe de drum, iar Emmett nu era nicăieri.

Aveam respirația întretăiată. Mi-am dus mâna la geantă. Telefonul. Era în mașină.

— Ai telefonul la tine? am întrebat-o.

— Da!

Și-a strecurat mâinile în buzunarele rochiei și l-a scos. I-a căzut fața când s-a uitat la ecran.

— Băga-mi-aș! E mort.

Lacrimile mi-au curs pe față și le-am șters cu o mână tremurândă.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ies din mașină. N-am știut că el…

Am început să plâng.

Ea a clătinat din cap.

— Nu e vina ta. Dar mai târziu, după ce chemăm poliția, vreau să-ți amintești că probabil te-am salvat de la a fi violată și ucisă. Mă aștept la recunoștință eternă.

Am râs printre lacrimi.

— Recunoștință veșnică. Am înțeles.

Savvy m-a luat de mână.

— Hai să ne întoarcem la local, a spus ea, arătând spre copacii întunecați. Probabil că Emmett ne așteaptă lângă mașină.

— E cam un kilometru și jumătate de mers, nu-i așa?

— Da, dar cred că e cea mai sigură variantă.

A întins mâna ca să-și scoată pantofii cu toc. Și eu am făcut la fel.

— Măcar ești sigură că ăsta-i drumul bun?

Am privit cerul, ca și cum aș fi putut dobândi în mod magic abilitatea de a mă orienta după stele. Abia puteam deosebi nordul de sud când soarele era sus.

— Ăă…

S-a uitat în stânga, apoi în dreapta.

— Bună observație.

— De-acolo am venit, nu?

Am arătat cu degetul.

— Da? Nu mai văd farurile mașinii.

Și-a apăsat mâinile pe frunte.

— Of, Doamne. Oare cum trăiau oamenii înainte să existe telefoane?

— Ia stai, nu eram atât de departe de drumul principal, am spus. Să ascultăm și să vedem dacă putem auzi mașinile. Am putea s-o luăm într-acolo.

O picătură dolofană de ploaie mi-a aterizat chiar în ochi și am clipit, speriată.

— Excelent! a spus Savvy, întinzând mâna să prindă o picătură. Exact o ploaie ne lipsea acum.

Zgomotul de frunze strivite m-a făcut să mă întorc.

Emmett a ieșit în fugă din întuneric, ținând ceva în echilibru deasupra capului. Semăna cu un fel de ciocan, dar nu din cele folosite în construcții. Era doar un bloc de metal la capătul unui băț.

— Fugi! a spus Savvy în șoaptă.

Am luat-o din loc împreună, alergând printre copaci. Eram mai rapide fără pantofi cu toc. I-am aruncat pe ai mei în spate, sperând să-l lovesc pe Emmett.

Am ratat. Iar el ne ajungea din urmă.

Savvy mi-a dat drumul la mână. Reușea cu greu să respire.

— Du-te, Lucy. Fugi!

Am încercat s-o apuc din nou de mână.

— Nu te opri. Aud mașini.

— Nu. Ești mai rapidă decât mine. Doar du-te. Adu ajutoare. Îi țin eu piept.

— Nu, n-ai cum…

Am țipat când o mână m-a tras de păr. M-am împleticit în spate și un pumn m-a lovit în față. Am văzut stele verzi. Nici măcar Matt nu mă lovise atât de tare.

Eram la pământ. Nu-mi aminteam cum am ajuns acolo. Savvy s-a ferit când Emmett a încercat s-o lovească cu ciocanul.

S-a năpustit asupra lui, încercând să i-l smulgă din mână. Obiectul a lovit pământul cu un zgomot surd.

Savvy s-a aruncat după el, târându-se pe pământ. Emmett a tras-o de gleznă, iar ea a zbierat când a tras-o înapoi prin noroi.

M-am aruncat înainte, în direcția ei. Creierul încă nu-mi funcționa, nu vedeam clar. Mi-am înfășurat degetele în jurul brațului ei și am încercat cu disperare să o trag spre mine. Mă țineam atât de tare de ea, încât a început să mă doară mâna.

Emmett i-a dat brusc drumul și a luat ceva de pe jos.

S-a năpustit asupra ei cu o creangă de copac, groasă și grea.

Care i-a nimerit craniul.

Savvy a gemut când a căzut la pământ. M-am dus repede spre ea. S-a ridicat încet în capul oaselor, cu sângele șiroindu-i dintr-o tăietură la cap.

Emmett stătea deasupra noastră, răsuflând din greu. Aruncase creanga într-o parte și luase din nou ciocanul.

Am cuprins-o cu brațele, protejând-o.

— Te rog să te oprești, l-am implorat. N-o să spunem nimănui dacă te oprești, bine? Oricum aveam de gând să plecăm. O să plecăm și n-o să mai auzi de noi niciodată. Îți promit. Te rog, Emmett!

S-a uitat fix la mine, cu ochii negri în întuneric.

— Lucy?

Vocea lui Matt a răsunat în liniștea nopții.

— Savvy? Emmett? Sunteți toți acolo?

Am încremenit. Fugiserăm înapoi spre mașină, nu spre drumul principal. Mașina pe care o auzisem era a lui Matt.

— Ma…

Emmett mi-a închis gura cu o lovitură de ciocan. Abia dacă mi-a atins partea stângă a capului, dar tot m-a pus la pământ. Savvy m-a prins înainte de a mă prăbuși.

— Matt! Ajutor! a strigat ea.

Emmett a ridicat din nou ciocanul. M-am clătinat. Eram amețită. Am deschis gura să țip, dar n-a ieșit nimic.

Am privit în sus. Emmett își trăsese brațul înapoi, cu privirea ațintită într-a mea.

— Tu m-ai obligat să fac asta, a mârâit el.

Ciocanul venea direct spre capul meu.

Savvy m-a împins într-o parte. Ciocanul a lovit-o în cap atât de tare, încât trosnetul a reverberat printre copaci. Savvy s-a prăbușit în poala mea. Sângele i s-a adunat pe rochia mea.

Aveam mâinile pline de sânge.

În creierul meu s-a auzit un bâzâit.

— Savvy?

Vocea lui Matt se auzea încă departe.

Emmett s-a uitat peste umăr, a înjurat, apoi a lovit din nou cu ciocanul.

Totul a devenit negru.

CAPITOLUL 50
LUCY

— Te-ai străduit prea mult să-ți amintești lucruri, spune Emmett.

Sunt afară din mașină. Nu-mi amintesc cum am ieșit, dar acum stau lângă ea, iar Emmett se uită îngrijorat la mine. Degetele lui îmi cuprind încheieturile.

— Nu-ți face bine, continuă el. Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când te-ai străduit prea mult? Ai început să născocești chestii.

Zgomotul scos de ciocan izbindu-se de craniul lui Savvy mi se repetă în buclă în creier.

Prea real ca să fie ceva născocit de mine.

— Matt ți-a spus că am fost acolo în noaptea aia, nu-i așa? întreabă Emmett.

Clipesc.

— Poftim?

Expresia de pe chipul lui se întunecă.

— Ți-a spus că am fost acolo. Mi-a promis că n-o să-ți spună, dar trebuia să știu că nemernicul ăla nu e-n stare să păstreze un secret.

Îmi pune mâinile pe obraji.

— *Eu* nu ți-aș face niciodată rău, știi asta.

— Matt mi-a spus că ai fost acolo, repet, chiar dacă e o minciună.

Matt nu mi-a spus absolut nimic.

Emmett a fost *acolo*? Și Matt știa?

— Am plecat de la nuntă pentru vreo douăzeci de minute, pentru că a trebuit să mă duc acasă să scot câinele, spune Emmett. Te-am văzut… Ei bine, nu vrei să știi.

— Ba da, vreau, șoptesc eu.

— Ne-am cam făcut de cap acolo, la nuntă, spune Emmett. Am fost… Mă rog, noi tot făceam chestia asta. Ții minte, chiar și înainte de asta. Noi doi mereu ne croiam drum unul spre celălalt.

Ăsta era un mod de a descrie faptul că m-am îmbătat și l-am sărutat de două ori, cred.

— Savvy ne-a văzut și s-a enervat foarte tare. Nu știu dacă ți-a spus vreodată, dar eu și ea am avut o scurtă

aventură. Nu a însemnat nimic, ne-am culcat doar de vreo două ori, dar s-a purtat foarte rece cu mine după aceea. Posibil să fi crezut că era mai mult decât a fost?

Ăsta era un mod de a descrie faptul că Savvy l-a evitat după partida nereușită de sex.

— Voi două ați plecat împreună. M-am hotărât să dau o fugă până acasă ca să scot câinele și, la plecare, am dat peste mașina lui Savvy pe marginea drumului. Mi s-a părut ciudat, pentru că majoritatea invitaților au plecat pe drumul principal. Era prognozată ploaie în acea seară, iar cei de la local ne spuseseră să nu mergem pe acel drum, că se inundă ușor. Cred că a uitat. *Eu* am uitat, până mai târziu în acea noapte.

— Ai dat peste mașina ei, care era deja parcată, repet eu.

— Da. Am coborât, iar voi două erați printre copaci, țipând una la alta.

— În legătură cu ce?

— Nu știu. Era prea greu de urmărit. Dar păreai foarte supărată. Ea te-a pălmuit, iar tu ai zgâriat-o. Am dat să intervin atunci, dar ai apucat creanga de copac și… Nu cred că ai vrut să o lovești atât de tare. Te-ai panicat, ai început să țipi și ai fugit.

— Ai uitat de rana mea de la cap, îi spun.

Lasă mâinile să-i cadă de pe obrajii mei.

— Poftim?

— Rana mea de la cap. Ai uitat că și *eu* am fost lovită la cap.

— Oh.

Ceva asemănător cu panica îi traversează chipul, apoi dispare.

— Nu știu cum s-a întâmplat asta, dar fugeai mâncând pământul. Cred că te-ai lovit cu capul de ceva. Chiar am încercat să te urmăresc, dar ai fugit.

— Și ai lăsat-o pur și simplu pe Savvy acolo să moară? îl întreb.

— Murise deja, spune el încet. Nimeni nu mai putea să facă nimic.

— Și nu te-ai dus la poliție pentru că…?

— Pentru că te iubesc.

Privirea îi este fixată în a mea.

— Nu-mi pasă dacă ai făcut o greșeală o dată. Strict vorbind, ea te-a lovit prima. Iar tu n-ai vrut să o faci. Știu asta.

— Ce i-ai spus? întreb.

Bâzâitul din creier a revenit. Mi-e greu să gândesc.

— Lui Matt.

— I-am spus adevărul. Că te-am văzut cum ai ucis-o pe Savvy.

— De ce am…

Am închis ochii.

— De ce am fugit?

— Cred că ți-a fost frică să înfrunți ceea ce făcuseși.

— Și nici Matt nu a sunat la poliție?

— Am vrut să ne ocupăm noi de toată treaba. Am vrut să te găsim, dar drumul a devenit impracticabil și nu ne-am mai putut întoarce să te căutăm. Și apoi tipul ăla te-a găsit înaintea noastră și… ni s-a părut că-i mai bine să nu spunem nimic. Oricum nu-ți aminteai.

Ridic capul și îi întâlnesc privirea.

— Trebuie să fi fost o adevărată ușurare pentru tine.

Sprâncenele i se împreunează.

— Pentru *mine*? M-am simțit ușurat pentru tine. Nu vreau să-ți amintești niciodată acea traumă. Am fost dezamăgit că nu ți-ai amintit momentul nostru de la nuntă, pentru că în sfârșit…

— A fost cât pe ce să ne-o tragem lângă un tomberon? am terminat fraza în locul lui.

— În sfârșit, ne recunoșteam sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt.

— Cred că așa a fost. Ca atunci când ți-am spus că nu-mi pasă de pasiunea ta din copilărie și că vreau doar să mă lași dracului în pace.

Încremenește.

— N-ai spus niciodată asta.

— De ce te-a crezut Matt când ai spus că m-ai văzut cum am omorât-o? Doar te-am lovit și eu. Chiar n-aveai nicio urmă pe față?

— Nu m-ai lovit niciodată, spune el.

— Cred că și Savvy te-a lovit, dar nu prea se pricepea la asta. Era atât de scundă și de mică. Mânuia mai bine cuțitele.

Emmett pare surprins de ultima mea afirmație.

— Ar fi trebuit să te lovesc mai tare. Aveam antrenament.

Un cuțit în burtă ar fi fost mai eficient. Savvy avea dreptate.

— Lucy.

Vorbește de parcă s-ar adresa unui copil.
— Hai să facem un pas înapoi. Devii isterică.
Îi trag un pumn în față.

CAPITOLUL 51
LUCY

Emmett se împiedică, bolborosind. Îmi aruncă o privire complet nedumerită.

Care se transformă rapid în furie.

Ar trebui să fug. Aștept ca vocea lui Savvy să-mi apară în cap, îndemnându-mă să fug.

În schimb, o văd lângă Emmett, în rochia roz, cu sângele curgându-i pe față.

Am o idee, spune ea cu un rânjet. *Hai să-l ucidem pe Emmett*!

Zâmbesc. E o idee grozavă.

Pășesc pe drum, cu pumnii strânși. Mâna dreaptă mă doare deja de când l-am lovit.

Nu-mi pasă.

Mă apucă de guler și se trage înapoi ca să mă lovească. Mă feresc și îi trântesc un pumn în burtă.

Geme și se îndoaie de mijloc.

— Lucy, oprește-te, șuieră el.

Îmi îndrept pumnul spre fața lui, dar se răsucește de lângă mine. Îi surprind furia din ochi înainte de a mă lovi cu pumnul în față.

Lumea devine albă pentru o clipă. Sunt la pământ, pietrișul mă-nțeapă în palme. Ceva umed îmi curge pe față și îmi intră în gură. Simt gust de sânge.

Mă apucă de subsuori și începe să mă tragă de pe șosea. Sunt amețită, iar el m-a târât până la jumătatea distanței spre magazinul de artă înainte să încep să dau din picioare și să mă zvârcolesc.

— Dar-ar dracii, Lucy! strigă el.

Mă eliberez și sar în picioare. Mă năpustesc asupra lui.

Ne prăbușim la pământ împreună, rostogolindu-ne de două ori înainte de a reuși să-l imobilizez. Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui și îl strâng cât de tare pot.

Se zbate lovind cu picioarele. Se înroșește la față.

Hai să-l ucidem, să-l ucidem, să-l ucidem!

Se încordează și mă aruncă de pe el. Se ridică în picioare și fuge în magazin.

Îl urmez în timp ce se poticnește prin magazin, dărâmând o vitrină și trântind pensule pe podea. Sar peste ele.

Ia un ciocan de pe raft – același tip de ciocan pe care l-a folosit pentru a o ucide pe Savvy, iar eu îmi dau seama brusc că trebuie să-l fi avut în mașină în noaptea aia. S-a întors la camionetă ca să ia ceva cu care să mă omoare.

Nenorocitul ăsta!

Îl apuc de partea din spate a cămășii, dar aceasta se rupe când el se eliberează. Fuge pe ușa din spate.

Alerg după el, înapoi în aerul dens și umed.

Mă așteaptă de partea cealaltă, cu ciocanul pregătit. Îl coboară spre capul meu, iar eu mă las pe spate la timp. Abia îmi atinge fruntea cu muchia.

Mă împleticesc în spate. Lovește din nou, ratează din nou, iar eu mă întind să-l apuc de mână, încercând să smulg ciocanul.

Mă împinge și lovește din nou. De data aceasta, ciocanul mă nimerește în bărbie, iar durerea mă face să mă dau înapoi.

Un moment de luciditate își face loc prin toată furia. Ar trebui să fug. Mă uit în spate, spre locul unde mașina se vede după colțul magazinului.

Îmi amintesc brusc că mi-a luat cheile. Cheile și telefonul. Pot să fug, dar n-aș avea nimic.

O expresie răutăcios de satisfăcută traversează chipul lui Emmett în timp ce eu stau acolo, clipind din cauza loviturii. E un sentiment familiar – panica de a fi prinsă în capcană, frustrarea că el are toată puterea.

Țip. E un sunet gutural, așa cum nu m-am mai auzit niciodată scoțând vreunul.

Mă reped asupra lui, iar expresia șocată de pe fața lui în timp ce o fac ar putea fi cel mai satisfăcător lucru pe care l-am văzut vreodată. Ne prăbușim cu putere pe pământ, un vălmășag de membre și gemete.

Îi zgârii brațele, încercând să apuc ciocanul. Genunchiul mi se lovește de pieptul lui, iar el gâfâie și slăbește strânsoarea pe mâner. Smulg ciocanul de la el și mă ridic în picioare.

Se ridică și el, cu buza arcuită, cu pieptul ridicându-se și coborând prea repede.

Îl izbesc cu ciocanul în stomac.

Se îndoaie de mijloc cu un geamăt și icnește. Întinde o mână, ca și cum mi-ar cere să mă opresc. Mă opresc, cu

ciocanul gata să lovesc din nou.

Se ridică brusc în picioare și o ia la fugă.

— Emmett! strig eu.

Mă gândesc, pentru scurt timp, să sprintez în direcția opusă. Dar picioarele mele au alte idei. Îl urmăresc înainte să-mi dau seama că m-am hotărât să o fac, împinsă înainte de propria-mi furie.

În depărtare, îmi aud numele. Nu știu dacă e real sau dacă e Savvy.

În spatele magazinului e un mic petic de pădure. Emmett o ia printre copaci, iar eu îmi forțez picioarele să alerge cât de repede pot. Emmett aruncă o privire îngrozită peste umăr. Ceva în asta e satisfăcător. Poate că asta a simțit Savvy când l-a omorât pe individul ăla. „A meritat-o."

— Mai bine fugi mai repede, ticălosule! strig.

— *Lucy*! strigă din nou vocea.

Nu Savvy. Se aude mai aproape.

Nu mai am mult să-l prind din urmă pe Emmett. Întind mâna și ating cu degetele țesătura. O apuc și o trag înapoi ținând-o strâns. Emmett țipă în timp ce se prăbușește la pământ și încearcă imediat să se ridice în picioare.

Ridic ciocanul deasupra capului și îl lovesc cu putere în picior. Se aude un „trosc" foarte plăcut însoțit de zbieretul lui.

— *Lucy*!

Emmett se sprijină într-un picior ca să plonjeze în genunchi în față, smulgându-mi din mână ciocanul, care zboară.

Și se oprește la picioarele lui Ben.

Răsuflă greu, cu ochii mari și îngroziți în timp ce se uită când la mine, când la Emmett.

— Doamne, Ben, spune printre gâfâieli Emmett.

Își folosește piciorul teafăr ca să se îndepărteze de mine.

— Și-a pierdut mințile. Lucy și-a pierdut mințile, băga-mi-aș! Încearcă să mă omoare.

Ben îmi susține privirea. Îmi șterg gura cu dosul palmei. Sângele-mi mânjește pielea.

Mă uit în jos la ciocan. Mă uit din nou la el.

Se apleacă încet și îl ridică.

— El a omorât-o.

Vocea mea este joasă. Nu sună prea bine.

— A omorât-o pe Savvy și a încercat să mă omoare și pe mine.

Surpriza se răsfrânge pe trăsăturile lui Ben. Văd cum se învârt rotițele, cum interviurile încep să se succeadă în capul lui. N-am nicio idee dacă cercetările sale vor confirma afirmațiile mele.

— Matt l-a văzut în noaptea aia, continui eu. Poți să-l întrebi. Emmett a fost acolo și a omorât-o, dar-ar dracii!

Ben se uită fix la mine. Expresia de pe chipul lui este impenetrabilă.

— Nu, spune Emmett.

Își scutură capul cu disperare.

— Nu. Niciodată nu i-aș fi făcut rău lui Savvy. Sau ție, Lucy. Trebuie să mă credeți.

Ben înclină capul.

— Ai văzut-o! spune Emmett și arată spre mine. Era să mă omoare! Ar fi făcut-o dacă nu apăreai tu!

Ben se uită în jos la ciocanul din mâna lui.

— Hai să aflăm, spune el.

Îmi aruncă ciocanul.

CAPITOLUL 52
LUCY

Stau pe un pat de spital, uitându-mă la un polițist.

Stă chiar dincolo de perdeaua care-mi înconjoară patul și vorbește cu Ben. Îi pot vedea pe amândoi prin deschizătura din ea.

— L-ați auzit spunând asta? întreabă ofițerul.

— Da, spune Ben. Emmett a strigat ceva despre cum a încercat s-o ucidă pe Lucy odată.

Clipesc. Capul mi se învârte și mă doare, dar sunt destul de sigură că Emmett nu a spus așa ceva.

— Și Matt Gardner l-a văzut pe Emmett în acea noapte, continuă Ben. Ar trebui să-l întrebați despre asta.

Polițistul dă din cap, notând ceva. Dă perdeaua la o parte și mă fixează cu o privire dură.

— O să avem și alte întrebări pentru dumneavoastră, într-un minut.

Dau din cap amorțită.

Se îndepărtează, iar Ben pășește în spatele perdelei, unde mă aflu eu. Are sprâncenele împreunate, nervii și stresul fiind evidente în felul în care își încrucișează și descrucișează mereu brațele.

— *Minte*! *De ce niciunul dintre voi nu mă ascultă*?

Țipătul lui Emmett se aude de departe, de undeva de pe hol.

— Aș fi putut să vă omor pe amândoi, îi spun lui Ben.

Se uită speriat.

— Pardon?

— Atunci când mi-ai aruncat ciocanul. Aș fi putut să-l omor pe el și apoi pe tine. Îți lipsește simțul de autoconservare.

Lasă să-i iasă o răsuflare care seamănă cu un râs.

— Așa cum ai mai spus, ar fi fost un final mai bun. Îi omori pe adevăratul criminal și pe gazda podcastului care încearcă să rezolve crima. Cred că multora le-ar fi plăcut mai mult acest final.

Îl privesc cu coada ochiului.

— E ceva în neregulă cu tine.

— Știu.

Zâmbește.

— N-am crezut niciodată că o să mă ucizi, Lucy.

Nu știu dacă îl cred sau nu.

Mi-ar plăcea, totuși.

— Emmett n-a spus așa ceva, zic eu după o scurtă tăcere.

— Ce?

— Știi bine ce. N-a spus niciodată că a încercat să mă omoare. Ți-a spus că e nevinovat.

Ridică din umeri.

Ridic la rândul meu din umeri și întreb:

— Asta-i tot?

— Nu contează. E destul de aproape de adevăr. Oamenii vor crede orice spun eu. Cuvântul tău nu e de ajuns.

„Adevărul nu contează.”

Cuvintele lui Savvy sună blând de data asta. Mai puțin furioase.

Îmi îndrept atenția din nou spre Ben.

— Adevărul este orice spui tu că este.

CAPITOLUL 53
LUCY

Matt mă așteaptă în fața spitalului.

Arăt ca naiba – un ochi vânăt, trei copci în sprânceană, o vânătaie care începe să se contureze pe bărbie. Din fericire, nasul nu e spart, dar toată fața îmi vibrează de durere.

— Oh, Doamne!

Matt se îndreaptă grăbit spre mine. Îmi văd părinții, nu departe în urma lui. Ben a plecat cu ceva timp în urmă, pentru că statul lui prin preajmă mă obosea. I-am spus că n-am nevoie să sune pe nimeni, dar văd că mi-a ignorat cererea.

— Am să-l omor pe Emmett, spune Matt.

Părinții mei se opresc nu departe în urma lui. Pieptul tatei se ridică și coboară prea repede. Mama are ochii roșii și nu vrea să se uite la mine.

— L-ai văzut în noaptea aia, spun eu.

Matt are decența de a părea stânjenit.

— După ce te-am văzut pe tine, zice el. Ai fugit, iar Emmett a apărut o secundă mai târziu, plângând și spunând că te-a văzut cum ai omorât-o.

— Și tu pur și simplu l-ai crezut.

— Ai spus… ai spus…

Își strânge pumnii în semn de frustrare, iar eu fac instinctiv un pas înapoi.

— Erai plină de sânge și bolboroseai ceva despre moarte! Și ai spus că a meritat-o și că „Savvy a încercat să…” Ce puteam să cred?

— A încercat să mă salveze, zic eu. Ăsta era sfârșitul frazei. Savvy a încercat să *mă salveze,* iar el a ucis-o.

— Oh, Lucy, spune mama și se mișcă de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze.

Fac un pas înapoi, clătinând din cap.

— Polițiștii vor să vorbească cu voi, spun.

Tata se holbează la mine. Credeam că sunt prea epuizată ca să mă simt și mai enervată, dar se pare că nu-i așa. Nu știu de unde găsește tupeul să se arate surprins.

— I-ați mințit. Ați ascuns dovezi. Mult noroc cu asta.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Încercam să te protejăm, zice Matt. Trebuie să înțelegi. Eu și părinții tăi am crezut că te protejăm.

— Nu, nu asta încercai, mă răstesc eu. Te protejai *pe tine,* Matt. Știai ce s-ar fi întâmplat dacă începeam să le spun oamenilor adevărul. Știai ce-o să iasă la iveală.

Chipul lui Matt se înroșește. Amândoi părinții mei sunt niște statui, iar mamei îi curg lacrimi pe față.

Mă îndepărtez de ei.

— Singura persoană care m-a protejat vreodată a fost Savvy.

Podcastul *Ascultă minciuna* cu Ben Owens

ULTIMUL EPISOD

Poliția l-a acuzat pe Emmett Chapman de uciderea lui Savannah Harper. Matt, Kathleen și Don au fost acuzați de ascundere de probe.

Am vorbit cu unii dintre locuitorii din Plumpton la câteva zile după aflarea veștii. Mai întâi, să o auzim pe Beverly, bunica lui Lucy.

Beverly: Ei bine, sunt multe de lămurit, dacă vrei să știi adevărul. Întotdeauna am știut că nu ea a făcut-o. Am știut asta când Lucy nu știa. Mi-aș fi dorit ca și alte persoane să fi avut mai multă încredere în ea.

Ben: Kathleen și Don nu ți-au spus niciodată ce le-a spus Matt? Că a văzut-o pe Lucy în noaptea în care a murit Savannah?

Beverly: Evident că nu mi-au spus. Dacă ar fi făcut-o, aș fi strigat-o în tot orașul. Cum poți să-l crezi pe omul ăla și să nu-ți crezi propriul copil? Cum l-a crezut Matt pe Emmett și nu propria soție?

Ben: Pare ciudat.

Beverly: Ei bine, nu-i chiar așa de ciudat. E tipic. Bărbații se cred mereu unii pe alții.

Am vorbit și cu Ivy, mama lui Savannah.

Ivy: Încă încercăm să procesăm totul. Încă mai sunt întrebări care mai așteaptă răspunsuri.

Ben: Ce fel de întrebări?

Ivy: Doar că… nu vrem să ne grăbim să judecăm.

Ben: Pentru că asta s-a întâmplat în cazul lui Lucy?

Ivy: Nu mai vrem să vorbim despre asta.

De asemenea, am vorbit cu Joanna.

Joanna: Emmett spune că n-a făcut-o el. Spune că Lucy a născocit o nouă amintire. Spune că nici măcar nu e vina ei. E foarte drăguț din partea lui să spună asta.

Ben: Înseamnă că n-o crezi pe Lucy?

Joanna: Dragă, sunt doar confuză. A mai născocit amintiri înainte, nu? A recunoscut. Și acum, brusc, cinci ani mai târziu, își amintește totul și poate să dea vina pe cineva? E suspect.

Ben: Ce părere ai despre faptul că Matt și soții Chase au ascuns informații importante despre caz?

Joanna: Evident că n-ar fi trebuit să facă asta. Dar o acopereau pe Lucy. Nu-i poți învinui pe soții Chase pentru că și-au protejat fiica.

Ben: Știai că am fost acolo când Emmett a încercat s-o ucidă din nou pe Lucy? L-am auzit vorbind în gura mare despre uciderea lui Savvy.

Joanna: Stai, ai fost acolo?

Ben: Sigur că da.

Joanna: Păi… Nu știam asta. Ei bine…

Lucy a fost suficient de drăguță să stea de vorbă cu mine pentru ultima oară și să-mi răspundă la câteva întrebări care încă mai atârnă în aer.

Ben: Regreți că nu te-ai întors mai devreme în Plumpton?

Lucy: Da. Regret o mulțime de lucruri. Îmi doresc să nu-i fi lăsat pe părinții mei și pe Matt să-mi influențeze gândurile. Cred că, dacă nu s-ar fi comportat imediat ca și cum aș fi fost vinovată, aș fi fost mai bine pregătită să fac față tuturor lucrurilor. Aș fi putut să pun totul cap la cap mai devreme.

Ben: Că veni vorba despre a pune totul cap la cap, am câteva întrebări care încă nu au primit răspuns. În primul rând, ți-ai reamintit vreodată perioada de după moartea lui Savannah? Orele în care ai rătăcit?

Lucy: Nu. Cred că rana de la cap a șters pentru totdeauna cea mai mare parte din ce s-a petrecut imediat după.

Ben: Nu știi de ce ai plecat de lângă cadavrul ei? Sau de ce aveai la tine creanga aia însângerată când te-a văzut Matt?

Lucy: Nu. Cred că o parte din creierul meu a crezut că aveam nevoie de ea pentru autoapărare.

Ben: Emmett pretinde că este nevinovat, iar mulți încă nu te cred. Spun că încă ascunzi ceva.

Lucy: Aș putea să le explic toată ziua, dar oamenii ăștia nu mă vor crede niciodată. Cei mai mulți dintre noi nu se răzgândesc odată ce au stabilit o versiune a evenimentelor. Toată lumea și-a făcut o părere despre mine și n-o să se schimbe, indiferent de ce se întâmplă.

Ben: Te deranjează asta?

Lucy: Oarecum. Nu cred că e prea mult să cer ca toată lumea să nu creadă tot timpul ce e mai rău despre mine. Dar nu mai sunt atât de preocupată de asta. Nu sunt responsabilă pentru părerea greșită pe care v-ați făcut-o despre mine.

Ben: Una dintre cele mai importante întrebări pe care le primesc este asta: Ce motive a avut soțul tău să-l creadă pe Emmett și nu pe tine? Matt a dat foarte repede vina pe tine. De ce?

Lucy: Ei bine, Matt m-a văzut în noaptea aia, și recunosc că lucrurile nu arătau prea bine. Cred că singurul mod în care pot explica asta este să spun că Matt nu mi-a acordat niciodată prezumția de nevinovăție în legătură cu nimic. La fel ca majoritatea oamenilor care

ascultă acest podcast, credea tot ce era mai rău despre mine. Și, ca să fiu corectă, *a văzut* ce era mai rău în mine. Am avut o căsnicie foarte urâtă – despre care n-am de gând să vorbesc aici –, și când deja îți urăști partenera la fel de mult cum mă ura el pe mine la acea vreme, să crezi că mi-am ucis cea mai bună prietenă nu este un salt uriaș.

Ben: Totuși, e ciudat, nu-i așa? N-ar fi trebuit ca Matt să pună mai mult la îndoială versiunea lui Emmett, având în vedere cât de rănită erai?

Lucy: Sigur, ar fi trebuit. Dar Emmett avea pregătită o întreagă poveste plauzibilă, iar eu nu aveam nimic. Matt, la fel ca majoritatea bărbaților pe care i-am cunoscut, este întotdeauna mai înclinat să creadă versiunea unui bărbat asupra evenimentelor.

Ben: Și părinții tăi? Erau convinși că ai ucis-o pe Savannah, din cauza a ceea ce le-a spus Matt. De ce crezi că *au* fost dispuși să facă acest salt?

Lucy: Matt nu le-a spus că Emmett era acolo. Aș vrea să cred că ar fi fost mai sceptici dacă ar fi știut asta.

Ben: Este un mod generos de a privi lucrurile. Nu ești supărată că nu ți-au acordat nici ei prezumția de nevinovăție?

Lucy: Sigur că da. Totuși, nu sunt atât de surprinsă.

Ben: Ce crezi că ar spune Savannah dacă ar fi aici?

Lucy: Cred că ar fi fericită că am scăpat cu bine. A murit încercând să mă protejeze. Ea m-a salvat. Am fost o echipă, eu și Savvy, până la sfârșit.

CAPITOLUL 54
LUCY

Bunica se sprijină de tocul ușii când mă apropii de căsuța ei, arătând în continuare îngâmfată ca naiba.

— Te duci la aeroport? întreabă în timp ce cobor din mașină și mă apropii de ea.

— Da. În sfârșit.

Nu-mi vine să cred că am petrecut mai bine de trei săptămâni în orașul natal. Merit o medalie.

— Data viitoare tu o să vii în vizită la mine. Orașul ăsta nu se va mai bucura de plăcuta mea prezență niciodată.

— Corect, spune bunica, pufnind.

Face un pas înapoi, lăsându-mă să intru la aer condiționat. Mă întind pe canapea.

Bunica se duce în bucătărie să pregătească o băutură și apoi se așază cu paharul pe un scaun de la masă.

— Nu este totul, spun eu în liniște.

— Ce nu este?

— Povestea pe care Ben a spus-o în podcast. Nu e întregul adevăr.

Îi întâlnesc privirea.

— Știu că știi asta.

— Da, spune ea încet.

— Ți-aș spune, dar e singurul lucru pe care îl mai pot face pentru ea.

Mă aplec, sprijinindu-mi coatele pe coapse.

— Să păstrez secretele. E tot ce pot face.

— Oh, draga mea, înțeleg.

Se întinde în față, luându-mi o mână în a ei.

— Nu datorezi nimănui să spui toată povestea ta. Sau a lui Savvy.

Dau din cap, înghițind în sec.

— Lasă-l pe Ben să creadă că a găsit adevărul. A făcut ceea ce aveam nevoie să facă. Ai dreptate, unele persoane nu te vor crede niciodată, indiferent cât de mult te explici. Crede-mă, nu poți mulțumi oamenii. Dacă sunt hotărâți să creadă ce e mai rău despre tine, o vor face.

— Au o părere foarte bună despre Savvy, așa că asta e tot ce pot cere, cred.

— Absolut. Cine a fost ea de fapt și secretele pe care le-ați împărtășit, asta e doar pentru tine.

Mă apropii de ea și o cuprind în brațe.

— Mulțumesc pentru că m-ai bătut la cap să mă întorc și să fac asta.

— Cu mare plăcere. O să fiu bucuroasă să te bat la cap oricând ca să faci ceea ce trebuie.

Telefonul scoate un bip, urmat imediat de un al doilea. Îmi reprim un oftat în timp ce mă așez și mă uit la ecran. Am primit un amestec ciudat de mesaje zilele astea – unele de la oameni pe care îi cunosc, spunând că au știut tot timpul că sunt nevinovată (*Nu m-am îndoit niciodată cu adevărat de tine,* a scris Nathan în această dimineață, un mesaj prea absurd ca să merite un răspuns), și *multe* comentarii pe conturile de pe rețelele sociale ale Evei Knightley, în care internauții se iau de mine pentru tot felul de lucruri. O parte semnificativă din ei mă urăște mai mult ca niciodată. Unii dintre ei admit că n-am ucis-o pe Savvy, dar *tot* mă urăsc.

Am primit un e-mail de la un jurnalist, care îmi cere câteva lămuriri pentru un articol pe care îl scrie despre mine. În link este un videoclip care se pare că face furori pe rețelele sociale. Se numește *Lucy Chase: Cum o psihopată manipulatoare l-a „aranjat” pe Emmett Chapman.*

Dau din cap amuzată și șterg e-mailul. Ca de obicei, bunica are dreptate.

Chiar n-ai cum să mulțumești pe toată lumea.

— L-ai văzut pe Ben înainte de a pleca ieri? întreabă bunica.

Dau din cap în semn că da.

Am un mesaj de la Ben pe telefon, rămas fără răspuns încă de aseară. Încă nu mă pot decide dacă el este cea mai bună sau cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată.

Pot să te scot în oraș când te întorci în L.A.? Promit să pun mai puține întrebări indiscrete de data asta.

— O să vă vedeți când te întorci în Los Angeles?

Savvy apare în spatele bunicii, sprijinindu-se cu dezinvoltură de ușă. Rochia de la nuntă a dispărut, fiind înlocuită de blugi și de maioul alb în care o vedeam atât de des. Bretelușa roșie a sutienului i se ițește pe umăr. Îmi zâmbește.

Bineînțeles c-o să vă vedeți, ce mama mă-sii, spune ea. Nu mă pot abține să râd, îi zâmbesc, chiar dacă bunica îmi aruncă o privire nedumerită.

Scot telefonul și îi scriu un răspuns lui Ben.

MULȚUMIRI

Adevărul nu contează a fost pentru mine ca un fel de salt în necunoscut. A fost nevoie de doi ani de scris și rescris și de fixat fișe cu coduri de culori pe panouri uriașe pentru a transforma povestea lui Lucy într-o carte. Le sunt veșnic recunoscătoare tuturor celor care au făcut acest salt alături de mine și au contribuit la aducerea cărții pe lume.

Îi mulțumesc foarte mult agentei mele, Faye Bender, prima susținătoare a acestei cărți, care a crezut în ea cu atâta pasiune și entuziasm. Îi mulțumesc lui James Melia pentru toate observațiile pertinente și energia pozitivă și pentru că m-a făcut să rescriu de atâtea ori ultimele capitole. Și îi mulțumesc lui Amy Einhorn pentru că a preluat conducerea și a dus cartea la linia de sosire (și pentru că m-a făcut să rescriu finalul încă o dată – acum este cu adevărat perfect). Mulțumesc, de asemenea, lui Lori Kusatzky pentru toată munca depusă, asigurându-se că fiecare etapă a procesului a decurs fără probleme.

Mulțumesc tuturor celor de la Holt, care și-au dedicat timpul și efortul pentru ca această carte să strălucească – n-am întotdeauna ocazia să vă cunosc personal pe toți, dar apreciez foarte mult munca voastră din spatele scenei.

Mulțumesc lui Shannon Messenger, care a citit câteva capitole în primele etape și mi-a spus că într-adevăr are sens și că merită să continui. O felicit pe Kaitlyn Sage Patterson, care, când i-am mărturisit timid că mă gândeam să scriu un thriller pentru adulți, a spus imediat că genul este o alegere excelentă pentru mine. M-am gândit adesea la asta când am scris acest text.

Mulțumesc mamei și surorii mele, singurele persoane pe care le-am lăsat să citească o variantă finală înainte de a-i contacta pe agenți. Apreciez că ați citit și mi-ați dat speranța că o pot trimite în siguranță în lume.

Mulțumesc tuturor autorilor care mi-au răspuns la întrebări și care au fost atât de generoși cu timpul lor atunci când eram panicată în legătură cu găsirea unui agent căruia să-i placă această carte. Îi mulțumesc în special lui Maurene Goo pentru că m-a ajutat să găsesc un agent atât de potrivit.

Și le mulțumesc Laurei (din nou), Emmei și lui Daniel și în același timp le cer scuze. Iată ce se întâmplă când lași un scriitor să locuiască cu tine timp de șase luni.

DESPRE AUTOARE

Amy Tintera este autoarea mai multor serii pentru tineri/adulți, bestsellere *New York Times*. A obținut diplome în jurnalism și film și a lucrat la Hollywood înainte de a deveni scriitoare. Crescută în Austin, Texas, își plasează frecvent acțiunea romanelor în Statul Stelei Singuratice, dar acum locuiește în Los Angeles, unde este mult mai puțină umiditate, dar nici pe departe suficientă bucătărie Tex-Mex. *Adevărul nu contează* este debutul ei în genul thriller pentru adulți.

Cum poți rezolva misterul morții celei mai bune prietene, când tu ești probabil cea care a ucis-o?

Lucy și Savvy erau fetele de aur ale micului lor oraș din Texas: frumoase, deștepte și invidiate de toți. Lucy s-a căsătorit cu un bărbat de vis, a primit un inel cu diamant mare și o casă și mai mare. Savvy era extrem de populară și toată lumea o îndrăgea.

Au trecut ani de la acea noapte despre care Lucy nu-și amintește mai nimic, în afară de faptul că rătăcea pe străzi, acoperită din cap până-n picioare de sângele prietenei sale. Atunci, toată lumea a considerat-o o criminală, dar, cum nu au existat probe, Lucy s-a mutat în Los Angeles și a început o viață nouă.

Acum, însă, trecutul pare că o prinde din urmă, deoarece Ben Owens, gazda podcastului de investigații „Ascultă minciuna", a decis să elucideze misterul morții lui Savvy. Lucy este forțată să se întoarcă în locul în care a jurat să nu mai pună vreodată piciorul, să vorbească despre tot ce își amintește – sau nu – și să rezolve alături de ceilalți participanți misterul unei crime, posibil, comise chiar de ea.

Cum poți rezolva misterul morții celei mai bune prietene, când tu ești probabil cea care a ucis-o?

Lucy și Savvy erau fetele de aur ale micului lor oraș din Texas: frumoase, deștepte și invidiate de toți. Lucy s-a căsătorit cu un bărbat de vis, a primit un inel cu diamant mare și o casă și mai mare. Savvy era extrem de populară și toată lumea o îndrăgea.

Au trecut ani de la acea noapte despre care Lucy nu-și amintește mai nimic, în afară de faptul că rătăcea pe străzi, acoperită din cap până-n picioare de sângele prietenei sale. Atunci, toată lumea a considerat-o o criminală, dar, cum nu au existat probe, Lucy s-a mutat în Los Angeles și a început o viață nouă.

Acum, însă, trecutul pare că o prinde din urmă, deoarece Ben Owens, gazda podcastului de investigații „Ascultă minciuna", a decis să elucideze misterul morții lui Savvy. Lucy este forțată să se întoarcă în locul în care a jurat să nu mai pună vreodată piciorul, să vorbească despre tot ce își amintește — sau nu — și să rezolve alături de ceilalți participanți misterul unei crime, posibil, comise chiar de ea.

ISBN 978-630-305-288-5

[1] În engleză, *savvy* poate să însemne inteligent, deștept, cu experiență de viață (n. tr.).

[2] În engleză, *pubic* înseamnă *pubian* (n. tr.).

[3] Personaj fictiv din seria de romane *Urzeala tronurilor,* de George R. R. Martin (n. tr.).

[4] Jurnalist american, fiul actriței Mia Farrow și al regizorului Woody Allen, autorul anchetelor jurnalistice referitoare la abuzurile sexuale comise de producătorul Harvey Weinstein (n. tr.).

[5] Fiule (în lb. sp. În orig.) (n. red.).

[6] Bunica (în lb. sp. În orig.) (n. red.).

[7] Termen de marketing pentru perioada din programul de funcționare a unui local în care la bar se servesc băuturi cu prețul redus (n. tr.).

Table of Contents

Table of Contents